el pèsol negre

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS
8.000 exemplars
II època núm. 27
Abril-maig del 2006

Urbanisme agressiu a les nostres comarques

◣A Manresa, Navarcles, la Butjosa (Sallent), Borredà: la indústria del totxo dóna crèdits, el negoci immobiliari està servit i la vivenda es torna inaccesible /pàg 3-5

Comença el judici de menors pels fets de Patum 2005

Els col·lectius afectats es planten davant l'actitut autoritària i obstruccionista de l'Ajuntament de Berga i anuncíen una Patum calenta. /pàg 3 i 4

Edició especial de *el pèsol negre* dedicat a l'Isanta (a l'interior)

▶*Berguedà*

Els ateneus llibertaris de Berga fan anys /pàg 9

La nova ordenança municipal de civisme de Berga: feixisme postmodern

/A l'especial Isanta pàg 28

▶*Bages*

Velles repressions, belles okupacions /pàg 6

Exemple de tenacitat i constància de l'okupació a Manresa.

▶*Arreu*

Perill d'extradició del pres anarquista berguedà Roberto B. Catrino /pàg 16

Repressió a anarquistes a Barcelona /pàg 15

Torcidos Ibéricos: crònica d'una mort anunciada /pàg 19

Dues-centes famílies afectades pel tancament de les plantes de Puig-reig i Castellbell i el Vilar. Una simbòlica manifestació va precedir l'acord entre el comitè, l'administració i l'empresa, que sentenciava el futur de les treballadores.

Col·lectius de dones i lluites antipatriarcals

/pàg 7 i 8

El Centre Social Okupat (CSO) la Tremenda celebra el primer aniversari i la Columna Clitoriana protesta contra la mercantilització del desig. Una nova assemblea de dones a Berga realitza unes jornades de la dona treballadora.

dossier central

CONTROL SOCIAL

Arribem en aquest número amb un parell de setmanes de retard. Tanmateix aquesta vegada amb el número 27 a aparegut també un número especial extraordinari que recull tots els articles que han sortit a el pèsol negre arrel de l'assassinat del nostre amic i company Pep Isanta. I és que està a punt de començar el judici de menors a Barcelona pel fets de Patum de 2005. No ens cansarem de repetir que no creiem en l'aparell judicial ni en les presons, tot i que si que creiem en la Justícia i tampoc ens cansarem de dir que ni oblit ni perdó.

Encara des de Berga, estem pendents de la situació del company Roberto B. Catrino, en el seu periple d'anys i anys per les presons, a causa de la seva rebel·lia i el seu amor a la llibertat. Com és que els rics no van a la presó? A algú se li acut?

Mentre Torcidos Ibéricos a Puig-reig i Castellbell i el Vilar deixa dues-centes famílies sense feina amb el consentiment de l'administració i els sindicats oficials i grocs, l'especulació immobiliària i la destrossa del medi no s'atura en una espiral que alguns anomenen la "cultura del pelotazo" que fora de tota raó només respon al benefici econòmic immediat dels de sempre i dels que volen ser com "els de sempre".

Per sort en mig d'aquest panorama tant tossudament injust, no paren de nàixer i créixer projectes i accions encaminades a l'alliberament i a la justícia social. Entre d'altres, destaquem la tasca dels col·lectius de dones de Manresa i Berga que a part de les opressions que patim totes, treballen especialment l'opressió de gènere de la qual també totes en som víctimes.

A Manresa segueixen endavant l'okupació, posant de manifest l'especulació irracional guiada només pel benefici econòmic, beneïda pels poders públics. Malgrat que la repressió no s'aturi, cal destacar que tampoc s'atura l'energia de les companyes que okupen.

Pel que fa al dossier central el dediquem al control social, qüestió que esperem poder-la tractar durant un temps a cada número com a una secció fixa a partir del pèsol que tens als dits.

També ens volem fer ressó de la treva declarada per ETA. Ens han bombardejat mediaticament fins a limits insospitats que per fi s'obria el procés que durà al final de la violència i nosaltres ens preguntem quina violència? si bé pot ser el final de la violència etarra n'hi ha una altra que segueix mantenint-se. La violència quotidiana d'aquest sistema, la violència que ofega a milers d'immigrants a les costes espanyoles, la violència que s'exerceix a diari dins les presons i comisaries estatals, la violència quotidiana que ens obliga a mal vendre la nostra força de treball pel lucre d'uns pocs, la violència de no ser nosaltres els que controlem les nostres vides, sinó polítics, empreses, mitjans de comunicació, religions i demés paràsits socials. Perquè estem farts d'aquesta altra violència, assimilada, silenciada i normalitzada. Farts de paràsits que viuen a costa nostra i que ens prenen el dret a autogobernarnos i autogestionarnos. En definitiva farts de no ser lliures i que els rebels que s'aixequen a conciència contra tanta infàmia siguin perseguits i empresonats, com els companys anarquistes detinguts darrerament amb els quals ens solidaritzem!

Nosaltres apostem per la societat lliure, totalment horitzontal, sense polítics i sense explotats ni explotadors on els mitjans de producció siguin de tots i per a tots. En definitiva per l'anarquia!

Sumari

Pàgina 3: Crítica al liberalisme urbanístic a Navarcles.

Pàgina 4: Berguedà-park temàtic.

Pàgina 5: La Butjosa i Vilafruns, barrios mineros de Sallent y Balsareny condenados a la muerte lenta.

Pàgina 6: Cinc persones més seran processades pel dessallotjament de la Cocktelera a Manresa.
· L'ajuntament de Manresa presiona per dessallotjar una vivenda
· okupada.

Pàgina 7: 8 de març cada dia.

Pàgina 8: Accions de la Columna clitoriana contra el festival eròtic de Manresa.

Pàgina 9: Col·letius culturals i juvenils de Berga es planten.
· I els anys que ens queden...

Pàgina 10: Les Pubilles hi tornen.
· Caballitos.

Pàgina 11-14: DOSSIER CONTROL SOCIAL.

PÈSOL ESPECIAL SOBRE ELS FETS DE PATUM (32 pàgines)

Pàgina 15: Repressió al moviment anarquista.

Pàgina 16: CIRE: explotació laboral a les presons catalanes.
· ¡Alto a la extradición de Roberto Catrino López!

Pàgina 17: Campanya d'objecció fiscal 2006 de la CGT.
· Juan Roma, denunciat.
· Sobre el artículo "ecologistas en acción, uns altres ignorants de l'anarquisme"
· Èxit de Hormigón armado.

Pàgina 18: Els territoris autònoms a Chiapas.

Pàgina 19: Torcidos Ibéricos: crònica d'una mort anunciada.
· Expltació laboral i anarcosindicalisme a Mercadona.

Pàgina 20-21: De l'home de fang a l'home de plastilina.

Pàgina 22-23: Ressenyes.
· Còmics.

Pàgina 24: Entrevista a "La berguedana de jazz".

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 21/04/2006 a les 3:00 del matí.

En aquest Pèsol Negre han participat: Pep i tu, Hiram Gascoine, Gbx, Barrikada, Milicianu, La pantera negre, Secció Sindical CGT-correus Manresa, Pubilles de Belzebú, Lola de Bellaesguard, Margansol, Santa Barbara, Cockteleru, Parabailarlabamba, Dones, Assamblea, Columna clitoriana, Allende, Uns, Pelussa, Cruz negra anarquista, Memo, Fariols, Twn, FL CNT Barcelona, Roger.

Atenció: Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denuncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

Directori

*BERGA: **Ateneu Llibertari del Berguedà**: c/ Pinsania núm. 7 bxos, Berga 08600. Adreça electrònica: ateneullibertari@berguedallibertari.org **Associació Cultural Columna Terra i Llibertat** (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org www.berguedallibertari.org (Portal llibertari del Berguedà on trobareu les pàgines web dels col·lectius llibertaris berguedans). **Centre d'Estudis Josep Ester Borràs** (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org **Pèsol Negre** (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@hotmail.com *GIRONELLA: **Associació Cultural La Fona**. *MANRESA: **CGT** (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf. : 93 874 72 60 - Fax : 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es **Coordinadora antirepressiva de Manresa**: http://www.nodo50.org/cam/ (en construcció) **La Tremenda** (centre social okupat):cantonada entre el c/ St. Salvador i el c/ Hospital al nº 24-26, Manresa.**CNT Manresa/CSO Valldaura**, c/Jorbetes, 15. cnt_ait_manresa@yahoo.es *MONISTROL DE MONTSERRAT: **CNT-AIT** (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es. *NAVARCLES: **Cal Carrasclet:** carrasclet@gmail.com. **Masia okupada Ca n'Escaiola:** canescaiola@gmail.com. *OLVAN: **Ateneu Popular Olvanès** *SALLENT: **Amics d'Agustín Rueda** Adressa electrònica: amicsagustin@berguedallibertari.org, **CGT** (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf. : 93 837 07 24 - Fax : 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es. Pàgina Web: http://www.cgt.es/sallent *SÚRIA: **L'Alternativa** (col·lectiu polític): c/ Magí Fàbrega, 3, 2n, 08260 Súria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk Adreça electrònica: surialternat@latinmail.com

Crítica al liberalisme urbanístic a Navarcles

Des de fa uns anys al Bages s'ha intensificat l'especulació i la construcció d'habitatges i de noves infraestructures (uns fets prou evidents), la causa dels quals es troba en el model capitalista actual i en la seva plasmació en el territori. A Navarcles, la lògica d'aquest sistema amb la complaença de l'Ajuntament, les constructores i els propietaris estan canviant la seva estructura urbana i, per tant, social.

Navarcles, març 2006

Hiram Gascoigne

Successos com el diferent preu del sòl aquí i a la regió metropolitana de Barcelona fa del Bages un lloc molt llaminer per part de les immobiliàries i les constructores; així com el fet que ja no hi hagi gaire espai lliure de construccions, provoca que les noves infraestructures metropolitanes es vulguin situar a la "perifèria" (com és el cas de la central logística que es construirà als Plans de la Sala, a Sallent, o l'aeroport a Fonollosa); o que entre els hàbits de la població urbana de classe mitjana i alta hi hagi el consum turístic de qualsevol racó del país i la propietat de segones (i terceres,...) residències.

Des de la classe dirigent (polítics, tecnòcrates i empresaris) això es presenta com a inevitable i natural, amb un discurs fatalista que busca la complicitat i alienació de la resta de la població. Però no és ni inevitable ni natural. No és inevitable perquè pot limitar-se i regular-se, inclús des d'un punt de vista de la lògica del sistema; només és qüestió de voluntat. I no és natural perquè és fruit de les relacions socials, econòmiques i tecnològiques del capitalisme. Un exemple típic d'aquest discurs és el que justifica la construcció de noves àrees residencials i noves carreteres tenint en compte que la població creixerà en un futur. En el cas del Bages es preveu de manera científica (és clar; i si hagués estat fa dos segles la classe dirigent hagués dit que provenia de Déu) que la població es doblarà en els propers 20 anys; potser sí o potser no, però aquesta dada és utilitzada per immobiliàries, administracions públiques i propietaris del sòl per construir i vendre al preu que sigui, al lloc que sigui i en les condicions que sigui sota el pretext que no pot perdre's el temps (i el temps és or, ens diuen).

Entre les conseqüències d'això hi ha, d'una banda, el consum indiscriminat del territori, dels recursos (bé, cal tenir en compte que en el discurs hegemònic tot és considera com a recurs per a ser utilitzat, destruït i consumit per part dels éssers humans, justificant-ho en una suposada superioritat d'aquesta espècie), sense tenir en compte que el creixement il·limitat és autodestructiu i complicat d'assumir per al medi ambient; i, de l'altra, provoca una intensificació de les diferències socials i individuals, entre aquells que poden i aquells que volen.

Una de les conseqüències directes d'aquest creixement, a Navarcles, és la transformació del conjunt del poble. D'una banda es construeixen les parcel·les buides tant de dins del nucli urbà com del seu voltant, i, de l'altra, al poble vell es tiren a terra i es deixen caure edificis per tal de fer blocs de pisos. Aviat, també, hi haurà una tercera possibilitat: en pocs dies es començaran a enderrocar edificis de la resta del nucli urbà (de moment ja n'hi ha 4 de previstos).

Al nucli antic (evidentment!) es fa respectant l'alçada i adequant la façana en funció de la normativa que l'Ajuntament imposa als constructors. Des de l'ajuntament (sigui governat per CiU o PSC) es considera que el caràcter del nucli antic és només allò que es veu des de l'exterior (la imatge), independentment de l'arquitectura dels edificis, els materials de construcció o els elements ornamentals de les galeries, portalades, escales,... Un dels primers edificis del poble vell a enderrocar-se va ser el "Coro", un edifici que tothom, inclús el govern municipal, considerava d'alt valor històric i social. Però l'Ajuntament i els propietaris (que en bona part governaven l'ajuntament en aquell moment) van considerar que tenia més valor com a sòl urbanitzable. Avui hi ha un bloc amb 14 habitatges.

Recentment la CUP Navarcles (Candidatura d'Unitat Popular), a través de la revista que edita, ha posat de manifest que el mobbing immobiliari també es dóna a Navarcles, que no només és un fet que passa a les ciutats, tal i com els mitjans de comunicació volen fer creure. Des de fa anys l'Ajuntament vol tirar a terra un edifici de la seva propietat en el qual encara hi viu una família. En els darrers mesos, les visites de diversos regidors als llogaters s'han intensificat, "convidant-los a marxar". L'obsessió de l'ajuntament per fer-lo desaparèixer és tant que aquest edifici, que encara existeix, no apareix ni en el planejament municipal, que data de l'any 2000: en aquest s'indica que la parcel·la és un solar buit!, i no pas un edifici de 2 plantes.

En el passat ple municipal del mes de gener, el regidor socialista, Llorenç Ferrer, valent-se d'una suposada autoritat científica sobre la resta de persones pel fet de ser doctor en història, va justificar el seu enderroc, així com el d'altres edificis del poble, argumentant que la morfologia urbana del poble vell ja havia estat

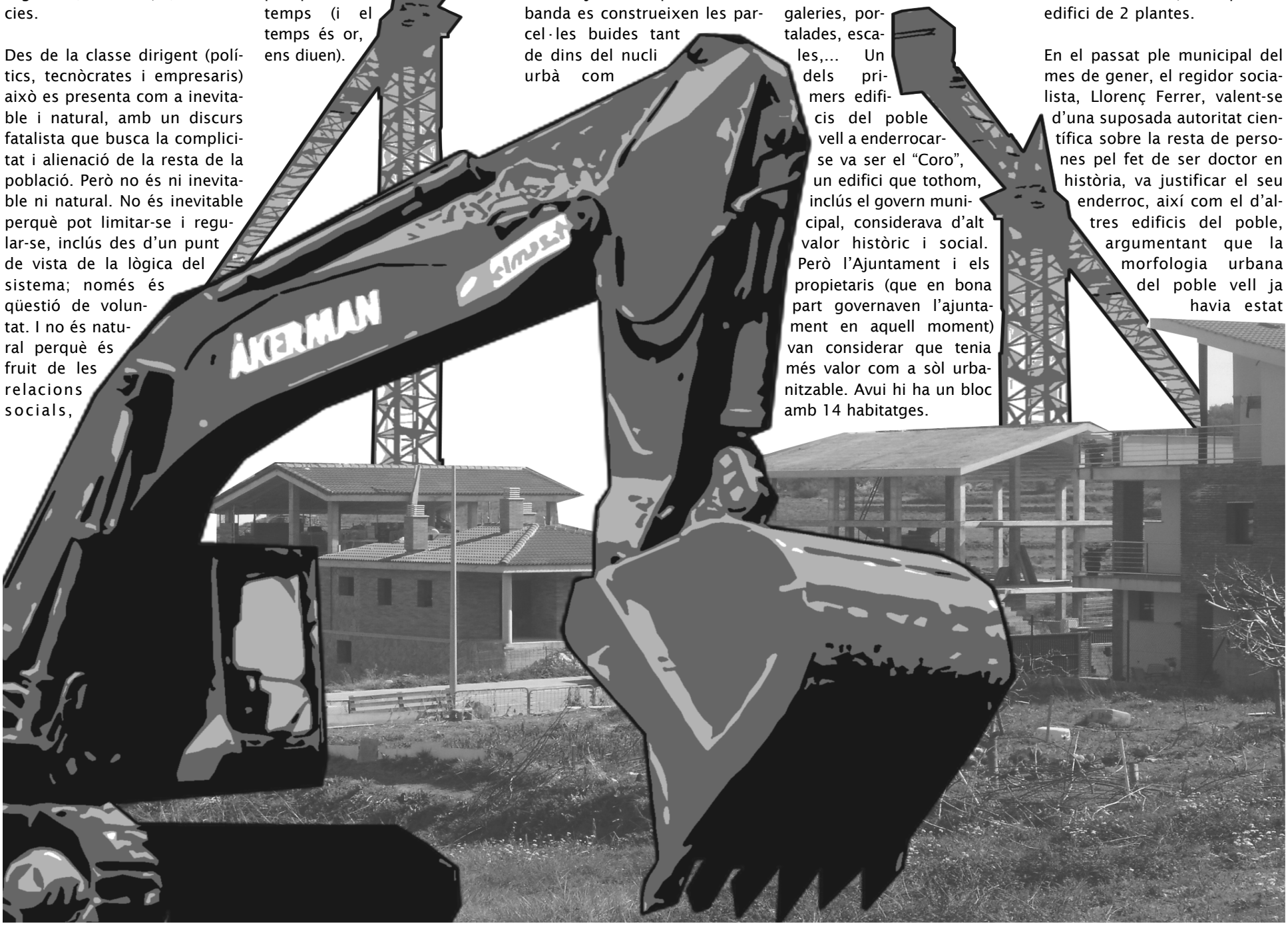

transformada en el passat i que, per tant, si s'havia fet des de sempre no tenia sentit conservar una trama i uns edificis que de fet no eren els originals. Aquest procés històric, però, no autoritza a res. El fet que en el passat es produïssin una sèrie de transformacions, no significa que s'hagin de continuar produint en el present, de la mateixa manera que en l'actualitat no es tira la merda directament en els rius com s'havia fet durant anys. Alhora que és fals considerar que hi ha un nucli antic autèntic i que la resta no ho és. En què es basa per dir que té més valor, per exemple, la trama urbana i els edificis del segle XV que els del XVIII? Es basa en el mateix que quan es considera de més valor l'art romànic que el barroc: en una decisió totalment aleatòria per part de la classe dominant i imposada com si fos una veritat absoluta i científicament demostrable.

Tant socialistes com convergents (entre aquests, l'actual alcaldessa M. Carme Alòs) estan d'acord en enderrocar edificis del nucli antic per poder fer rectes els carrers (precisament una de les característiques dels pobles vells és la sinuositat dels carrers), justificant-ho en millorar la mobilitat de les persones que van en cotxe. De fet, el cementiri vell només va enderrocar-se per poder-hi fer un pàrquing per a aquelles persones que van al poble vell en cotxe! És l'urbanisme pensat per a la tecnologia (transport mecanitzat) i el control (millora de la visibilitat, eliminació de punts foscos).

Mentrestant els propietaris dels edificis, davant de les immenses quantitats de diners que les immobiliàries i constructores ofereixen (com la constructora navarclina Font), venen les seves propietats. Estan en el seu dret legal a fer-ho; però la propietat privada no dóna dret a transformar la fesomia urbana d'un poble.

I l'Ajuntament, per moltes llicències d'obra que pugui donar (a canvi de les taxes corresponents per omplir –o buidar encara més ràpid– l'erari públic), tampoc té el dret de permetre aquesta transformació urbana i social. En lloc d'això, per què no es rehabiliten o es posen a lloguer la gran quantitat d'edificis buits que hi ha a Navarcles? Ni propietaris, ni immobiliàries ni l'administració local en treuen tant com de tirar a terra i fer de nou.

La defensa del nucli antic i de la resta del nucli urbà no significa que s'hagi de museïtzar, tal i com s'ha fet en molts pobles de Catalunya (Mura, Rupit,...) o com d'altres envegen poder fer, i que només fa la funció d'atraure turistes, convertint la vida quotidiana dels seus habitants en un autèntic espectacle per al gust i benefici d'aquells. El conservacionisme dels nuclis urbans, propi dels grups de defensa del patrimoni paisatgístic, històric o arquitectònic i de les plataformes ciutadanes, així com de diverses individualitats, és una actitud elitista i, alhora, llibertària. El seu elitisme és reflex dels valors postmaterials propis de la classe mitjana i alta que ja ha satisfet fins a la saciietat les necessitats materials (inclús les imposades) i insatisfeta (però no fastiguejada) d'un consumisme buit. Aquest elitisme pot entendre's com un acte de protesta vers a l'alineació material, però també (i em sembla que és el més freqüent) com una forma de reafirmar l'estatus social enfront de les classes baixes. De manera que és molt classista pretendre viure en un entorn rural/rústic i que es foti la població a la recerca d'un habitatge més assequible i digne. Però aquest conservacionisme també és llibertari en quant que és el reflex de la recuperació, o la voluntat de recuperació, de l'espai públic i polític (en el bon sentit de la paraula, al marge de la perversió que n'han fet els partits) per part de la població. És a dir, si bé un edifici o una parcel·la és de propietat privada, el domini i ús de la trama urbana, la imatge i l'entorn que creen és, i ha de ser, públic/col·lectiu.

Berguedà-park temàtic

Berga, març 2006

Lola de Bellesguard

La colonització metropolitana ha sobrepassat amb escreix la saturació a la comarca veïna de la Cerdanya. Per proximitat, el Berguedà és el nou objectiu del turisme urbanita, aquella corrua de cotxes que veiem desfilar amb lentitud per la comarcal cada cap de setmana segueix allà, estàtica i inalterable. Però, hi ha una diferència substancial, hem deixat de ser zona de pas per esdevenir destí final.

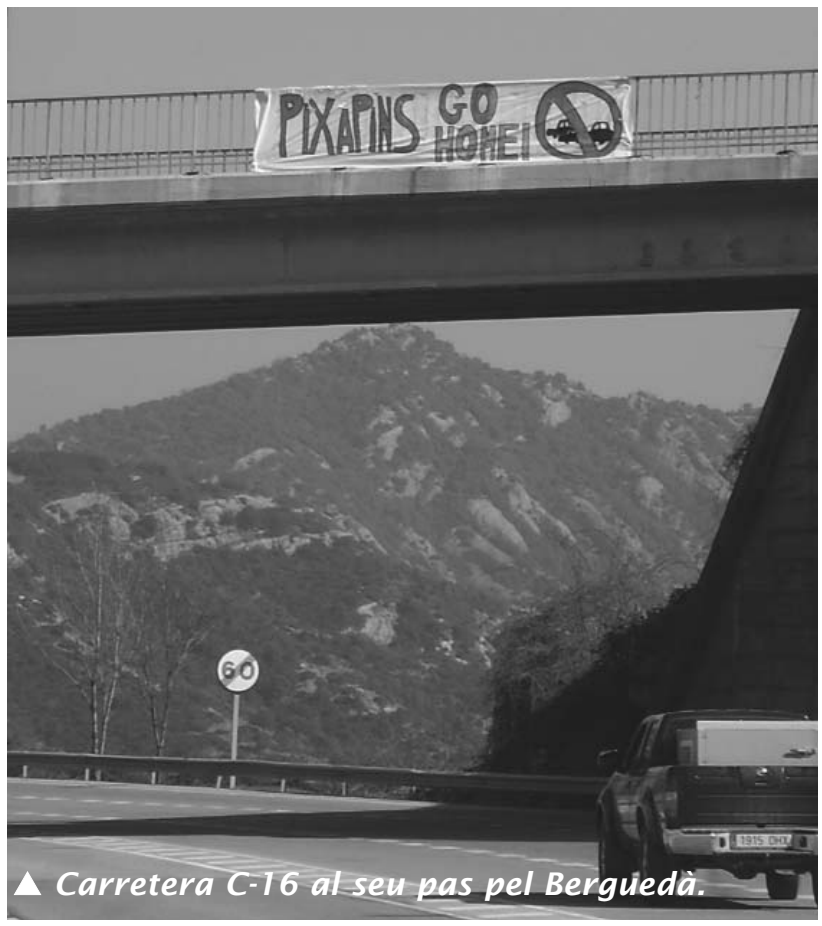

▲ *Carretera C-16 al seu pas pel Berguedà.*

Els dissabtes, el centre de la ciutat s'embussa de famílies hipotecadament domesticades, matrimonis feliços i criatures de ciutat assetgen l'espai públic a la recerca d'un binomi ciutat-món rural, que imaginen fins el despropòsit exempt de qualsevol problema. Els joves berguedans ens hem vist abocats per la nostra pròpia passivitat a la trista representació de figurants d'una urbs blanca i asèptica que només existeix en l'imaginari col·lectiu d'un determinat model de ciutadà. La diferència només interessa des del punt de vista folklòric i quan aquesta genera o reflexa un conflicte latent, fruït de la desigualtat, senzillament es ignorada o sancionada administrativament. Els turistes de cap de setmana volen una ciutat amorfa per on passejar la seva prepotència, car són honorables ciutadans de primera. Homes-Consum.

Mentrestant, les institucions i les seves fidels amants (empresaris, comerciants, catòlics ben pensants,...) eixamplen carreteres, tot esbudellant el territori per facilitar l'entrada de divises. Fins ara, la nostra resposta no ha estat molt més que la pura perplexitat, però potser seria bona hora per començar a articular una resposta contundent cap a un model de creixement que ens nega i invisibilitza com a individus i col·lectius; que ens aboca ineludiblement cap a la desaparició d'allò que ens volem.

Roma&Campalans: amistat eterna

Borredà, març 2006

Margansol

Les coses que s'arriben a coure sobre una "bona" taula. El Parc Temàtic Berguedà també creix al municipi de Borredà. Els nous propietaris del camping Campalans (sens dubte, empresaris emprenedors), han decidit donar al seu negoci una empenta milionaria. Resultat: ampliació i elitització del camping (convertint-lo d'un camping de 3ª categoria en un de 1ª A) i construcció d'un "Parc Aventura" una mena de parc temàtic a la mateixa finca. El camping en qüestió, tindrà una capacitat de 1.200 places, és a dir, el doble d'habitants del municipi. L'alcalde aforat Joan Roma no cap en el seu goig i com un promotor més ens explica que "el Borredà-Parc Aventura ocuparà un espai de poc més de 8.000 metres quadrats a l'entrada de la finca de Campalans", que "tot el conjunt quedarà totalment integrat, en un un marc d'una gran bellesa paisatgística i forestal. Una zona privilegiada a peu de la carretera entre Borredà i St. Jaume de Frontanyà". Per últim "l'empresa promotora del Parc i l'Ajuntament de Borredà signaran un conveni pel qual els alumnes de les escoles de Borredà tindran accés privilegiat a les instal.lacions durant tot l'any, i també els habitants disposaran d'unes condicions especials per fer-lo servir". Dit això, els habitants de Borredà tampoc no caben en el seu goig. Tothom content, i el negoci, rodó. Així ens venen la moto, tot esperant més asfalt.

La Butjosa i Vilafruns, barrios mineros de Sallent y Balsareny condenados a la muerte lenta

Diferentes políticos, con sus respectivos partidos, han pasado durante los últimos años tanto por los municipios de Sallent y Balsareny como por la Generalitat y el gobierno central. De todos estos, los vecinos de la Butjosa y Vilafruns sólo han recibido buenas palabras, promesas y proyectos que con el paso del tiempo se han demostrado falsas.

Sallent, març 2006

Santa Barbara

El abandono de estos barrios es cada día mayor y cada día más indígnate, y sus vecinos se sienten toreados una larga tras otra. Hartos están de ver como el barrio ha ido pasando de mano en mano por las distintas empresas que explotaban la mina para acabar ahora en manos de INFOINVEST, inmobiliaria del estado que pertenece al SEPI y que al unísono con los políticos de turno te venden como soluciones a los problemas de abandono y la recuperación del barrio, lo que en la práctica no es otra cosa que ganar tiempo y dar un paso más en la muerte lenta pero estudiada de estos barrios.

Ganar tiempo y dilatar el problema es muy importante, el tiempo juega descaradamente a favor de INFOINVEST y los políticos de turno conchavados entre sí y en contra de los vecinos de los barrios (personas mayoritariamente de edades muy avanzadas), y unas por defunción y otros porque dejan de valerse por sí mismas y la familia tiene que hacerse cargo de ellas, se ven obligadas a abandonar sus viviendas. Para las personas mayores la vida en el barrio se ha hecho muy difícil, pues no cuenta con ningún tipo de servicio: economato, carnicería, bar, quiosco, escuelas, local socio-cultural, dispensario médico, etc. Todo poco a poco ha ido cerrando sus puertas como lo hacen las de las viviendas que se dejan y que rápidamente INFOINVEST manda tapiar. Para esto si que corren, no les importa riesgos de hundimientos, ratas, etc.

También hay otras familias más jóvenes, que no quieren seguir viviendo en un barrio que no deja de degradarse y las soluciones nunca llegan, y ceden ante el ofrecimiento económico que les hace INFOINVEST, que está tanteando a todos los vecinos para que dejen su casa a cambio de dinero.

Lo más indignante es que tengan estudiada la desaparición de estos barrios y su conversión en polígonos industriales que escasean en la comarca y son muy valorados; y no tengan ni tan siquiera el coraje de admitirlo y jueguen con las personas que habitan estos barrios. Algunas nacieron aquí, otras llevan 40 o 50 años, cuando no se sabía ni lo que era un polígono industrial. Se supone que las personas están antes que las cosas, aunque para los burócratas de INFOINVEST el negocio es lo primero.

◣ tener a los obreros y sus familiares alojados en viviendas de la empresa deja de tener sentido cuando las empresas tienen toda la mano de obra que quieren llamando a la puerta y todo tipo de forma de contratación, por lo que lo único que les interesa es la producción

▼▲ *La Butjosa. Detalle de portones y ventanas tapiadas.*

▲ *Escuelas.*

La Butjosa y Vilafruns, los patitos feos entre las colonias mineras del Bages. Durante los últimos años los barrios de los mineros tanto en Súria como en Cardona han sido rehabilitados y han pasado a ser propiedad de los mineros, de distintas formas, una vez que las empresas se desentendían de ellos, pues la política de tener mano de obra segura, al tener a los obreros y sus familiares alojados en viviendas de la empresa deja de tener sentido cuando las empresas tienen toda la mano de obra que quieren llamando a la puerta y todo tipo de forma de contratación, por lo que lo único que les interesa es la producción, en este caso sacar toneladas de mineral. Como queda dicho los barrios mineros de Súria y Cardona pasan a ser propiedad de sus habitantes.

Quedaban los chalets de los directivos de la empresa de Vilafruns y Suria, que pasan a ser suyos por 50.000 pts simbólicas, y los barrios en cuestión, La Butjosa y Vilafruns, que pasan a manos de INFOINVEST. Aquí ya ni tan siquiera se plantea la posibilidad de que los que más legitimidad tienen de ser los dueños de las casas lo puedan ser, los polígonos pesan mucho.

En el año 2004 el congreso de los diputados aprueba una partida con cargo a los presupuestos generales del estado del año 2005 de 4,5 millones de euros para el traslado del barrio de la Butjosa al casco urbano de Sallent, y 2,5 millones de euros para el traslado de Vilafruns a Balsareny. Ya existían los terrenos donde se ubicarían.

A últimos del 2005 nuevo cambio de planes: los barrios que eran irrecuperables ahora parece ser que sí son habitables, y esas viviendas nuevas que se iban a construir ya no son necesarias, pues recuperando una parte del barrio de la Butjosa, concretamente la de la derecha dirección Berga, allí arrinconarían y realojarían a todos los vecinos, con lo que queda cantidad de terreno despejado y el coste irrisorio comparado con la construcción de viviendas nuevas. Ojo que pueden ustedes hacer malversación de dinero público.

◣ Si existiera la justícia tendría que ser un delito el que se tabiquen puertas con total impunidad con el grave problema que hoy día es la vivienda para las personas.

Los barrios de los que estamos hablando son totalmente recuperables y no sólo eso, sino que si se urbanizara terrero adyacente y se construyera vivienda nueva sin duda esta se vendería, y en el caso de Sallent sería una salida, dado los graves problemas de crecimiento que tiene por causa de las subsidencias del terreno. Si existiera la justicia tendría que ser un delito el que se tabiquen puertas con total impunidad con el grave problema que hoy día es la vivienda para las personas.

Deseamos larga vida a los vecinos de estos barrios y fuerza para no ceder ante los que pretenden acabar con el barrio. Si no os dan vivienda nueva que se recupere totalmente el barrio, ni una casa al suelo, ni una casa vacía, gente joven en el barrio y revitalizarlo, que no tiene por qué morir.

Cinc persones més seran processades pel desallotjament de la Cocktelera a Manresa

El dia 8 d'abril del 2005 va ser desallotjada la Coktelera per segona vegada, 5 persones seran jutjades per usurpació i la petició fiscal puja a 13500 euros de pena multa.

Manresa, març 2006

Cockteleru

Com ja s'ha anat explicant en els anteriors números del pèsol negre, el dia 4 de març del 2.005 va ser ocupada una casa a Manresa, la Coctelera i desallotjada al cap d'un dia, sent detingudes les sis persones que es trobaven a l'interior. A conseqüència d'aquest desallotjament una persona ha sigut condemnada a mig any de presó, 1.000 euros de pena multa i a 2400 euros d'indemnització per una falsa acusació d'atemptat a l'autoritat dels gossos de quadra. El dia 2 d'abril la casa es va tornar a ocupar i el 8 del mateix més va tornar a ser desallotjada, aquest cop també es trobaven 6 persones a l'interior.

A partir del desallotjament es va obrir un procés penal per usurpació, amenaces, assetjament, injúries i agressió a la propietària de la casa, l'Anna Maria Pujol Devant. Després que s'hagi acabat la fase d'instrucció, el jutge del jutjat núm. 5 de Manresa, ha arxivat totes les acusacions excepte la d'usurpació per a cinc de les sis persones i l'altra persona ha quedat sense càrrecs.

A mitjans de febrer va arribar la petició fiscal per les cinc encausades, que consisteix en una pena multa de sis mesos a 15 euros per dia, que puja a 2.700 euros per persona i a un total de 13.500 euros. Actualment el cas està a espera del judici que es celebrarà abans de l'estiu.

L'Ajuntament de Manresa pressiona per desallotjar una vivenda okupada

Els poders polítics i judicials passen de nou el corró sobre un projecte vital i autogestionari que qüestiona els models urbanístics i socials i que no passa per la dictaura del diner i la propietat privada.

Manresa, març 2006

Parabailarlabamba

Al barri de la Font dels Capellans de Manresa, en un racó entre la via del tren i els immensos blocs de pisos que poblen el barri, hi ha una caseta, amb un camp d'ametllers, fruiters, hortets... que ja porta quatre anys habitada després d'estar durant molts anys abandonada. Aquesta casa va ser expropiada als seus antics propietaris per l'ajuntament de Manresa fa més de 10 anys i l'Ajuntament l'ha tingut abandonada tot aquest temps amb el projecte d'allargar el carrer arquitecte Gaudí fins a la rotonda del pont de ferro i a més, de fer-hi una zona verda. Suposem que es deuen referir a una d'aquelles places de formigó amb 4 arbres ofegats, perquè el què se'n diu zona verda, ja ho és ara.

L'assetjament va començar ara fa uns 5 mesos quan vam rebre la visita de 2 tècnics de l'ajuntament dient que volien fer fotos per saber els costos que suposaria enderrocar la casa i dient que al cap de 2 mesos la tirarien al terra. Al cap de 3 dies (com que les desgràcies mai arriben soles) van arribar uns tècnics de fecsa-endesa dient que en una setmana ens deixaven sense llum.

Una mica alarmades vam anar a l'ajuntament a fer una instància perquè quedés una prova escrita que allà hi està vivint gent i que les terres s'estan utilitzant, i demanant que se'ns informés si havien de començar les obres. Encara no hem rebut resposta (estan massa enfeinats!!).

Després d'aquests 2 episodis, ens van deixar tranquil·les durant uns quatre mesos, fins aquests últims dies, que han vingut els tècnics de fecsa a tallar la llum, i que després d'unes quantes visites de la policia local, sense arribar a entrar a la casa, ha vingut una patrulla amb una ordre d'identificació, suposem que ja per denunciarnos i començar el procés judicial.

Un dels treballadors de fecsa comentava que els "jefes" s'havien reunit amb l'ajuntament... això explica perquè les desgràcies mai venen soles!!

I així es reafirma una vegada més, que aquest ajuntament tant progre, d'esquerres i segurament ecologista, aposta novament per l'aniquilació de les petites zones d'autosubsistència (i realment verdes) de la comarca i promou la dictadura del formigó i l'asfalt, perquè Manresa ha de ser una gran capital del civisme, del comerç i de l'indústria, on els cotxes i les mercaderies han de tenir bons accessos i aparcaments (olé per l'obra faraònica de la reforma!!), on com que ja arriben fruita de llatinoamèrica, verdura d'Andalusia i arròs de l'altra punta del món, els petits pagesos de la comarca ja poden desaparèixer, on la gent s'ha de matar treballant cada dia per pagar hipoteques milionàries, on només parlem amb els personatges de la sèrie de la TV i ni coneixem qui viu a la casa del costat, o com a molt ens deixen divertir-nos a les grans jornades d'oci organitzat (fira medieval, arrel tradicional...) o en un dels nombrosos centres comercials que trobem per tota la ciutat!

Doncs nosaltres, seguirem plantant, seguirem aprenent, menjant fruita, rient amb les veïnes i resistint a aquesta barbàrie!!

Salut!

8 de març cada dia

Enguany, a partir de la iniciativa d'algunes dones de diferents col·lectius de Berga, s'ha celebrat el dia de la dona treballadora amb unes jornades dutes a termes els dies 4 i 11 de març a diferent espais socials

Berga, març 2006

Dones

El dia 4 de març al matí es va portar a terme un taller d´autodefensa, realitzat al casal Panxo. Amb la participació d´unes 15 dones, el taller va estar enfocat al treball corporal, verbal i psicològic de situacions que vivim dia a dia i que no sempre ens adonem del seu caràcter d´agressió pel fet de ser quotidianes i ja integrades en la nostra persona. El fet de poder afrontar aquestes situacions , havent après a treballar-les des de la pròpia consciència de gènere, ens permet sentir-nos amb més eines i armes per fer-hi front.

L´èxit del treball queda reflectit en diferents situacions viscudes per nosaltres dies després, i la propera continuitat que tindrà el taller de forma regular.

▲ *Presentació de l'exposició "descolonitzem el nostre cos" al local de la Columna terra columna terra i lliberat*

A la tarda a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat és va fer la presentació de l'exposició fotogràfica "Descolonitzem el nostre cos" d'Edurne. Es tracta d'un homenatge a les dones per la bellesa de les imatges i la crítica directa als mitjans de comunicació que ens imposen estereotips de dona passiva. La presentació va donar lloc a un col·loqui on totes i tots vam compartir el rebuig a la utilització del cos femení com un objecte decoratiu, intèrpret de rols que s'haurien d'allunyar de la realitat. L'autora ens va explicar la dualitat del seu treball. Per una banda la curiositat i el descobriment del propi cos, l'expressió natural i relaxada de les companyes que protagonitzen les fotografies. Per l'altra, un crit d'oposició a engegar la televisió i veure com fan desaparèixer els nostres drets amb rentavaixelles, com esborren la nostra dignitat amb tovalloletes desmaquillants i com aprimen els nostres cossos amb cereals sense greix.

L'exposició que va néixer com un treball de Belles Arts ha visitat diverses ciutats acompanyada d'una performance on quedava clar que n'estem fartes de veure anuncis on les dones som exclusivament models, minyones i mullers comprensives, tendres i submisses. Que constant i subliminalment ens intentin acomplexar i canviar convidant-nos al consum de productes desnatats, cirurgia estètica i cremes anticel·lulítiques, antiarrugues i antipersona.

Posteriorment es van projectar dos audiovisuals que resenyem a continuació:

"Precarias a la deriva"

Aquest video de dones de Madrid, incorporat en paral.lel a l'edició d'un llibre (A la deriva por los circuitos de la precariedad femenina; ed traficantes de sueños), posa al descobert les formes en que s'explota i es sotmet la dona treballadora en els nous àmbits laborals i socials, i es fa a partir dels testimonis buscats i trobats sobre el terreny a partir de diferents escenaris reals: el carrer, el treball, la casa... Així trobem la precarietat manifesta de les treballadores del sexe, del telemàrqueting, del treball en cadena, del comerç, de la hosteleria, de l'ensenyament o del treball domèstic no reconegut, i el seu recorregut vital que atravessa i condiciona la vida d'aquestes dones en un context urbà, en que la subsistència passa per la negació del temps d' una mateixa vers el dia a dia que imposa el preu abusiu de la vivenda, el rebost o el transport,. que poleixen el salari indefugiblement. Contractes escombreria (o no contractes) que es fan més precaris per la condició de dones i encara més enllà, per la condició d'immigrades. Es tracta d'un context en que la feminització d'algunes tasques imposa alhora cànons estètics i formals agressius per competir, en una clara expressió patriarcal del treball i de la vida. Sentim parlar també de l'economia de les cures, enteses com les tasques d'atenció i manutenció a les persones, no valoritzades però que reforcen els vincles més enllà de l'economia. De tot plegat en resulten escenes d'una gran duresa, la del treball i la vida precàries (alguns testimonis i imatges es fan colpidores), pero alhora s'hi manifesta força tendresa, que passa a l'optimisme en les expressions finals de desobediència i solidaritat entre treballadores, no tant en les formes més orgàniques (sindicalisme...), sinó en la complicitat entre iguals, que fa trencar els rols laborals assignats per dignificar les pròpies vides dins l'empresa, mitjançant el recolzament mutu, el boicot, els braços caiguts o la reapropiació de productes: la gratuïtat d'allò que ens és pres, i que s'exerceix també okupant una casa, colant-se al metro o mangant les compreses del súper. Dones que desplegen les seves armes sòlidaries i que rebutjen la obediència adquirida.

Projecte "Fem Safareig"

Amb motiu del "dia internacional contra la violència vers les dones", el 25 de novembre de 2004, un col·lectiu de dones entremesclaren poesia i imatges en el safareig del seu poble, Palafrugell (Baix Empordà), un espai ara en desús, reapropiant-se i transformant-lo activament per proposar-nos estendre i entendre alguns "draps bruts", socialment invisibilitzats.

En la nit, apareix la llum de la lluna plena, que il·lumina el desplegament d'accions creatives envolvent i removent les aigües del safareig, dansant-lo, pintant-lo, parlant-lo, jugant-lo, rentant-lo, palpant-lo… reomplint aquest espai públic de significats i memòria històrica oral i visual de les dones.

Representa un espai de trobada entre dones on la intimitat compartida recórre el dins i el fora, desde casa cap al safareig, des del cos que flueix cap a l'aigua: netejant interiors i exteriors.
En l'aigua, se'ns mostren reflexes de les cases i dels cossos, mirall de fora i de dins (de les emocions i de les robes que portem i que ens porten…)que ens remulla, ens esquitxa, ens ensabona, ens aclareix, ens esbandeix, ens mou i remou, ens neteja, ens renova… mentre veiem rentar la roba bruta, la brutalitat, els draps bruts, els llençols blancs… les teles, potser, teixides amb les vides de cada dona que fa safareig.
"Fent visible l'invisible", ens diuen, públic allò privat en el xafardejar col·lectivament d'allò que ens taca, refrega, esbandeix, embolica, sacseja, eixuga, aireja i recobreix, com la roba que ens tapa i que ens protegeix alhora, sempre a la vora de l'aigua que hidrata la poderosa poesia d'aquesta acció documentada que s'expandeix per la pantalla i per les parets tot deixant-hi una petjada fixe entre aquest fluir d'esdeveniments: les siluetes d'aquestes dones en relació.

Al vespre, com ja comencen a conèixer els nostres companys/es vam demostrar la nostra mà esquerre en la fabricació de suculentes menges "denominació d'origen" (je, je) en forma d'originals "montaditos" fabricats amb molt d'amor i dedicació. Sense manies, vam menjar ous i ovaris variats, pizzes tenebroses, i samfaina consistorial. I ens haguéssim menjat també la llengua d'alguns! De postre, la nostra fornera artesana ens va deleitar amb un puding de xocolata que va anar de conya per pujar la tensió arterial.
Després de zampar fins a la sacietat, alguns dels comensals vam allargar la nit participant en diversos jocs improvisats.

En el marc de la celebració de l'onzè aniversari de l'Ateneu Llibertari el dissabte 11 de març a la tarda es va projectar el vídeo "Mujeres del 36". En el reportatge dones de diverses ideologies (CNT, Mujeres Libres, ERC, PSUC, PSOE...) aporten el seu testimoni relatant diverses experiències viscudes durant la Guerra Civil, els anys previs i la postguerra.

La naturalitat i quotidianitat de les vivències narrades en primera persona, juntament amb imatges històriques, ens apropa al dia a dia d'uns fets que van marcar el nostre passat i encara avui ens marquen el present.

El documental és un homenatge a totes aquelles dones que des de diverses organitzacions, des de primera línea de foc, o bé a nivell particular ens demostren la importància del paper que va tenir el col·lectiu femení dins la lluita revolucionària.

Volem manifestar el nostre calorós agraïment a totes les dones que van participar i colaborar en les jornades.

Us mantindrem informades. Salut!

Accions de la Columna Clitoriana contra el festival eròtic de Manresa

Al llarg de la primera setmana d'abril des del col·lectiu de dones Columna clitoriana s'ha portat a terme una crítica al saló del sexe en català realitzat a Manresa. Després de fer una reflexió sobre la pornografia i concretament d'aquest saló ens vam disposar a encartellar un escrit explicatiu i unes bandes contra els cartells publicitaris del saló.

Manresa, abril 2006

Columna clitoriana

Sent un saló del sexe, per què ens hauria d'estranyar que el promocioni únicament el cos d'una dona? Això sí, es tracta d'un cos que estereotipa el tipus de sensualitat heterosexual i patriarcal imposada i ja gairebé interioritzada per tots/es.

I, és clar, com que l'objectiu del saló és «dinamitzar la normalització lingüística dels productes i tecnologies de la indústria del sexe a Catalunya», i el cos d'aquesta dona deu ser considerat com a un d'aquests productes, com a mínim per part de les persones que han dissenyat el cartell, per què no folrar-la amb una senyera i marcar-la amb el «burro català»? Però això sí, tot sigui per la normalització lingüística.

Tal i com s'explica a la pàgina www.sexecatalà.org, aquest saló compta amb el recolzament de les principals institucions del país. La complicitat és també evident a nivell local, si més no a través de la permissibilitat de l'Ajuntament de Manresa. És força paradoxal tot plegat.

El Palau Firal de Manresa acollirà doncs un saló qualificat com a eròtic en el qual hi tindrà cabuda l'anomenat «món de la dona», aquest constarà d'un consultori amb sexòlegs; des d'on segur que no es propiciarà trencar amb el règim de producció sexual hegemònic ni s'intentarà crear una nova cultura del sexe molt més rica, flexible i on la dona hi tingui un paper actiu. Per altra banda, aquesta «secció» també comptarà amb «passis de moda de llenceria i roba íntima»; no fos cas que ens oblidéssim per un moment de la cossificació del cos de la dona i la mercantilització d'aquest que ha caracteritzat la història de la pornografia. A través d'aquesta «secció per a elles» es cobreix l'expedient de correcció política amb el qual es treu contingut als reclams de les lluites relacionades al voltant de la visibilització del desig sexual femení. Amb aquest saló es perpetua i reforça l'estructura en la qual la dona és concebuda com a subjecte productor d'un plaer subjugat al desig sexual masculí. Volem reflexionar per possibilitar discurs al voltant d'una pornografia en la qual hi participin subjectes actius (homes i dones) productors de desig i plaer sexual sense imposicions de cap tipus de rol ni gènere i lliure de l'artificialitat que denota la pornografia.

▲ *Pancarta penjada a l'entrada nord de Manresa contra el festival eròtic de Manresa.*

Promocionant aquest saló del sexe en català s'ha fet referència, des dels mitjans i d'una manera continuada, al seu caràcter eròtic. Aquest afany per emmascarar la connotació pornogràfica del saló respon, al nostre entendre, a la necessitat de justificar l'existència de la pornografia, ja que aquesta no està ben considerada. Les cultures orientals i d'altres han fet de l'erotisme una religió (culte del linga i el yóni, bases de les pràctiques tàntriques), un art o una ciència; per contra, la civilització judeo-cristiana li ha negat tota dimensió espiritual i l'ha convertit en quelcom vergonyós i pecaminós. L'erotisme és un concepte ambigu. Aquesta ambigüitat s'ha plasmat també en les legislacions occidentals, que han creat una dicotomia purament subjectiva, entre erotisme i pornografia, barrejant i confonent aquests conceptes i veient art en el primer i pura artesania comercial i grollera en el segon. Publicitant aquest saló del sexe en català s'ha contribuït també a aquesta dicotomia. Una vegada més és evident la necessitat de repensar la història i l'actual mode de representació de la sexualitat i alliberant-nos així del llegat socio-religiós i del puritanisme que intenta dictar dogmatismes també en el camp de les representacions sexuals.

Des del col·lectiu de dones columna clitoriana volem denunciar que sota el paraigua de la normalització lingüística i amb el recolzament i la complicitat institucional, s'elogia la mercantilització del sexe i es reforça una pornografia basada en una visió reduccionista i limitant d'aquest, acompanyada de valors sexistes. A finals del segle XX sorgí un corrent del feminisme que es posicionà contra la pornografia com a instrument per a l'opressió de la dona. Actualment, sorgeixen veus de dones que clamen per un porno diferent que aculli la representació de múltiples sexualitats. Amb aquesta protesta al saló del sexe en català intentem reflexionar al voltant dels rols de gènere que es troben inherents en tots els aspectes de les nostres vides, i de manera més silenciada i pudorosa, en el sexe i la pornografia. Intentem subvertir aquests rols apostant per una normalització del sexe en llibertat, no liberalitzat i contra la desnaturalització que la indústria pornogràfica en fa.

NO ÉS LA INDÚSTRIA DEL PORNO LA QUE ENS HA DE DIR COM HEM D'OBRIR LES CAMES. NOSALTRES LES OBRIM QUAN I SI VOLEM!!

Construint crítica sobre crítiques

Columna Clitoriana
Manresa, abril 2006

Al llarg de la primera setmana d'abril des del col·lectiu de dones columna clitoriana s'ha portat a terme una crítica al saló del sexe en català realitzat a Manresa. Després de fer una reflexió sobre la pornografia i concretament d'aquest saló ens vam disposar a encartellar un escrit explicatiu i unes bandes contra els cartells publicitaris del saló.

Entre moltes altres ocasions en què s'ha utilitzat la via pública per exposar la contrainformació, aquesta ha sigut la primera vegada que ha suscitat tanta expectativa i que s'hi ha donat tanta importància fent-la pública a través d'alguns mitjans de premsa escrita locals.

Tot i la cura amb què s'ha intentat transmetre el missatge, aquest ha estat mal interpretat ja des de l'entorn més proper fins alguns d'aquests mitjans de comunicació.

Per clarificar la nostra postura volem reiterar la crítica concreta al saló. Ara bé, aquesta no es refereix a una posició antipornogràfica ni abolicionista i tampoc puritana, sinó que és una crítica que clama per una pornografia que representi la diversitat de sexualitats donant alternatives a les proposades per la pornografia dominant.

Per tot això la tarda del dissabte vuit d'abril, un grupet de persones vam anar a les portes del saló a distribuir octavetes i a mostrar una pancata on s'hi podia llegir " Un altre porno és possible". A les mateixes portes del Palau Firal vam exposar directament la nostra posició als organitzadors del saló i al mateix director Conrad Son i a l'actriu i directora Evita de Luna. Aquesta tampoc va entendre el missatge i va prendre una actitud prepotent justificant-se amb la seva suposada trajectòria feminista i acomiadant-se amb la cèlebre frase "voy a tocarme el coño un rato", reafirmant així la seva capacitat comunicativa. La tasca informativa i la mostra del nostre desacord van ser els nostres objectius des d'un bon principi, contràriament a la manifestació anunciada al Més Manresa; la qual fou suposadament convocada i comunicada als mitjans per part nostra. Remarcar doncs que el col·lectiu no va convocar cap manifestació ni molt menys va tenir cap contacte directe amb la premsa.

Davant d'això hem vist la necessitat de donar la nostra versió dels fets i així possibilitar la relectura del nostre discurs a totes aquelles persones que no han copsat l'essència d'aquest a través del text inicial. Creiem que per part d'alguns sectors hi ha hagut una crítica fàcil que ens ha emmarcat dins dels típics tòpics del feminisme purità, fet que ens ha conduït a una justificació constant més que no pas a un debat constructiu, sobre un tema tant tabú com el sexe i la pornografia.

Col·lectius culturals i juvenils de Berga es planten

La Patum 2006 pot ser l'escenari de les protestes dels col·lectius llibertaris i independetista de Berga.

Berga, març 2006

Pep i Tu i Gbx

El Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, l'Ateneu Llibertari del Berguedà, el Casal Panxo, l'Ateneu Columna Terra i Llibertat i l'Assemblea de Joves, després d'intentar negociar diverses vegades amb l'Ajuntament de Berga (governat per PSC i ERC) una sèrie de qüestions bàsiques per elles, han decidit que ja n´hi ha prou.

Les demandes d'aquests col·lectius venen d'anys enrere (des del regnat de Farguell, CiU) i aborden una sèrie de qüestions de mínims com: permisos de les seus socials, democratització de l'accés als pocs equipaments municipals existents, facilitar que es puguin fer actes al carrer i l'abolició dels impostos municipals a les associacions sense ànim de lucre...El més escandalós ha estat que l'Ajunta ment tampoc ha accedit a la demanda de programar les barraques de la Patum 2006 tot i la intenció de fer-ho per part dels mateixos col·lectius des de l'any passat.

Les demandes mai han tingut una resposta positiva per part de l'ajuntament. Enguany, des de desembre, intenten negociar amb el consistori, s'han reunit tres vegades sempre a petició de les associacions sense ànim de lucre i com és habitual no ha servit per a res; s'han donat llargues. Són els col·lectius els que han instat a reunir-se obtenint també en aquestes demandes excuses i més excuses.

Finalment, els col·lectius veient que les paraules i les bones intencions no es materialitzen en res, han decidit que si l'Ajuntament de Berga decideix reunir-se amb ells, abans caldrà que hagin demostrat la seva voluntat amb fets i no amb paraules. Els col·lectius en qüestió afirmen que ja saben quines són les seves necessitats i exigències i que també saben on trobar-los, que les reunions no han servit de res i que ja estan farts de perdre el temps. Anuncien que passaran a la mobilització. Sembla ser que les accions de protesta podrien començar en breu i intensificar-se i multiplicar-se durant els dies de Patum d'aquest 2006.

I els anys que ens queden...

▼ *Pasturant bocs bords: la Tura i els Mossos d'esquadra no van voler faltar a la cita.*

Onzè aniversari de l'Ateneu Llibertari del Berguedà

Berga, març 2006

Assemblea

Els passats 11 i 12 de Març es va celebrar l'onzè aniversari de l'Ateneu Llibertari del Berguedà, en un cap de setmana ple d'activitats diverses i una gran assistència de gent a totes elles. Des de l'assemblea de l'Ateneu volem agrair a totes les persones que hi van participar i a totes les que heu fet possibles aquests 11 anys, i recordar sobretot a dues persones per les estones i projectes compartits.

Ateneu Llibertari del Berguedà, a 10 de Març de 2006

Salut, Pep i Jordi

Avui celebrem un altre cumple de l'ate, i vosaltres també sou aquí amb nosaltres, perquè sí, perquè volem seguir estant amb vosaltres!

Salut, Pep, company!
Vas marxar, de cop. Tan brusc, tan inesperat, tan violentament et van segar la vida que tant t'estimaves, aquesta vida preciosa. I segur que avui ens diries: disfruteu-la companys...viviu-la i assaboriu-la. I així ho farem. I avui brindarem, per tu, per nosaltres i per molts anys.

Salut, Jordi, company!
Ens has deixat, de cop. A la muntanya, aquesta muntanya que tant t'estimaves, que tant t'omplia. Aquesta muntanya tan preciosa i tant poderosa, alhora.
Nosaltres aquí, al boulder, a les tàpies o avui, de festa, recordarem les estones de trepar, plenes de riures, plenes de vida. I avui, aquí mateix, brindarem a la teva salut, i per molts anys pujarem muntanyes per estar a prop teu, company!

Salut, Jordi i Pep!
Tots els companys-es de l'ate us recordem, avui i sempre, i aixequem els nostres gots per brindar alhora a la vostra salut...i a la de l'amistat eterna.

SALUT!!!

Cinc anys de l'Ateneu Columna Terra i Llibertat

Berga, març 2006

Assemblea

El passat dia 1 d'abril l'Ateneu Columna Terra i Llibertat (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes) va celebrar el seu cinquè aniversari. De fet l'aniversari el fan al novembre i per això, entre altres coses, anunciaven l'acte com el seu no aniversari.

La celebració es va fer a la seu social de l'entitat, situada al carrer del Balç número 4 baixos esquerra de la ciutat de Berga. L'activitat va començar amb l'elaboració d'un mural a l'interior del local per part dels amics i companys del "Col·lectiu Helios", els quals a la tarda del mateix dia van començar a fer una reproducció del famós cartells de Fontserè de la FAI a la paret exterior del local. El resultat dels murals és impressionant. Al vespre es va poder gaudir de la narració de contes acompanyada de la guitarra a càrrec del grup Cercles. Després un sopar a base de tapes i finalment per fi vam poder tornar a sentir al nostre ídol Manolito acompanyat de la resta de Manolito's.

▲ *Contes a l'Ateneu columna terra i llibertat en motiu de seu cinquè aniversari*

Les pubilles milis hi tornen

Fumanya, abril 2006

Pubilles de Belzebú (milis)

Comunicat oficial Pubilles de Belzebú (milis)

Les accions subversives segueixen instigant el clergat covard i els seus sequaços menyspreables. La ofensiva revolucionària, lluny de recular avança imparable, cada dia amb més força i coratge.

La nostra organització en el transcurs de tasques rutinàries de vigilància i control de potencials objectius militars, va observar moviments sospitosos que indicaven de forma inequívoca la represa de contactes contrarevolucionaris entre representants de l'església local i el consistori municipal, amb la finalitat de colpejar el cor de la dissidència berguedana. Utilitzant com a principal arma l'aplicació repressora d'una ordenança municipal, aprovada l'estiu passat i elaborada maquiavèlicament pels dos sectors del poder citat anteriorment. A més a més, d'un seguit de normatives abstractes i subjectives, l'únic motiu de les quals és ofegar qualsevol forma d'organització alternativa i democràtica a la ciutat de Berga.

Davant l'evidència de la conxorxa existent, les Pubilles de Belzebú (milis) vam decidir la passada matinada procedir a clausurar els locals on aquests personatges execrables reuneixen la seva misèria humana i des d'on prediquen falsetats, escalfen poltrones i escampen difamacions contra la consciència de classe. Els dos edificis afectats per l'acció són:

-Ajuntament de Berga
-Església de Sant Francesc

Cap aliança conservadora ens aturarà!

Proletaris i àcrates del món, unim-nos per la lluita final!

▲ *Clausura de l'església de Sant Francesc*

Caballitos

Que instalen caballitos
en todas las calles,
que llenen de caballitos las ciudades.
Siglos
llevamos con el invento de feria en feria
sin descubrir su humanísima aventura.
Que celebren los novios
su viaje en los caballitos,
de caballito en caballito.
Que cada familia tenga sus caballitos,
todos en los caballitos!
Que los amigos
hablen y sueñen y discutan
dando vueltas en los caballitos.
En ellos celebren su consejo los ministros,
mientras queden ministros,
y en ellos se reúnen los señores obispos,
naturalmente, revestidos
de señores obispos,
mientras queden obispos.
Los pobres subirán para reírse del mundo
y los ricos
¡que suban los ricos a los caballitos
mientras todos los aplaudimos!
¡Y los señoritos!
¡Que suban los señoritos!
Y que acudan todos los solitarios, todos los vagabundos.
Y el congreso de los diputados
será el congreso de los caballitos.
Y los empresarios ¡qué risa, los empresarios!
Que suban los empresarios con los asalariados,
mientras existan salarios.
¡Los salarios del miedo!
Y, venga: comités centrales,
mafias, sectas, castas, clanes, etnias:
¡a los caballitos!
Y los músicos con los guardabosques
y el alcalde y los concejales
con las verduleras y los panaderos.
¡Viva! ¡Viva!,
gritarán los niños cuando vean
que suben los Honorables.
¡Venga, Honorables!:
¡A los caballitos!
Vamos a la ciudad a subir a los caballitos,
dirán los monjes a sus abades.
Y los académicos:
que se reúnan los académicos en los caballitos
y que se cierren todas las academias.
¡Ah, si todos los filósofos hubieran subido a los caballitos!
Que instalen caballitos en las cárceles,
en los cuarteles,
en los hospitales,
en los frenopáticos
y que se fugen todos
montados en los caballitos.
Y todos los jueces a los caballitos,
¡venga! ¡venga!: ¡a los caballitos!
¿Y nada de procesos y de sentencias!
¡Ya vale de juzgar los efectos y no las causas!
¡A los caballitos!
Y que todos los funerales
se celebren montados en los caballitos
al paso silencioso y tranquilo de los caballitos.
Es la nueva ordenanza,
es el nuevo precepto:
¡todos a los caballitos!
¡La cabalgata de los caballitos!
¡Hacia la confederación de todos los caballitos!
Hasta que todos fuéramos niños...

Jesús Lizano

CONTROL SOCIAL

Obrim en aquest número del Pèsol Negre una nova secció que tractarà de mantenirse en un llarg temps en aquesta revista. La secció pretén analitzar desde un marc teòric la questió del control social. Dos motius ens hi emputjen als autors: per una banda, perque considerem que és una questió temàtica a la que no parem prou atenció, tenint en compte que està consolidant la base de les noves condicions de govern de les poblacions; per altra banda, perque sembla interessant fer una anàlisi alternativa al de la sociologia oficial i aportar un granet de sorra a la construcció de la crítica de la gestió social que s'està realitzant en diversos territoris conceptuals.

Serà una reflexió amb un nivell d'abstracció important i d'un alt grau de complexitat discursiva, que pot suposar un esforç suplementari en la lectura per accedir a més continguts, pero hem cregut que la millor manera de respectar-nos és exigint-nos. Desitjem que en tregueu profit.

Una cuestión abierta

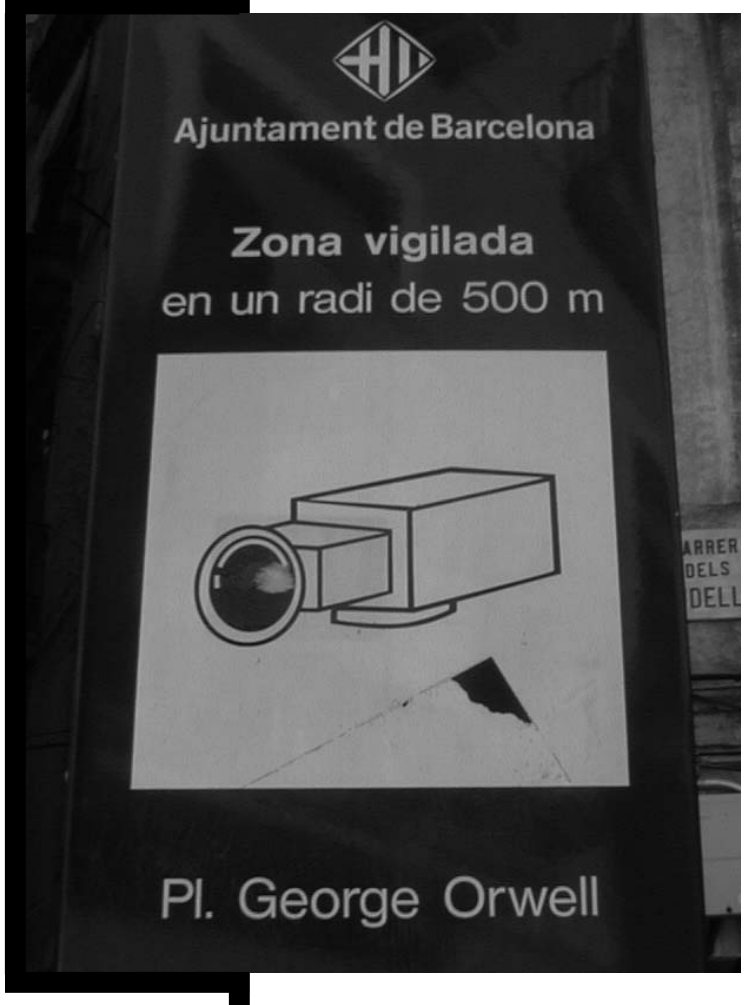

La cuestión que deseamos abordar, el control social, es una cuestión en suspenso. Escribe Di Giorgi (2004) que "nos movemos, en suma, en un área indefinida, en una zona de transición entre el ya no y el no todavía. Entre un antes y un después que apenas vislumbramos entre los pliegues de este confuso presente". No sólo no está clara su definición, sino que la cuestión se diversifica en muchas ramas, que son analizadas bajo distintas referencias. Así, desde la sociología oficial se habla de "sistemas de integración", de "sistemas de regulación social", de "cultura de la participación", "sistemas de prevención", "fuentes de conformidad", etc. Por otro lado, desde la sociología crítica, se habla de "control social", de "política actuarial", de "políticas de control". Sin contar la famosa política de tolerancia cero, en las que todo atisbo de diplomacia social ha sido abandonada. Por otro lado, cuando hablamos de control social, se mezclan reflexiones dispares, que parecen integradas en una misma estrategia sin que, entre la multitud de reflexiones que aparecen entorno a la cuestión, aparezca una sistematización de su funcionamiento. Por ejemplo, en el terreno de la criminología crítica, parecen integradas bajo el rúbrica "control social" distintas reflexiones, que comprenden desde el análisis de las nuevas líneas de actuación del poder ejecutivo o judicial (sistema represivo), hasta el análisis de las cárceles, pasando por los sistemas de regulación o de generación de consenso como pueden ser los medios de comunicación o las políticas legislativas (sistema simbólico). Bajo la temática de control social se incluye una enorme cantidad de posibles líneas de análisis y de estrategias político-sociales.

El control social es pues un concepto débil, poco aposentado, sin una definición fuerte, lo que suele llevar a estudios parciales –lo que no significa que no sean profundos- de las distintas realidades sociales a las que se le puede aplicar esta noción, pero sin aportar un visión de conjunto que permita comprender a fondo lo que está sucediendo en esta incipiente concepción de la gestión social. Y es que cuando se habla de control social, no se suele referir a un funcionamiento en bloque, único y monolítico, a una forma unitaria y centralizada de gestión social, sino a una estrategia que atraviesa todo lo social y que además lo hace de forma transversal a varios niveles.

Es por todo ello que de momento, nos referiremos por control social a esa realidad un tanto difusa (en exceso difusa) que comprende múltiples formas de intervención, diversificadas y diseminadas por todo el corpus social. Parece pues necesario retomar la primera problemática que circunda el control social, que no es otro que un marco de definición en el que nos movamos sabiendo, grosso modo, a que nos referimos. Sería deseable, por ende, distanciarse momentáneamente de la reflexión meramente sociológica, y profundizar en un línea más propiamente filosófica, que de cuenta de la verdadera dimensión de los mecanismos de control. Y es que los mecanismo de control abarcan mucho más que el ámbito de los social, ya que este no es más que un terreno de aplicación de un nuevo paradigma que ha penetrado en todas las disciplinas. El control es una estrategia presente en el ámbito económico, tecnológico, científico, político, psicológico, se trata de un auténtico paradigma que se instala de manera paulatina, pero inexorable.

Una aproximación al control

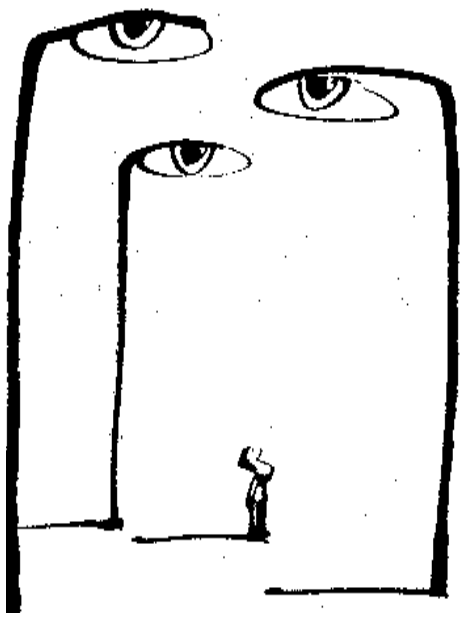

El control como paradigma general, brota con toda probabilidad en un contexto marcado por el desarrollo de las nuevas tecnologías de la información y la comunicación (TIC). Esto responde a múltiples motivos de los que vale la pena señalar unos pocos y hacer algunas observaciones. El control está desde un principio, tal y como su raíz etimóloga indica, profundamente relacionado con el manejo de informaciones. Controlar proviene de la raíz contra, en frente de y de role (del latín medieval del siglo XII), rotulus, pergamino enrollado. Así, se puede y se suele ver en "control" una dirección que apunta hacia la idea escribir sobre un rótulo, y por extensión de ésta, segunda copia en un registro, es decir, en definitiva compilar y archivar informaciones. Los bancos de datos, la elaboración de listados, las identificaciones, enmarcar y etiquetar, clasificar esas informaciones, forma parte del proceso que todo control lleva a cabo. Por ello, el control en su sentido más amplio, implica procesos de calculabilidad, inspección, examen y vigilancia, en función de unos datos, de una información recabada con anterioridad. La finalidad de todo proceso de control estriba en el deseo de dominar una técnica, una persona o unos procedimientos para anticipar los resultados y las actividades, incluso de impedir un proceso o de forzar a que tenga lugar, un forzamiento de procesos que supone una constante proyección hacia el futuro que se quiere controlar.

Es por ello que en la cuestión del control social, debemos ante todo comprender que se trata de una gestión del lo social y lo político que está diseñada en función, no sólo a través de una técnica concreta, que es lo que la sociología oficial describe, sino además, para unos fines concretos: y es aquí dónde empieza la sociología crítica. La técnica, la conocemos ya, es la de gestionar informaciones para así determinar la dirección de los procesos, sean económicos, científicos, políticos o sociales. Elaboración de un registro y gestión de la información en dos direcciones, una que busca en conocimiento exhaustivo de todo lo que sucede y otra que determina como gestionar la información y que parte de esos datos va a ser empleada (y de qué manera): para fines propagandísticos o represivos por ejemplo. Pero los fines, questión que abordaremos en breve, quedan demasiadas veces ocultos y velados.

Doble estrategia del control

En cuanto que la estrategia de control se lanza sobre lo social, es decir, en cuanto arranca la estrategia de control social como forma de gobierno, pueden distinguirse dos líneas estratégicas básicas: la función instrumental y la función simbólica. Por función instrumental comprendemos la necesidad de identificar continuamente, clasificar en grupos determinados, con el empleo de técnicas de identificación y ejecución de medidas represivas o coercitivas cuando resulte necesario (expulsión, castigo, neutralización, eliminación), para una correcta gestión de lo social. Pero esta vertiente de vigilancia, represión no basta resulta suficiente para comprender con que estrategia nos están gobernando. No puede olvidarse la doble vertiente del control social que hemos señalado si se desea comprender a fondo el fenómeno. No puede olvidarse, si se quiere afinar en el estudio de la cuestión, que la vertiente coercitiva sólo funciona cogida de la mano de la función simbólica, de legitimación y generación de consenso: tecnologías de generación de consenso, regulación social de la normatividad a través de medios masivos de propaganda, estimulación y recompensa de los comportamientos normalizados (y marginación de lo anómalo, de lo desviado, de lo potencialmente peligroso), generación de un léxico favorable al desarrollo de las políticas represivas, generación de la imagen del enemigo y propuesta de seguridad, modulación de las emociones y la sensibilidad del corpus social hacia determinadas temáticas, etc.

Esto es esencial. Si se piensa en el control social, debe pensarse en esta doble faceta, en la que la represión siempre irá acompañada de propaganda, que la coerción siempre tiene otra cara dada al gran público, que es la imagen de consenso. El gran hermano en un mundo feliz, la mano de hierro en el guante de seda.

Normativa

El punto hacia le que señalan todas las teorizaciones del control social, es el arreglo a una pauta normativa. No se determina en función de un Bien y Mal definido a través de una teología, de un régimen de creencias. Entonces la regulación se hará en función de una serie de normas, aleatorias pero determinantes: las diversas situaciones que pueden darse en el entorno social, la gestión de aquello que no se adecua, la actuación ante la desviación con respecto a las normas, los casos irregulares con respecto a las pautas sociales marcadas por la pauta normativa, establecerán los nuevos marcos que determinan la actuación represiva así como el trabajo de legitimación. Se reprime al sujeto que no se somete a una normativa, normas que necesitan de una legitimación continua. Legitimación continua, porque les permite ser flexibles, las normativas cambian de un año para otro (las leyes divinas o jurídicas no).

Así pues, los diversos mecanismos ("desde la violencia física a la seducción amorosa") para lograr la sumisión, conformidad o adaptación a una normativa por parte de colectivos o individuos forma parte de lo que podemos reagrupar bajo la rúbrica control social.

Normativa, desviación, corrección y regulación son tres de los conceptos reinantes en esta primera concepción del control social, conceptos fuertemente marcados por una escala de valores conservadora, que deja de lado conceptos como los de clase dominante/clase trabajadora, plusvalía, etc. que pudieran dar una explicación de los fines del control, elemento como vimos inseparable de la práctica del control, también del control social.

el pèsol negre

Publicació libertària de l'Alt Llobregat i Cardener

Edició especial recollida i elaborada per l'assemblea local del Berguedà de *el pèsol negre*.

Ni oblit ni perdó

Aviat farà un any dels desgraciats fets de Patum. El cop va ser molt gran i inesperat. Els col·lectius que dia a dia treballem per una profunda transformació social al Berguedà afrontem dia a dia la nostra lluita quotidiana contra el patró, el polític, el clero, la policia, la reacció en general, que no accepta la nostra presència, la nostra existència crítica, i utilitzen els mitjans de comunicació de masses i tots els mitjans al seu abast per reafirmar el seu poder i privilegi. Però no estàvem preparats per tot allò.

Si aquells fets, per inesperats ens van portar al dol, a la tristesa, quasi a l'anulació, per absurds que ens semblaven, aviat vam entendre que la lluita continuava, més que mai. Vam entendre que les agressions no eren fruit d'un atzar, que van ser un seguit de circumstàncies que es venen sembrant ja des de fa temps al nostre poble, a la nostra comarca, i més enllà. De la impotència vam passar a la ràbia, a la protesta, a la lluita que omple la nostres vides i a la convicció que les coses han de canviar, les hem de canviar. Premsa, polítics locals i nacionals, policia ...mostraven el seu cinisme, dins el guió establert de la mentida quotidiana que omple les seves vides, recreant-se amb el dolor i la ofensiva oportunista i criminal.

Vam plantar-nos al carrer, a la plaça, als jutjats, a comissaria, al costat de tota aquella gent que com nosaltres es va sentir agredida i vexada, i tot plegat ens va animar a tirar endavant. De tota aquella empenta va sortir el següent pèsol negre i tot els que han vingut, perquè allà estàvem moltes persones que el construïm (una abraçada a la gent del Bages); va sorgir l'Assemblea de Joves del Berguedà i els col·lectius llibertaris vam fer un pas més endavant.

En aquesta edició especial –ara que afrontem el primer judici per aquells fets– l'assemblea del pèsol del Berguedà volem oferir un repàs dels fets ocorreguts des de llavors fins ara, de la visió que hem donat i dels últims aconteixements. Volem agrair a tota la gent que ens ha motivat en la realització d'aquest exemplar (gràcies per la pasta, tenim uns patrons que no ens els mereixem) i als que heu escrit i heu col·laborat per tal que tot això estigui al carrer. Un tastet comunicatiu per tots i totes vosaltres, pel Pep i pels companys i companyes d'arreu.

No ens faran creure. Guerra a l'Estat i visca l'anarquia!

Sumari

Pàgina 3-5: Divendres 28 van assassinar el nostre company i amic Pep Isanta.

Pàgina 6-7: La resposta: mobilitzacions.

Pàgina 8: La visió dels col·lectius organitzadors.
· La ferida d'un poble.

Pàgina 9: Carta oberta a la Consellera Montserrat Tura.

Pàgina 10: La compareixença al parlament d'una mentidera compulsiva.
· La consellera s'equivoca.

Pàgina 11: Declaracions.

Pàgina 12: Des de fora.

Pàgina 13: Per Tu, Pep.
· Breus.

Pàgina 14: El sistema al descobert.

Pàgina 15: Sí, el sistema.
· Sóc un radical i també un antisistema: Ah! i també un mamífer.
· Poemes.

Pàgina 16-17: Poster central.

Pàgina 18: Carta a la senyora Tura.
· Carta a Roser Farràs.
· Breus

Pàgina 19: Violència per a nosaltres.

Pàgina 20: El pueblo, eterna alegría golpeada.
· Sobre algunes associacions de veïns.

Pàgina 21: Sobre la plataforma per la convivència.

Pàgina 22: Sobre l'Ajuntament de Berga i la seva política cultural i de participació ciutadana.

Pàgina 23: Als carrers de Berga.

Pàgina 24: L'atenció psicològica als jovent afectat pels fets de Patum.
· Polítics berguedans el pitjor de cada casa.

Pàgina 25: La justícia garanteix la impunitat policíaca.
· Negligències arxivades.

Pàgina 26: Només soc una més.
· És tan gran el fàstic que fins aquí hem arribat.

Pàgina 27: Ressenyes "gotes de silencio"

Pàgina 28: Sobre les noves ordenances.

Pàgina 29: Pressionar a la Justícia.
· Judici als menors.

Pàgina 30: L'acusació popular treballa per defensar l'ajuntament.
· Comprant complicitats.

Pàgina 31: Carta oberta a en Titot.

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment. D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 21/04/2006 a les 3:00 del matí.

En aquest Pèsol Negre han participat: Pep i tu, M.,Ateneu llibertari del Berguedà, Casal Panxo, Centre d'estudis Josep Ester i Borràs, Ateneu columna terra i llibertat, Plataforma per la convivència, Pèsols negres berguedans, Parany 2015, Nosaltres, DC, Ofuska, David i Eva, Gbx, Barrikada, Milicianu, La pantera negre, Secció Sindical CGT-correus Manresa, Pantera negre, Els tenebres, Yoko ono, Otro, Un veí del capdamunt de la Vila, Chico Buarque, Barrufet rundinaire, Els cunillets d'índies, Una més, António, Assamblea de Joves, Un llibertari que cada dia flipa més, Lola de Bellesguard, Uns pèsols més

Atenció: Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denuncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

extrets del Pèsol Negre núm. 22

El divendres 28 van assassinar el nostre company i amic Pep Isanta

Berga

Pep i tu

El dia 27 de maig, divendres de Patum, com cada any a la zona de les barraques dels col·lectius culturals, polítics i/o juvenils de Berga es feia un concert per potenciar la creació dels grups de música locals. Enguany tocaven The Mentes (que debutaven), Ajos Porros Band i Kolumna Metralla.

Tal i com s'havia acordat amb l'Ajuntament de Berga (que va facilitar l'escenari) el concert va començar força d'hora per tal que a les 02.30 h hagués finalitzat. Malgrat els retards propis d'aquests actes, divendres anava més ràpid que les millors previsions. Cap a quarts d'una aproximadament va començar a tocar Kolumna Metralla, el darrer grup programat. El concert era molt tranquil i tot i que anava arribant gent, el gruix del públic s'esperava que arribés cap al final del concert.

Cap a les 22 h (segons van assenyalar uns joves testimonis en una de les assemblees obertes del jovent berguedà) un grup de joves va començar a provocar aldarulls al Passeig de la Indústria on hi havia la fira. Van agredir, almenys, dues persones: un noi d'Avià a qui van donar dos cops de puny i un altre noi que va fugir cap a la plaça Viladomat. Segons testimonis presencials, aleshores, algun vianant ja va avisar els Mossos d'Esquadra.

Aquest grup de joves va seguir actuant i cap a les 12 h es va dirigir a la zona de les barraques on hi havia el concert (a partir d'aquí els testimonis directes es compten per desenes i centenes). De seguida que van arribar ja van agredir de manera totalment gratuïta i absurda a un company de Manresa el qual sense ganes de seguir la festa va marxar minuts després cap a casa seva. Els agressors també van marxar durant uns minuts, però cap a les 00.15 h van tornar en major nombre i es van començar a passejar pel mig i per fora del concert i la zona de barraques, com si busquessin algú. A partir d'aquests

moments algunes persones de les barraques van començar a vigilar què feien aquell grup de gent i si hi havia Mossos pels voltants com habitualment (dimecres i dijous per exemple), però no hi havia cap efectiu del Mossos visible.

◣Va ser aleshores quan van arribar els Mossos d'Esquadra: més de mitja hora després de la primera agressió. Ben bé vint minuts després que els agressors exhibíssin les navalles i que es donés avís al cos policial, quan els agressors ja havien assassinat el nostre amic.

Al cap d'uns minuts d'estar voltant, alguns dels nanos van fer visibles navalles i cinturons. Seguien entrant i sortint de la zona de barraques ara amb actitud clarament amenaçadora. Aleshores ja volien brega amb qui fos. Davant l'exhibició d'armes blanques varies persones van trucar als Mossos, ja que allà no hi havia cap cotxe ni furgona visible (al contrari que els dos dies anteriors i que la resta de Patums). Les trucades demanant auxili no van servir de res. Devien ser les 00:30 h aproximadament. Es van passejar de manera intimidatoria més de vint minuts. En aquest espai de temps es va trucar diverses vegades al mossos i malgrat el que diu la senyora Tura, per allà no vam veure passar cap mosso ni en cotxe ni a peu, a part dels secretes, que va dir en Fornas que hi eren, però, en tot cas, no sabem què feien.

De sobte algú dels agressors va dir: "Estan allí. Vamos a pillarlos" i es van dirigir a les persones que havia fora de la barra del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs i també per darrera de la seva barraca. Van ferir una persona. Alguns ferits van fugir cap al Caprabo i van ser perseguits per alguns dels agressors, que tot seguit van dirigir-se cap a darrera de l'escenari on estava tocant Kolumna Metralla. A l'alçada del Bar Cati (on habitualment passen les hores els Mossos) els joves violents van agredir quatre persones més, entre elles hi havia el company Pep Isanta. Van tirar-se sobre d'ell i el van apunyalar. Amb l'ajuda d'un amic es va poder escapar direcció al carrer Manso Solà. Mentre fugia va poder dir: "atureu-los que m'han apunyalat!".

Va ser aleshores quan van arribar els Mossos d'Esquadra: més de mitja hora després de la primera agressió. Ben bé vint minuts després que els agressors exhibíssin les navalles i que es donés avís al cos policial, quan els agressors ja havien assassinat el nostre amic, havien ferit greument amb arma blanca un altre company i una tercera persona de Sabadell, i havien agredit a nombroses persones presents al concert. De fet els Mossos no es van ni aturar, però al sentir les sirenes els assassins van marxar corrents. Al cap, ara sí, de pocs minuts, arriben definitivament els Mossos i l'ambulància. Passaven pocs minuts de la una de la matinada.

Els Mossos van detenir alguns dels agressors, però en ser requerits pels testimonis per tal que detinguessin altres agressors que marxaven, els Mossos van fer cas omís i fins i tot responien de mala manera, tot dient que si tenien res a dir que fessin una denúncia.

La gent encara corria desconcertada i les informacions són confuses. Els col·lectius van tancar les barraques amb l'ajuda de molts dels espectadors i en pocs minuts restà tot tancat.

Alguns dels presents ens assabentem que un company de l'Espunyola es ferit i poc després ens diuen que l'Isanta també està ferit. Dos o tres minuts després de saber que també han ferit l'Isanta, quan s'estan acabant de lligar els barrils de cervesa, una trucada des de l'Hospital Sant Bernabé ens diu que el nostre amic és mort. Van passar molts minuts, potser un quart d'hora o més fins que vam poder ser conscients de la notícia que ens acabaven de donar. Els rostres paralitzats dels companys ens espantaven. Ningú no s'ho volia creure. Vint minuts després de la notícia, encara amb l'esperança que no fos veritat, pujàvem cap a l'hospital i només arribar els plors dels companys que ja hi eren ens confirmaven allò que feia estona ens resistíem a creure. Va ser un dels pitjors moments de la nostra vida. Una estona horrible, només trencada per la barroera presència de l'alcalde i la policia local, que s'havien desplaçat per fer el "paperot" (quina vergonya). La gent li va exigir que s'aturés la Patum i alguns li van cridar que en comptes d'anar protegit amb els "urbanos" que potser estaria bé que detinguessin els agressors que estaven fent una cervesa a un conegut bar de la ciutat.

La gent va anar marxant progressivament de l'hospital, havent convocat ja una concentració per l'endemà a les 12 a la plaça de sant Pere i una assemblea posterior a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat. Pocs van dormir i ningú no es va poder despertar del mal son col·lectiu que va començar aquella nit i que encara dura.

però per què?

La veritat és que l'agressió i l'assassinat que vam patir durant el concert de divendres de Patum no tenia cap sentit. I aquesta absurditat no fa res més que augmentar el nostre dolor, el nostre desconcert i la nostra impotència. No hi havia cap mòbil polític, malgrat les afirmacions d'alguns mitjans, ni cap enfrontament de bandes ni cap revenja o enfrontament personal. Tampoc cap enfrontament entre berguedans de naixement

extrets del Pèsol Negre núm. 22

fets simplista i falsa, basada en la combinació de drogues, jovent, independentisme, espanyolisme, joves antisistema, etcètera.

Però les manipulacions més grosses han estat sens dubte les polítiques. Les de la senyora Tura són miserables però lògiques ja que volia tapar qualsevol dels raonables dubtes que hi ha entorn l'actuació dels mossos d'esquadra. Al seu servei ha tingut gairebé tots els mitjans, dels que destaquem per la seva servitud: El Periodico de Catalunya, La Com Ràdio, Catalunya Radio, TV3 i altres.

CIU i PP han fet el paperot fent una pregunta al Parlament, només per desgastar, ja que no els importa el tema i si governessin farien el mateix. Ja se sap: la porca política. També ha estat manipulat el tema en un primer moment per alguns dirigents nacionals de partits polítics com ERC, tot explotant la idea d'enfrontament entre catalanistes i espanyolistes. El colofó és que al Parlament, durant la compareixença de la Tura, van tornar a demostrar molt poca independència i molt poca qualitat humana. Cal dir però, que la secció comarcal del Berguedà d'ERC en tot moment s'ha mostrat respectuosa amb les víctimes i fins i tot ha emès un comunicat criticant la barroera compareixença de la senyora Tura.

Per més desgràcia la mort del nostre amic ha volgut ser manipulada també per alguns grups independentistes no berguedans, com el Moviment de Defensa de la Terra (MDT), tot buscant màrtirs de manera miserable. Els independentistes de Berga com la resta de joves i no tan joves de la ciutat i la comarca i al marge de la ideologia de cada un, s'han comportat d'una manera exemplar.

Totes aquestes manipulacions i més, passant per sobre del dolor dels familiars, els amics i els companys. Ha estat fastigós.

I els mossos, on éren?

No ho sabem. El que sí que sabem i sap tothom que aquella nit va estar al concert, és que no hi havia cap efectiu visible d'aquest cos. La senyor Tura simplement menteix en afirmar que hi havia un cotxe patrulla al lloc dels fets i que no els van avisar. I les seves mentides, que són per tapar-se les vergonyes i tapar-les als seus Mossos, ens fan molt mal perquè són un insult a la veritat que van veure els ulls de tants i tants berguedans, perquè no parlem de política com volen fer ells, sinó de fets i de la mort d'una persona a la qual estimàvem molt.

Dimecres van passar varies vegades voltant la zona de barraques una caravana formada per tres tot terrenys i dos furgones de Mossos. A més van estar visibles durant la major part de la nit. Dijous fou el mateix (per cert, ningú, que nosaltres sapiguem, no va tirar res als Mossos ni els va insultar tal i com afirma la reina de les mentides de la Generalitat).

▲ *Milers de persones van concentrar-se dia i nit davant de la caserna dels mossos de Berga exigint justícia.*

◣Si encara voleu quedar més esgarrifats de l'actuació dels Mossos heu de saber que van fer el control d'alcoholèmia a persones que havien estat víctimes d'agressions amb arma blanca abans de ser atesos pel personal sanitari i quan es dirigien a l'hospital

Divendres en canvi no hi eren, o no eren visibles. Divendres, el concert era l'únic acte de Berga i si bé es cert que no cal que estiguin allà al mig, ja que la gent s'emborratxa i en aquest país els uniformes no són ben vistos, no costa res tenir-los a trenta metres, com fan habitualment cada Patum, de manera que poden fer la seva feina sense provocar conflictes inútils amb persones que puguin anar begudes o com altres anys provocant a la gent en arrencar pancartes i demés. Però sembla que divendres tenien molta feina...

El més greu és que, segons Marc Fornas, cap de l'àrea bàsica dels Mossos d'Esquadra de Berga, al concert hi havia dos secretes. Aquesta afirmació feta al Canal 4 va ser posteriorment rectificada. Quin cap tenim oi? Potser és que només pensa en l'ascens promès que l'ha de dur lluny de Berga? Tant és. Ara diuen, després d'haver rectificat i canviat de versió varies vegades, que hi havia dos secretes però que en aquell moment (50 minuts) no hi eren perquè havien anat a sopar o a cagar o alguna altra cosa. Nosaltres ens ho creiem perquè ens ho diuen i perquè seria increïble que haguessin estat presents i sense fer absolutament res, ni tant sols avisar a ningú durant els 20 o 30 minuts en que els assassins es van passejar amb navalles pel concert; oi?

D'acord, no hi eren perquè era un concert tranquil i estaven controlant el transit i els secretes estaven fent un bocata de 50 minuts. Però, ¿i perquè no van atendre les trucades que demanaven auxili? Sabem que són moltes les persones que ens han dit que van trucar als Mossos, i com a mínim hem pogut saber de fonts molt fiables que van ser vàries: una trucada feta per una de les víctimes i que simplement no va ser atesa, altres trucades de testimonis berguedans que sí que van ser ateses. A part també van trucar persones de Manresa i altes espectadors. Davant d'aquestes informacions els Mossos en un primer moment van negar que ningú hagués trucat. Però davant l'evidència, ara diuen que sí, però que no van entendre el que els hi deien (potser que algú els ensenyi català) i que quan hi van anar (abans dels apunyalaments) ningú els va dir que aturessin el cotxe. En això cal respondre clarament: és fals que cap cotxe de Mossos passés pel concert (00:42 h) com ells diuen i si ho van fer no sabem per on van passar, ja que per allà ningú els va veure, i si haguessin passat sens dubte que els haguéssim aturat ja que feia estona que se'ls estava trucant.

Si encara voleu quedar més esgarrifats de l'actuació dels Mossos heu de saber que van fer el control d'alcoholèmia a persones que havien estat víctimes d'agressions amb arma blanca abans de ser atesos pel personal sanitari i quan es dirigien a l'hospital. Ells ho neguen i diuen que van fer servir el dispositiu de control d'alcoholèmia per no deixar marxar els agressors. Això és fals: hi ha testimonis que afirmen que se'ls va fer l'esmentat control. I els Mossos que el feien, quan se'ls deia que els deixessin passar que acabaven de ser víctimes d'una agressió, no tenien ni idea de que els parlaven.

Si encara en voleu més, heu de tenir en compte que algunes de les persones que participaren en les rodes de reconeixement dels agressors es veieren les cares a la mateixa comissaria. Amb això (que ha passat amb 4 persones) s'estaven passant pel forro el procediment legal de seguretat personal per aquestes persones.

I si encara us voleu indignar més cal que sabeu que el dia abans de l'agressió que va costar la vida a en Pep, una de les persones que ha entrat a presó provisional acusat d'intent d'homicidi, havia estat ja detinguda en un bar de Berga. De la mateixa manera que tenia una ordre de recerca i captura del Jutjat de Cadis. Ah! i no oblidem que els primers dies de Patum ja havien agredit brutalment al company Pau i que divendres aquesta colla ja corria feia hores, com a mínim des de les 22 h, fent diverses agressions.

Si no voleu mossos ara no us queixeu!

Aquesta frase no ha estat pronunciada només per persones de poques llums que desconeixen el funcionament d'una democràcia liberal representativa, tampoc ha estat dita només per gent que odia als col·lectius que organitzaven el concert i que no li importa una merda la mort del Pep. No. També ha estat dita, i de fet ha estat introduïda en el debat posterior a la mort del nostre amic, per l'Administració, concretament per la senyora Tura. Però, ¿per què? Si aquest argument és estúpid! Qualsevol sap que per molt que no estiguis d'acord amb les lleis t'afecten igualment! Aquest argument és demagògic i ridícul, ¿per què l'han fet servir? Doncs, per intentar marejar la perdiu i distreure l'opinió pública, per poder ocultar les moltíssimes irregularitats que els Mossos d'Esquadra van cometre aquella fatídica nit. Perquè mai ens han demanat si els volem o no, simplement estan allà, perquè ni que no els volguéssim estarien obligats a fer la seva feina igual i en cap cas aquest hipotètic rebuig no justificaria la negació d'auxili que aquests funcionaris de l'estat van protagonitzar. I és que això es gravíssim, ja que si no hagués hagut aquesta deixadesa en el compliment dels seus deures el nostre amic potser ara seria viu.

El pitjor de tot és que sense cap mena de vergonya la senyora Tura i els seus lacais policials i mediàtics volen fer de les víctimes culpables. Si per això han de mentir ho fan sense cap mena de pudor ni remordiment, arribant a una mesquinesa increïble. Però la Tura només convencerà a qui vulgui ser convençut, ja que als centenars de

extrets del Pèsol Negre núm. 22

testimonis que érem allà aquella nit no ens pot enganyar, ni a la gran majoria de Berga, que no és tant estúpida per creure mentides tant grolleres com les que s'han arribat a dir.

Vergonyós

L'espectacle que estan donant polítics catalans, els diferents càrrecs dels Mossos d'Esquadra, una gran part dels mitjans de comunicació i alguns moviments polítics és realment patètic, de mal gust i insultant. En destaquem algunes actuacions de: Montserrat Tura, Miquel Esquius, Marc Fornas i el Periódico de Catalunya. Però també hauríem pogut posar a l'Artur Mas i als polítics locals que han fet "la puta i la ramoneta", i a la super Roser Farràs i una llarga colla de periodistes, cronistes oficials del govern i dels partits i per desgràcia, un llarg etcètera.

La compareixença de la senyora Tura i els mitjans de comunicació

La compareixença de la senyora Tura va ser vergonyosa. Va explicar amb molts minuts i segons la suposada actuació dels Mossos. Els minuts i segons enganyaran a qui vulgui ser enganyat ja que als qui érem allà aquella nit no ens pot enganyar ningú. A part, la senyora Tura va demostrar unes grans dots de demagògia tot barrejant actes certs i altres falsos de suposades il·legalitats comeses per suposats grups anarquistes i independentistes de la comarca. Es va treure de la màniga com a anècdota divertida un reguitzell d'organitzacions socials i "malèfiques" inexistents a la ciutat. El seu atreviment va arribar al grau de qüestionar directament la democràcia en plantejar com una anormalitat la llibertat de pensament i l'associacionisme de la comarca del Berguedà. Va semblar ben bé que a la Tura la democràcia li vingués molt gran, cosa curiosa en una persona que s'omple la boca, constantment, de la seva suposada lluita per la democràcia i contra el franquisme. L'afany desmesurat de voler tapar als Mossos i la demagògia per acusar (amb falsedats quan va caldre) a les associacions més actives de la ciutat va ser superat per la mesquinesa que aquesta senyora va tenir en acusar els amics de l'Isanta de ser culpables de la seva mort. Era com acusar-lo a ell mateix. Va fer fàstic. En voler culpabilitzar els organitzadors del concert va tirar merda sobre l'Ajuntament de Berga ja que els organitzadors tenien tot legalitzat segons les exigències del consistori. Però el deliri de la senyora Tura no tenia final. Per acabar una intervenció plena de mentides, mitges veritats intencionades, la Tura va fer una demostració de cinísme increïble fent un cant a la veritat, tot dient que els conflictes no es podien solucionar amb mentides. Té raó i ella ha mentit com una veritable campiona.

◣L'espectacle que estan donant polítics catalans, els diferents càrrecs dels Mossos d'Esquadra, una gran part dels mitjans de comunicació i alguns moviments polítics és realment patètic, de mal gust i insultant. En destaquem algunes actuacions de: Montserrat Tura, Miquel Esquius, Marc Fornas i el Periódico de Catalunya.

L'endemà de la barroera intervenció de la senyora Tura, la majoria dels mitjans, sense cap mena de criteri, ni independència ni esperit crític, tancaven files entorn la senyora consellera. El Periodico sabem que és socialista i que ara és el full parroquial del govern però que fins i tot el Barril es mostrés tant obedient ens va sobtar. Dels mitjans públics també era d'esperar.

Són molt pocs els mitjans que hagin fet una feina mínimament decent. Regió7 ha fet un esforç per apropar-se a la realitat de manera força independent. Però cal destacar la feina d'alguns mitjans (no tots ho han fet malament), pel que fa a la premsa El Punt ha fet veritable periodisme i a més s'ha posicionat de manera realment independent amb una línia editorial exemplar (Destaquem la magnífica editorial del dia 10 de juny). Pel que fa als webs destaquem vilaweb, bergueda.org, berguedallibertari.org i malgrat les intoxicacions, barcelona.indymedia.org.

El rebuig dels mossos a Berga

El rebuig de la policia autonòmica a Berga és fruit única i exclusivament de la seva actuació. És simplement fruit del que ells han sembrant reiteradament i sobradament des del dia que van arribar aquí. No és una qüestió ideològica ja que una majoria de berguedans estan descontents amb la seva actuació i de moment la majoria de berguedans no són anarquistes. La gent a Berga actualment té més mal record dels Mossos d'Esquadra que de la Guàrdia Civil i això és un fet. La gent no té mania als Mossos per l'acció dels superanarquistes berguedans, no senyor, els té mania perquè s'ho han guanyat a base dels seus reiterats abusos d'autoritat i això senyora Tura són FETS, FETS i solament FETS i els berguedans ho tenim molt clar.

Fets, fets i només fets. Alguns abusos d'autoritat recollits al Pèsol Negre

· Núm. 2 Gener-febrer de 2001. "El perquè de tot plegat". Els mossos apallisen un noi en un portal i provoca una resposta en forma de llançament d'un coctel molotov que no va arribar a esclatar.

· Núm. 2. Gener-febrer de 2001. "+ policia?". Crítica a la creació del cos de transit dels mossos i denuncia de varis fets: 4 joves detinguts i empresonats sense motiu. Detenció i apallisament d'un indepe a la "volta a Espanya" a Castellar de N'hug. Detenció agressiva i violenta d'un jove imputant-li les destrosses d'una ETT. Extorsió i interrogatori d'uns joves arran d'unes pintades. Retards en l'aparició dels mossos quan es produeixen agressions gratuïtes.

· Núm. 2. Gener-febrer de 2001. "Increïble però cert". Els mossos, cridats per uns companys afectats en uns aldarulls arriben amb prepotència i registren a aquests mateixos nois i els hi diuen de declarar els fets voluntàriament a la comissaria. Un cop allà llarga espera declaració un per un i posterior detenció per escàndol pùblic i lesions, amb registre de cos nú i inspeccións anals previes al tancament al calabos. 15 h. de detenció amb maltracte amb el menjar i el beure. Després identificació policial -empremptes i fitxa - i portada davant del jutge enmanillats, declaració de 5 minuts i al carrer amb càrrecs.

· Núm. 2. Gener-febrer de 2001. "Els mossos d'esquadra, una policia com cal". Reflexió sobre la nova policia i descripció de nou dels fets de les notícies anteriors.

· Núm. 4. Maig de 2001. "Prou repressió policíaca al Berguedà". Descripció dels fets ocurreguts a uns nois que varen ser detinguts i portats a comissaria després d'un escurcoll humiliant i posterior trobada d'un esprai al cotxe d'un dells. Els acusen d'haver fet unes pintades i son detinguts més de 16 h.

· Núm. 9. Febrer-març de 2002. "Sospechosos habituales". Descripció d'un registre humiliant i prepotent d'un noi quan tornava a casa seva de nit. Un cotxe policial s'atura a la seva alçada i mirant d'entxampar-lo amb drogues. No en té cap. La rabia dels mossos s'incrementa amb aquest fet i l'identificació encara es torna més violenta amb registre humiliant pel noi. S'excusen dient-li que últimament hi han hagut robatoris al barri i els veïs els truquen molt sovint. El noi viu al barri i no te cap noticia de robatoris… Tot plegat, inseguretat al barri a causa dels mossos.

· Núm. 11. Juny-juliol de 2002. "Robatori amb força a Patum". Una pancarta es robada per un nombrós grup de mossos a les barraques de Patum al·legant que contenia una frase ofensiva cap a ells. Se l'emporten i amenacen verbalment als companys que intenten recuperar-la.

· Núm. 12. Agost-setembre de 2002. "Més repressió". Uns grup de nois i noies que prenen tranquilament el got a la fresca de la plaça de Sant Pere son vigilats per una parella de secretes. De cop apareixen dos cotxes de mossos i els secretes i els altres mossos practiquen registres i identificacións humiliants i sense sentit a tothom. Mitja hora després d'un registre a un noi, el tornen a identificar i es treuen de la mánega una bosseta amb marihuana que un dels secretes l'imputa al noi. El noi insisteix que ell no tenia res a amagar i que la bosseta no era seva. Els mossos l'amenacen i intenten que inculpi a algún altre company amb l'amenaça de denunciar-lo a ell si no ho fà.

· Núm. 13. Gener-febrer de 2003. "El moviment anarquista en el punt de mira de la policia". Durant mes de gener de 2003 i arrel del diferents abusos d'autoritat comesos pels Mossos d'Esquadra a Berga des de la seva implantació efectiva a la ciutat, es fan unes Jornades Antirepressives a la ciutat. Els actes inclouen una xerrada amb un advocat que va ser molt concorreguda, l'edició d'un dossier i una concentració de protesta a la plaça del Forn que va acabar sent una manifestació fins a la plaça de Sant Pere amb una participació de poc més de cent persones.

· Núm. 19. desembre 2004-gener 2005. "Abusos de poder i mentides dels Mossos d'Esquadra a Berga". La matinada de dissabte 6 de novembre a diumenge 7, pels carrers de Berga (bàsicament a la Ronda Moreta) és va viure una actuació d'un nombros grups de Mossos d'Esquadra extremadament violenta i indiscrimindada cap als ciutadans que es trobaven a la via pública. Aquesta actuació representava un abús d'autoritat extraordinari inquestinoble i centenars de persones en foren testimoni. Arrel d'aquest abús d'autoritat es van presentar tres denúncies per lesions, tres queixes al síndic de greuges i va ser detingut arbritàriament un noi. Dissabte 13 de novembre unes 1.000 persones sortíen al carrer de Berga per protestar contra l'esmentat abús d'autoritat. La setmana següent era detingut un noi de manera arbritària, a casa seva, com en altres temps. Dissabte 20 de novembre unes 200 persones tornaven a manifestar-se per mostrar el rebuig a les noves detencions. El judici contra els Mossos d'Esquadra encara s'ha de celebrar.

I a partir d'ara què?

A partir d'ara res. Han mort el nostre amic i company i això res no ho pot canviar. D'una banda, hi haurà vàries acusacions particulars (família, col·lectius que organitzaven el concert, Plataformes, Ajuntament...), també es denunciaran les moltes irregularitats comeses pels Mossos d'Esquadra. Més enllà d'això, a Berga portaran més Mossos, tot i que no en fan falta més, simplement cal que facin la seva feina ni més ni menys: ni abusos d'autoritat ni negació d'auxili. Malgrat tot, estem convençuts que no es "depurarà" cap responsabilitat i que amb tota seguretat es taparan les vergonyes entre ells, amb l'ajuda de polítics i jutges (i es que sí, dubtem de la famosa separació dels tres poders). Els polítics de Berga que mai han volgut saber res dels abusos d'autoritat ni de la gestió de conflictes a la ciutat, ara faran programes i comissions d'aquelles que es fan per tal que res no canviï però que sembli que sí, de manera que pugin seguir vivint del cuento. Finalment les entitats que es s'autogestionen a través de les barraques de Patum hauran d'espavilar-se econòmicament de manera molt seriosa per poder sobreviure i lluitar molt per evitar els esforços de la Tura i les forces vives locals per mirar que desapareguin. A més, quan es faci qualsevol altre acte caldrà que comptin amb servei d'ordre propi per evitar de manera efectiva qualsevol agressió vingui d'on vingui i per tal de no dependre de la ineptitud o mala fe demostrada pels cossos de seguretat de l'estat.

extrets del Pèsol Negre núm. 22

La resposta: mobilitzacions

Vilada

M.

El dissabte de Patum, a Berga el dolor era pertot. I el poble de Berga va escampar una crida espontània que s'escampava per les converses i pels mòbils: a les dotze concentració a la plaça. I el poble de Berga va respondre. Un miler de berguedans de totes les edats i ideologies omplien la plaça, on el silenci fou el crit unànime d'un poble intel·ligent, el berguedà, que rebutja tota mena de violència gratuïta. Com ho va fer massivament el novembre passat davant la violència gratuïta dels Mossos, el poble berguedà sortí a protestar per aquests actes violents i gratuïts que van tenir un desenllaç fatal. I recorden també la passivitat dels Mossos, que si mesos enrera es delectaven apallissant els ciutadans de Berga sense motiu, el divendres de Patum, amb la seva inoperància, van permetre que un grup violent i armat es passejés impunement per tota la ciutat i acabéssin ferint diverses persones i assassinant al Pep. Berga estava trista, dolguda, enrabiada, estafada. Tot això removia les entranyes i els cors dels congregats a la plaça. I a les sis de la tarda, de nou una crida espontània omplia la plaça, ara amb més gent encara; i de nou el silenci. Un silenci tens, emotiu, trist, dolgut, enfadat, ensorrat. La plaça estava a vessar, com si d'una Patum es tractés; tot el poble feia pinya i bategava i sentia al mateix ritme, i tots els berguedans eren un, i tota la ràbia i la tristesa es desprenia de cada mirada, de cada gest. I els berguedans sentiren que almenys no estaven sols; que el poble era un en el seu plany. I es llegí un manifest denunciant els actes violents així com la inoperància policial. Un manifest que no es va poder llegir per megafonia perquè l'Ajuntament no ho va permetre. La plaça s'anava omplint de pancartes recordant-lo. "Ens has ensenyat que compartir és viure" acabava el manifest, mentre podíem llegir en una pancarta: "Isanta, mai t'oblidarem". El dol s'estenia per la ciutat; els col·lectius desmuntaven les barraques; es feien pancartes; alguns bars i comerços tancaven; es decretaven tres dies de dol, les banderes onejarien a mitja asta amb un crespó negre; es suspenien tots els actes de la jornada en senyal de dol; es creava una Plataforma en assamblea... .

▲ *Decenes de policies antidistubis custudiaren els assassins a la comissaria de Berga .*

◣Fins i tot les guites, enlloc de córrer espereitades per la plaça, es van afegir a les denúncies populars acostant-se a la pancarta de Mossos ¿on éreu? movent el cap aquí i allà

La Patum de Lluïment de diumenge fou més seguida que mai. Ja des de quarts d'onze hi havia gent concentrada. A la plaça tot eren cares llargues; els actes de Patum del diumenge se celebrarien, però els cors berguedans seguien de dol. I si no era prou evident que la Patum la fa el poble i n'és expressió, aquesta Patum de Lluïment fou l'expressió clara de l'estat d'ànim dels berguedans.

Precediren els salts de Patum la sortida de les autoritats -amb Maragall i el Conseller de Justícia Josep Maria Vallès- de l'església, per anar a acomodar-se al balcó de l'Ajuntament; només van endur-se xiulets i crits de desaprovació. En canvi, se'ls va acostar un grup de berguedans amb una pancarta prou explícita que deia Mossos, ¿on éreu? i van mostrar la pancarta a tota la plaça, rebuda per tothom amb aplaudiments desenfrenats. La tensió era a l'aire, i el propi Maragall n'era conscient; no sabia on amagar-se. La pancarta amb el lema Mossos ¿on éreu? -un clam que ha fet fortuna- es va penjar a la barana; als balcons hi havia també pancartes, moltes d'elles en record del Josep Maria Isanta. Cada cop que sortia algú al balcó per penjar-ne una els presents mostraven el seu suport aplaudint-los. La Patum començà, però fou una Patum muda, desconcertada, trista, melancòlica. La música sonava, més trista que mai, emmandrida, per complir; ningú saltava, ni cridava, ni picava de mans. La Patum, festa de la disbauxa, aquest diumenge fou, per contra, escenificació d'un dol col·lectiu. Per tots els racons de la plaça els sentiments eren a flor de pell, i les llàgrimes es contenien amb més o menys destresa. Fins i tot les guites, enlloc de córrer espereitades per la plaça, es van afegir a les denúncies populars acostant-se a la pancarta de Mossos ¿on éreu? movent el cap aquí i allà. I l'àliga, que saludà la plaça enlloc de saludar les autoritats, també es va posar al costat del poble. I amb cadascun d'aquests actes de les comparses, el públic aplaudia fervorós, i el poble i la Patum s'unien més que mai. I va arribar l'hora del darrer salt, el de Nans Nous, la comparsa de l'Isanta. I sortí al bell mig de la plaça aquell cap de Nan al que l'Isanta havia donat vida, junt amb el seu vestit. El silenci fou absolut durant gairebé deu minuts i acabà amb un sentit aplaudiment. Tot seguit es llegí un comunicat de la comparsa dels Nans Nous; unes paraules molt boniques que van arrencar més d'una llàgrima i van deixar més d'un cor encongit.

La plaça es va anar buidant, però part de la gent volia veure els polítics presents i van seguir esperant. En Maragall no va voler fer declaracions i va marxar qüasi corrent; en canvi, Vallès sí que ens va oferir, cínic i sense cap mena de respecte, una presó a la plaça de Sant Pere. Els polítics, és clar, van marxar acompanyats d'una merescuda escridassada.

A les quatre de la tarda es començava una recollida de firmes a la plaça de Sant Pere, per tal de prorrogar el màxim possible la detenció dels agressors. Al llarg del dia i fins a les tres de la matinada, una colla de gent molt entregada es va moure per aconseguir firmes i en menys de 12 hores, el poble de Berga, totalment entregat, va aconseguir nou mil firmes; una xifra impressionant en tant poc temps i en un poble de només quinze mil habitants. És una dada prou clara de com estaven les coses el diumenge a Berga. Aquell vespre sortia un comunicat de les entitats juvenils aclarint els fets, ja que les persones que ho van viure veien com es distorsionava tot des dels mitjans de comunicació; el mateix vespre es convocava el poble de Berga a concentrar-se davant dels jutjats dilluns al matí de vuit a dues. I arribà el dilluns i es presentaren les signatures als jutjats, acordonats des de primera hora del matí per centenars de persones. Es van penjar pancartes, entre elles la que es preguntava on eren els Mossos durant l'assassinat. Els ànims estaven encesos. A dos quarts de quatre de la tarda hi havia l'enterrament, on van assistir dues mil persones, que van omplir de gom a gom l'església i la plaça. Foren les hores de dinar i de l'enterrament les que més gent van allunyar dels jutjats. Però tanmateix alguns ens hi vem quedar, conscients que es podia aprofitar aquesta estona per portar els detinguts a declarar. També va ser en aquesta estona, cap a les dues, que una parella de Mossos va intentar arrancar la pancarta de Mossos ¿on éreu?, que estava al portal gran dels jutjats. Tota la gent va córrer per evitar que es retirés la pancarta. Un dels Mossos deia que s'havia de treure perquè per allà havia d'entrar el furgó amb els detinguts, però

extrets del Pèsol Negre núm. 22

se'ls contestà que entréssin a peu per la porta principal com tothom, i que els hi volíem veure la cara. Finalment, els Mossos van haver de desisitir. Per contra, es va penjar la pancarta un poc més amunt perquè es veiés ben bé, i la gent ho va aplaudir. Tot el dia, la població berguedana va mostrar el seu suport a la família Isanta-Casellas; el seu rebuig a l'agressió i la crítica a l'actuació policial. Com en els dies anteriors, la ràbia, la por, el dol, tot un seguit de sensacions i sentiments van fermentar en cadascun dels presents a la concentració, que va tenir moments tensos com l'esmentat.

Cap a les cinc de la tarda, els presents a l'enterrament van arribar massivament davant dels jutjats. Va ser el moment de màxima afluència, amb la presència d'unes dues mil persones. Al llarg del dia vem veure allà un munt de gent: els professors de l'institut; aquells companys de classe que feia anys que no véiem; els treballadors del Mercadona que acabaven de sortir de treballar i venien encara amb l'uniforme; coneguts que mai hauríem imaginat veure en una manifestació o concentració; etc. Tota Berga es va volcar en aquesta concentració. Ningú volia que se'ns riféssin, i davant la possibilitat que entréssin per una petita porta secundària, es va optar per sellar-la amb silicona i una cadena. L'evidència de la mala actuació dels Mossos els va fer el centre de les crítiques en aquelles hores d'interminable espera. Tot seguit van sortir dels jutjats la família Isanta-Casellas, i des d'una obra pròxima les càmeres de televisió els van filmar. Tothom va passar dels aplaudiments en suport de la família als xiulets i escridassades contra els mitjans de comunicació que, apart de manipular els fets n'estaven fent un espectacle. Així ho denuncia un comunicat que la família va treure el mateix dia més tard, on ens confirmen que el primer tinent d'alcalde de Berga Josep Xoy s'havia compromès a mantenir la premsa allunyada de la família i de l'enterrament. I aquest compromís es va trencar: tant als jutjats com a l'enterrament hi havia càmeres. El comunicat denuncia "la transformació d'un acte tràgic (que s'hauria d'haver celebrat en la més estricta intimitat) en un lamentable espectacle mediàtic, que ha vulnerat el dret fonamental a la intimitat, tant la de la família com la dels assistents a la cerimònia". Ni polítics, ni Mossos ni mitjans de comunicació no estaven a l'alçada del que s'espera d'ells; aquesta era la sensació que tenien els centenars de berguedans concentrats allí. Algun cop va intentar entrar algun furgó, entre xiulets i crits, i cops al furgó; la pressió era tal que la jutgessa va veure que era impossible portar els detinguts a declarar als jutjats. Així, mentre erem davant els jutjats, entorn la comissaria dels Mossos es creava un cordó policial de seguretat sense que nosaltres ho sospitéssim. Va ser cap a les set que ens vem assabentar que al final era la jutgessa la que havia anat a prendre declaració als detinguts a Comissaria mateix. Llavors la concentració es va anar desplaçant cap a davant de la Comissaria dels Mossos d'Esquadra, on un miler de persones van continuar fent pressió. Hi havia molts nervis, molta tensió; les valles de protecció van anar per terra en alguna ocasió, i els crits contra els agressors i els Mossos (a qui es culpa de la tragèdia per acció i omissió, respectivament) van seguir. La mateixa pressió popular que tant s'ha fet sentir aquests dies va aconseguir que l'Ajuntament es presentés com a acusació popular i perjudicat, el que s'aprofita des de l'Ajuntament per millorar una mica la seva imatge. Aquella mateixa nit el cap de l'oposició a l'Ajuntament de Berga, el senyor Badia, va anar a la Comissaria per tenir notícies del que passava, i ot seguit sortí a informar la fent que estava concentrada allà. Es tracta d'una maniobra oportunista detestable, però si no ens fixem en això, entendrem per què va ser tan ben rebut per part dels presents; evidentment, tothom volia tenir notícies. Fou aleshores que van avisar a l'alcalde Camps i aquest va córrer cap a la Comissaria per evitar que Badia li passi la mà per la cara. Va fer unes breus declaracions als mitjans i va marxar corrents, davant l'esbroncada general que li van clavar els presents. Eren passades les tres quan van sortir de la Comissaria els dos primers detinguts, que havien d'ingressar a la Model, i després de la inevitable escridassada i algun objecte llançat contra el furgó, la gent que quedava (a mitjanit eren uns cinc cents) es va retirar.

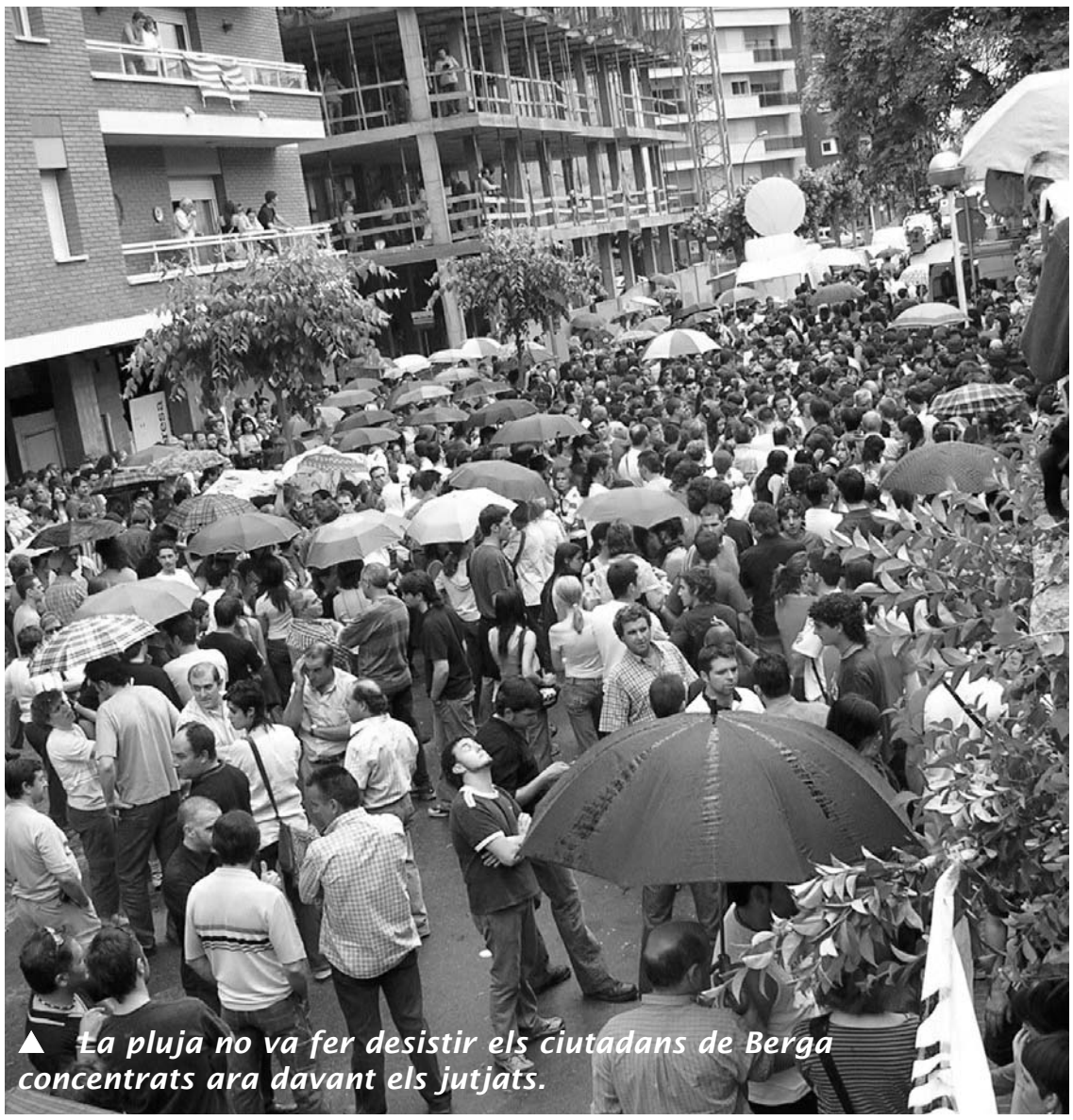

▲ *La pluja no va fer desistir els ciutadans de Berga concentrats ara davant els jutjats.*

Però dimarts de bon matí, una trentena de persones ja tornen a ser davant les dependències policials, i al llarg del dia la xifra va augmentant. A les vuit del vespre un miler de persones es concentren en una cassolada a la plaça Sant Pere, contra la violència i reclamant justícia. El senyor Camps i alguns regidors s'hi van afegir, en un intent a la desesperada de recuperar el lideratge d'una ciutat que es sap organitzar i actuar sola i aquests dies ho ha demostrat. Després de vint minuts a la plaça, els presents es van dirigir cap a la Comissaria dels Mossos per mostrar la seva indignació; encapçalava la comitiva una pancarta que deia "Prou impunitat". Es parla d'entre un i dos milers de persones, i la situació continuava sent tensa com el primer dia. Perquè Berga ho té molt clar, i no oblida ni perdona. La ràbia va anar dirigida cap als assassins cap als Mossos i cap als mitjans de comunicació, que aquests dies han demostrat al Berguedà la seva manca d'ètica i de rigor. A la nit encara hi havia centenars de persones davant la Comissaria. Mentrestant, aquella nit hi havia una assamblea popular, que va culminar amb la creació d'una plataforma cívica formada per un centenar d'entitats berguedanes.

Dimecres continuen les concentracions davant de la Comissaria, i de nou hi ha una situació tensa quan surten els sis detinguts per ingressar a presó. Davant d'un fort cordó policial de seguretat destinat als agressors, cinc centes persones llançen objectes als furgons i els escridassen. "Assassins! Criminals!"... són cinc cents crits, però és el clam de tot un poble que porta dies ben mogut. I a les vuit del vespre hi ha una nova cassolada a la Plaça Sant Pere (la convocatòria ja és diària fins dissabte), al mateix temps que a Barcelona, Tarragona, Lleida i Girona hi ha també concentracions. A Barcelona ja el dia abans, dimarts, hi havia hagut una concentració espontània i molt improvisada, on es van trobar una cinquantena de berguedans. La concentració a les vuit del vespre es repetí el dijous, el divendres, i el dissabte. Aquest darrer dia, el dissabte 4 de juny, la concentració era convocada a tots els pobles de Catalunya a la plaça de l'Ajuntament, i es va fer un nou manifest que es va enviar a les diferents localitats perquè el llegíssin arreu. Ens consta que es van fer concentracions, a part de Berga, a Saldes, Gironella, Puig-Reig, Reus, Lleida, Girona, Barcelona, Tarragona, etc. El mateix dissabte al matí es va posar una taula informativa a la plaça Viladomat, on es va difondre el número de compte per col·laborar amb les despeses d'advocats.

I aquestes són a grans trets les mobilitzacions que hem viscut. Però la resposta del poble berguedà ha sigut tan gran, tan increïble, que hi ha més a dir i ben segur que ens deixarem coses. El dimarts dia 31 de maig, per exemple, uns veïns van posar un ram de flors i espelmes al lloc on morí Isanta, al carrer Lluís Millet. Altres han optat per escriure cartes al director, als diaris; és el cas de Ferran Octavi Martínez Verdú, nouvingut al Berguedà procedent del País Valencià, que va escriure una carta preciosa al Regió7 el dimarts 31 de maig i que, per mi, ja es pot considerar tant berguedà com el que més. O a Viladomiu es va fer un concert el divendres 3 de juny i es van recaptar diners per als costos dels advocats. Tot el Berguedà s'ha mobilitzat demostrant que és una comarca viva, intel·ligent i sensible, que vol recuperar aquella tranquilitat, respecte i qualitat de vida que sempre havíem tingut. Pots estar orgullós de la teva gent, Pep.

La visió dels col·lectius organitzadors

Berga, juny 2005

Ateneu Llibertari del Berguedà
Casal Panxo
Centre d'Estudis Josep Ester Borràs
Ateneu Columna Terra i Llibertat

Comunicat de Premsa 04/06/05

Davant dels tràgics fets del divendres de Patum els col·lectius organitzadors del concert seguim mantenint el nostre suport incondicional a la família de l'Isanta. Mantenim també el nostre suport als seus amics i propers.

Dit això i en referència al que ha passat a partir d'aquells fets:

- Constatem la manca d'escrúpols de la majoria dels mitjans de comunicació, no han respectat la intimitat de la família i han convetit l'enterrament en un xou mediàtic.
- Els mitjans de comunicació han utilitzat la nostra ideologia i una sèrie de fets que no tenen res a veure amb els tràgics successos de la nit del divendres per criminalitzar els nostres col·lectius i justificar o amagar una actuació policial plena d'irregularitats (demora en l'actuació, no protecció de la identitat de les víctimes, controls d'alcoholèmia a ferits en camí de l'hospital, presència de policies de paisà reconeguda pel cap dels mossos d'esquadra de Berga…).
- Rebutgem l'augment d'efectius policials i l'endurimen del codi penal com a solucions a uns problemes d'arrel econòmica i social que només es resoldran erradicant la marginació, el desarrelament i la precarietat. Fenòmens que precisament aquestes mesures contribueixen a provocar.
- No es pot criticar i qualificar d'intimidatòria la resposta i la mobilització de la gent de Berga, tenim tot el dret a manifestar-nos i exigir justicia sempre i en cada moment.
- Volem manifestar el nostre malestar en referència a les declaracions de la Consellera Montserrat Tura, en la seva compareixença d'ahir dimecres per parlar dels fets de la Patum. La seva intervenció, lluny d'aclarir els fets que denunciem, confón l'opinió pública. La seva descripció, tant dels fets passats com presents, és plena, al nostre entendre, d'imprecisions, mitges veritats, descontextualitzacions i exageracions que acaben falsejant completament la realitat. Sembla que se'ns vulgui posar al nivell dels agressors quan, recordem que és el nostre amic a qui han assassinat i que els fets que després han passat, han estat la resposta de tot un poble.

▼ *Roda de premsa dels col·lectius organitzadors del concert de Patum*

La ferida d'un poble

Berga, juny 2006

Plataforma per la Convivència

El poble de Berga està ferit. Vivim dies de dolor, de por i de ressentiment. Aquest any celebrem Patum amb la il·lusió de cada any. Cadascú a la seva manera ens barrejavem als carrers per fer de la festa allò que té de recuperar el carrer per a l'alegria, la vida, per ser més nosaltres amb els altres, per fer cultura popular. Però uns fets tràgics van atacar el cor d'aquests anhels per recordar-nos, una vegada més, que vivim en un món d'absurds i tragèdies. A les barraques, joves i no tan joves ens trobàvem per gaudir del concert que cada any organitzem alguns col·lectius socials a la comarca. Una manera de fer nostre el carrer i compartir-lo amb la resta del poble.Una comparsa particular que volem fer col·lectiva. Mirar enrera per a construír un millor demà (el poble que oblida la seva història està condemnada a repetir-la). I mentre en gaudiem l'absurd va arribar, i va atacar alegries i il·lusions. Perquè? Perquè ells? I perquè a nosaltres? Potser hem estat víctimes al·leatòries (o no tant). Vivim en mons diferents en un mateix poble i potser algú n'és responsable. D'un poble que ara està donant una lliçó de dignitat. Però un cop més estem assaborint el gust amarg dels que censuren, els que temen que un poble aixequi la veu. Hi ha qui preten convertir les víctimes en botxins. Potser ens recorden, una vegada més, que ni els volem ni els necessitem. Els que administren aquest drama ens han fallat, una vegada més. Però podíem esperar una altra cosa? No hi podem confiar; es reconforten en la nostra debilitat. Del dolor, la impotència, la humiliació i la por que sentim ara n'hem de fer fortalesa. La ferida trigarà a curar. Fem costat a la família, a la gent agredida i col·lectius afectats i treballem en tots els fronts perquè una cosa com aquesta no es torni a repetir. Mai més.

Poble de Berga, no deixis de lluitar!"

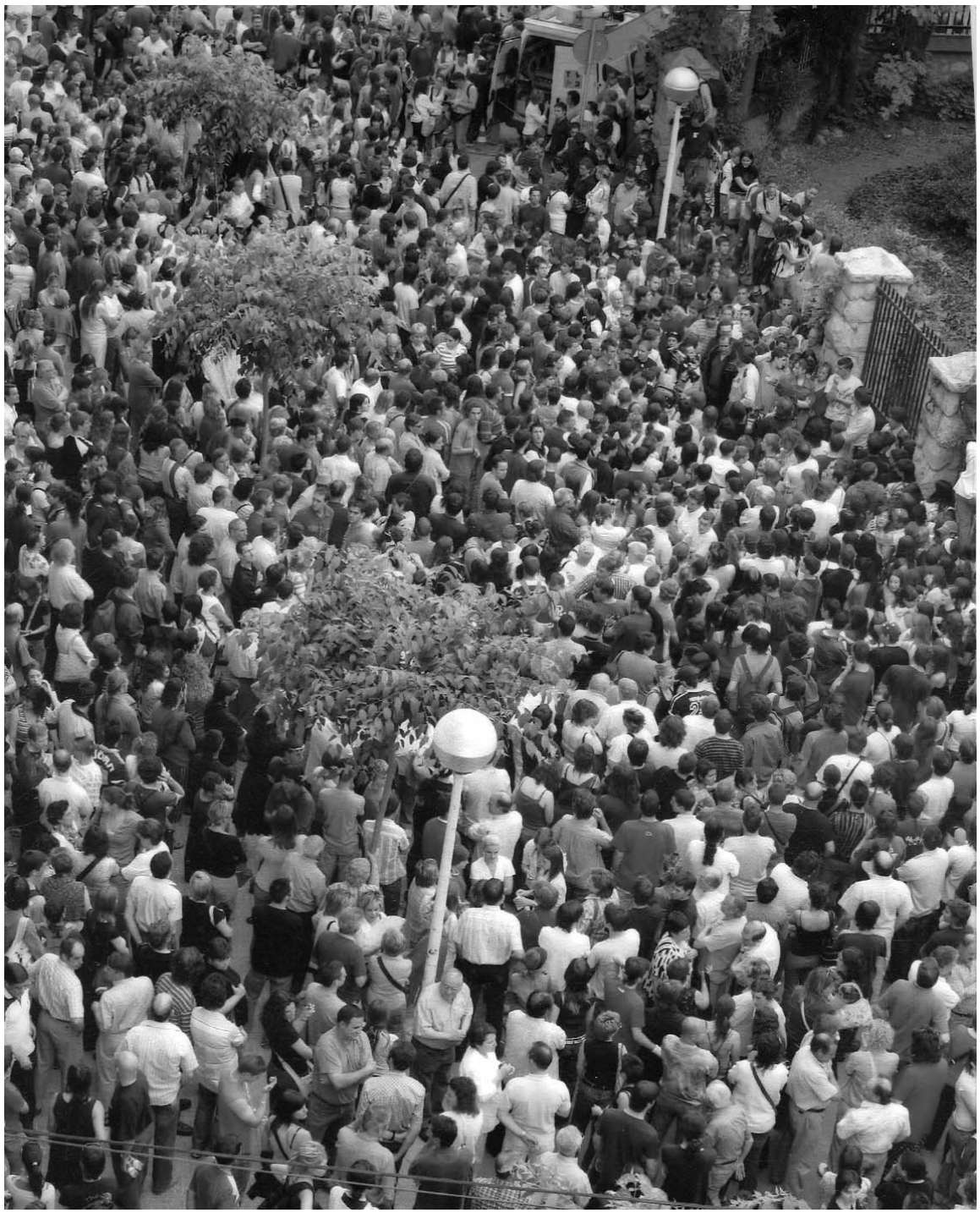

extrets del Pèsol Negre núm. 22

Carta oberta a la consellera Montserrat Tura

Berga
Pèsols negres berguedans

Encara fa massa poc que ens van prendre el nostre company. Encara tenim el record a la retina, els fets al concert, el dolor a l'hospital. I malgrat el dolor i l'angoixa que pot suposar un fet com aquest, la lògica absurda del nostre món ens empaita cap a direccions que no ens agraden, però s'imposen.

És des d'aquest sentiment que hem de veure com la Montserrat Tura continua el seu deliri, incapaç de la més mínima autocrítica, enrocada en el corporativisme, i emprèn un camí que ens és desagradable i que ens fereix, encara més, l'ànima ja dolguda.

Malgrat tot, no perdem l'ús de la raó, i les motivacions de la senyora consellera s'entenen. Els errors dels mossos van ser greus, molt greus, ni si aquesta dona no accepta i investiga les causes del malestar, no li queda més remei que continuar, insensible al dolor del nostre poble, la seva croada cega.

Amb el dolor encara al cor em de sentir que nosaltres també som delinqüents, somposats al mateix nivell que els assassins. Ara, un altre cop, les víctimes sóm convertides en culpables. Tot per fer una crítica des que ha vist i viscut el que va succeir aquella nit de tragèdies i atrocitats, de rituals trencats per la bogeria.

El debat ja no és el laxisme de les forces de seguretat envers certs grupúsculs, la incomprensible demora del cossos de seguretat, no. Ara el debat és que hi ha un jovent contestatari que critica els Mossos per sistema.

En part és cert que hem estat criticant els Mossos. Els vam criticar per les tortures de Torà. Per la mort d'un noi al Berguedà, quan li van clavar un matalàs a sobre i el van ofegar. Els vam criticar per la seva política en contra de les drogues a Berga, quan detenien el jovent alternatiu, enlloc de detenir les famílies que mouen la cocaïna a Berga, ja que tothom ho sap. Els critiquem ara per tot plegat, per haver-se equivocat de política, perquè sembla molt fàcil detenir el jovent del Berguedà que es fuma els seus *canelos*: però a l'hora d'aturar els veritables narcotraficants, els aprenents d'assassins, aquells que trenquen la convivència i imposen la por al carrer, sembla que la seva eficàcia disminueix incomprensiblement.

◣Berga és un poble. Això vol dir que se sap ràpidament el que va passar. Parles amb els assistents que eren presents, amb amics dels de Torà, amb qui feia un servei a l'hospital la fatídica nit de Patum.. Montserrat Tura estgui mentint conscientment no podrà enganyar el poble de Berga, perquè tothom parla.

¿Com explicar que l'ambulància que va rebre el primer avís, va estar buscant durant tants minuts el jove company encara ferit, sense trobar ningú, (cap dotació policial, cap informació sobre el lloc exacte)?. ¿Com explicar que els Mossos de paisà no varen intervenir ni avisar del que estava succeint, Com explicar que a les rodes de reconeixement, van deixar passar els acusats davant dels testimonis? (en dues ocasions, no és només una qüestió de negligència). ¿Com explicar que els Mossos es van presentar, arran de la primera trucada, al local de l'ateneu llibertari? (¿qui es pot creure que els mossos no sabien que no hi havia un concert allà, que el concert era a les barraques?). És difícil d'explicar, però sembla que la senyora Tura no necessita explicacions. No en vol, no vol anar a mirar què és el que va passar.

Però els fets són tossuts, i la realitat és que la primera policia que es presenta com a democràtica és rebutjada per la immensa majoria del poble, ara per ara. No servirà de res dir que som uns exaltats, que sempre critiquem els Mossos per sistema.

El que no és cert és que els critiquem per sistema: els critiquem pels seus errors, errors que no es pot permetre una policia suposadament democràtica. Per que no fem res d'antidemocràtic assenyalant les tortures que està practicant, com ho va fer a Torà, quan després de l'interrogatori a un *nano* del poble el van haver d'ingressar d'urgència per una crisi nerviosa. Ni quan critiquem "l'excés de zel" que els va portar a ofegar el noi que patia una crisis nerviosa al Berguedà nord. Ni quan protestem perquè les seves actuacions van dirigides contra la població, que també pateix les agressions de grupúscles desestructurats. En aquest sentit, no hi ha actuació més democràtica que la de denunciar els errors que es veuen, que es viuen.

Berga és un poble. Això vol dir que se sap ràpidament el que va passar. Parles amb els assistents que eren presents, amb amics dels de Torà, amb qui feia un servei a l'hospital la fatídica nit de Patum... En el cas de que la Montserrat Tura estigui mentint conscientment (jo encara li atorgo el benefici del dubte, encara vull creure que algú la està enganyant a ella) no podrà enganyar el poble de Berga, perquè tothom parla, tothom s'ho explica tot i la veritat apareix gràcies a testimonis directes de cada situació...

L'única sortida que té la senyora consellera és investigar què va passar de veritat, que està passant des de fa un any al poble de Berga, i depuri responsabilitats. La realitat és que el poble de Berga no se sent segur, i se suposa que aquesta gent està per servir el poble, no per estomacar-lo o deixar que l'assassinin. Berga és un poble i tot se sap: per això sabem que fins i tot cert sector dels Mossos no està d'acord amb la línia política que els fan seguir.

Els Mossos que haurien de defensar el poble, es troben amb l'oposició frontal d'aquest. ¿No s'han demanat encara perquè? ¿De veritat que la gent es satisfarà amb l'explicació de la senyora consellera: hi ha una gent que sempre critica els Mossos? Lamento dir-li, molt honorable consellera, que aquest jovent és una part massa important del poble com per descartar-la en funció de les seves creences o els seus posicionaments polítics.

▼ *Montserrat Tura: consellera d'interior*

Encara que l'engany podria arribar a passar a la resta dels Països Catalans, a la resta del món. Però, senyora Tura, ¿que no veu que la veritat és una força que no es pot aturar, que les mentides sobre les que intenta recolzar-se no poden calmar-nos, que en realitat està tallant la branca sobre la que està asseguda?

I tot això, diria Hamlet, només són paraules. La mort de l'Isanta ens torna al cor un i altre cop, ens trenca els ulls encara humits. ¿Com explicar el què sentim, cada dia, quan sortim un altre cop als carrers de Berga, encara amb el dol al cor; els carrers ara buits d'una buidor que no s'entén, ara crispats, d'una ràbia que no era nostra? ¿Com explicar el dia a dia dels berguedans, els batecs del cor dolgut, la sensació d'haver sigut ultratjats, d'haver perdut l'Isanta com si fos el nostre propi fill?

Perquè això és el que no pot viure en la seva pròpia carn la senyora consellera: al poble que diuen defensar i protegir, l'han estat perseguint. Per un costat ens detenen, i per l'altre ens assassinen. Ara, a més, ens assassinen. Aquest és un fet, del que ella és directament responsable, i que a nosaltres mai ens podrà treure del cap. Perquè hi érem, perquè hi som, i perquè la mort de l'Isanta, per a nosaltres, no és un qüestió de política, sinó de tristesa; no és una qüestió de paraules, sinó d'existència; no és una qüestió que ens queda lluny del cor, sinó que hem vist com a la gent que estimem, li va la vida.

Hi ha actuacions i declaracions, senyora consellera, que ens fan molt de mal. I vostè, potser un dia, accedeixi a la humanitat necessària per comprendre-ho.

Francament, li desitjo sort en aquesta recerca: a vostè li va la credibilitat, però a nosaltres ens hi va la vida...I el descans dels que hem estimat i que ara no hi són.

****Escrit abans de la compareixença de la consellera al Parlament***

extrets del Pèsol Negre núm. 22

La compareixença al parlament d'una mentidera compulsiva

Berga

Parany 2015

Dimecres 8 de juny al vespre quelcom insòlit succeïa als companys que ens anàvem trobant pel carrer. Tots estaven extremadament grocs, amb clars símptomes d'haver vomitat en abundància poca estona abans...les declaracions de la Tura no havien deixat indiferent al poble de Berga: I és que els nostres estómacs tenen un límit, i no són capaços de digerir tanta infàmia, mentida i tergiversació sintetitzada en 2 hores dignes del surrealisme més kafkià.

La nostra "estimada" Consellera va fer una acurada descripció del "medi hostil" en el què els Mossos d'Esquadra han de dur a terme les seves tasques de seguretat: És evident que no ha de ser fàcil cobrant 1.500 euros cada mes i duent una pipa a sobre, haver-se d'enfrontar a intimidadores pintades com "Mossos Karakuls"(literal), pancartes com "Mossos espanyols" o als 7 "temibles" col·lectius (és curiós aquí Berga només en comptem 4) que sembren el poble d'odi i discòrdia contra els agents de la llei. Algun oient accidental podria pensar que s'està parlant de Derry o Hernani i no de la nostra tranquil·la vila al sentir totes les accions que la prodigiosa memòria de Tura aconseguia recopil·lar des de 1998, inclòs un còctel molotov que els rumors populars asseguren que estava format per anís i moscatell.

La Sra. Consellera en la seva intervenció va demostrar una "gran capacitat d'anàlisi autocrític". Evidentment els Mossos van tenir una actuació impecable tot i els nombrosos testimonis que asseguren una llarga relació de negligències de les quals tots i totes som conscients (retard en l'actuació, violació de la confidencialitat dels testimonis, controls d' alcoholèmia de ferits i de facultatius que es dirigien a l'hospital...) o del desenllaç fatal de la tràgica nit de divendres de Corpus. On està el seu jurament hipocràtic, no és vostè metge?

Per altra banda l'amiga Montse ha posat de manifest que pateix un greu problema de daltonisme ja que oblidant que l'Ajuntament de Berga, del seu mateix color polític ens va concedir l'autorització pel concert i un formidable escenari de 6 per 8 metres que va muntar la brigada municipal per a la realització de l'acte, va acusar-nos en la seva intervenció de no tenir les mesures de seguretat convenients... fins on arriba l'egoisme polític de la Sra. Tura que per salvar el seu indefecable cul a la poltrona de la Conselleria és capaç de mentir i trair els seus propis companys de partit? Sra. Consellera on s'ha deixat el "talante" del que tant ens parlen, és aquesta la cara menys amable del PSOE?

Creiem que es troba immersa en un greu episodi de "Deliriums Tremens" substituint potser milers d'escarabats per "rojos-separatistas" o per "Kaleborroquistas" i joves radicals. La mentida també és una droga tant o més nociva que les que vostè ens insinua.

Ha caigut en l'error de la generalització i sense pensar en les múltiples conseqüències que poden comportar les seves declaracions al Parlament, s'ha comportat com un rosegador de claveguera urbanita i fred. Ens ha fet partíceps de la mort del nostre amic, no ha respectat ni la simplicitat de la pena i el dol, ha utilitzat tots els mitjans, fins i tot els de comunicació, per desacreditar, no només al jovent combatiu d'aquesta vila, sinó també la veu de tot un poble que sols demana justícia.

La consellera s'equivoca

Montserrat Tura va comparèixer al Parlament i va parlar molt i detalladament dels fets de Berga durant la Patum. La consellera va defensar aferrissadament l'actuació dels Mossos d'Esquadra i es va referir àmpliament al problema de relació entre el cos policial i una part important de berguedans. Tura va decidir fer pinya amb l'actuació dels Mossos sense permetre's ni un bri d'autocrítica a la feina feta per la nostra policia al Berguedà i encara va anar més enllà, quan va decidir derivar cap als organitzadors del concert la responsabilitat dels fets per no haver disposat d'un servei d'ordre i perquè els assistents a la festa no hi volien policia. I es va permetre unes consideracions perilloses quan es va preguntar si és normal que en un poble com Berga hi hagi tants casals llibertaris, anarquistes i el que va qualificar d'independentistes radicals.

Es va equivocar la consellera: volent carregar només cap a una de les parts la mala relació entre Mossos i uns ciutadans als quals han de servir; i perquè no va aprofundir sobre el perquè d'aquest problema d'imatge, estima i identificació dels Mossos a Berga. S'ha volgut derivar responsabilitats i això no pot ser. Si al concert de Berga li calia un servei d'ordre, per què els Mossos no el van exigir? Si calien policies a dins del recinte, ni que fos de paisà, per què no hi eren? No perquè un ciutadà vulgui deixar de pagar impostos, l'administració li ho permetrà. Fa l'efecte que en el terreny de la informació i la prevenció, alguna cosa no es va acabar de fer bé i la compareixença de la consellera no ajudarà a resoldre aquesta fractura oberta entre policia i part del poble de Berga. Hi ha situacions enquistades que cal resoldre. Si hi ha problemes d'ordre públic, i la mateixa consellera els reconeix quan diu que el que dóna cohesió al grup agressor és la provocació, la violència gratuïta i la brutalitat, el que cal és posar els mitjans per minimitzar-los. I si es produeixen i acaben tràgicament, és millor analitzar-los per aprendre'n sense voler traslladar la culpa als que en realitat n'han estat les víctimes.

****Hem reproduït l'editorial del diari El Punt de divendres 10 de juny. No acostumem a copiar textos de la premsa burgesa ni de cap altra, però en aquest cas i degut a l'encert d'aquesta editorial i a la independència demostrada hem decidit fer una excepció.***

extrets del Pèsol Negre núm. 22

El Periódico de Catalunya

És un dels mitjans que ha demostrat més submissió al govern, al PSC i bàsicament a la senyora Tura: editorials, tractament de notícies, articles d'opinió... . Destaquem però, per la seva extravagància, fragments de la notícia apareguda a la seva versió digital del dia 10 de juny:

"Ciutadans de Berga van denunciar al febrer davant la Generalitat el risc

el Periódico de Catalunya

que suposava un grup llibertari. Berga.-- Ciutadans de la ciutat de Berga (...) van denunciar el febrer d'aquest any a la Conselleria d'Interior de la Generalitat que o els Mossos actuaven contra una banda d'anarquistes o s'acostaven greus desordres públics, segons ha pogut saber Europa Press de fonts veïnals. Els mateixos veïns van donar a conèixer la seva preocupació per la crisi d'ordre públic a Berga davant la Fiscalia del Tribunal Superior i davant la Delegació del Govern a Catalunya. Aquests ciutadans, que es qualifiquen de "normals, pacífics i catalans", van demanar a la consellera d'Interior, Montserrat Tura, i al secretari general d'Interior, Jordi Parto, que actuessin contra... Els veïns es lamenten des de fa mesos de la distribució gratuïta d'una revista a la ciutat (...) anomenada Pèsol Negre, que s'autoqualifica de "llibertària", i que es distribueix als comerços de la ciutat..."

Un exemple de notícia: fulanet diu que ja va denunciar a no sé quins anarquistes perquè com que són anarquistes ja se sap... i a sobre escriuen i s'expressen lliurement. Els suposats veïns (tot i que algun no viu a Berga), i fins i tot m'atreviria a dir que alguna veïna, us els podríem dir amb noms i cognoms (no són més de tres) i pel que fa al Periódico..., què voleu que us diguem... . Per cert, els veïns "normals, pacífics i catalans" no sé perquè em recorden als pistolers del sindicat lliure. Per cert, l'endemà la notícia ja no hi era.

Marc Fornas

Cap de l'àrea bàsica dels Mossos d'Esquadra de Berga (esperant l'ascens i el trasllat)

"Al concert hi havia dos policies de paisà" Declaracions a Canal 4 Televisió. (I per què no van fer res?)

Montserrat Tura, consellera d'interior

"La llei atribueix responsabilitats als organitzadors de concerts i d'aquestes encara no n'he sentit a parlar" (Els organitzadors disposaven de tot allò que des de l'Ajuntament de Berga se'ls va demanar i exigir. No està bé atacar als amics. En Ramon Camps ha sigut lleial a la consellera i vostè li paga així...)

"Teníem prou efectius, i si els organitzadors ens haguessin ajudat, potser hauríem evitat la punyalada". "Teníem un cotxe patrulla al lloc dels fets i ningú ens va requerir" (Vostè està segura d'això? Estaven parats al lloc dels fets? Exactament on? Estaven voltant pel lloc dels fets? Segur? Tants ulls no es poden equivocar. Si no és que té en compte els famosos secretes. Per cert, què feien i què van fer els secretes?)

"No sé si és normal que en una ciutat de 16.000 habitants hi hagi set casals llibertaris, quatre d'anarquistes i tres d'independentistes radicals" (No n'ha de fer res llesta! En principi vostè es cuida de que es persegueixin els delictes i no les idees! O potser no és així?)

Ramon Camps, alcade de Berga

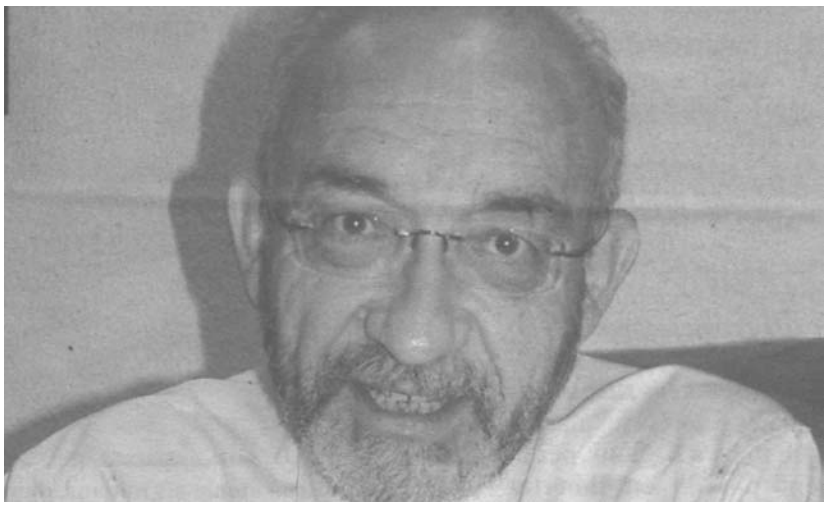

Senyor Ramon Camps: la Tura s'ha passat molt i tothom ho sap; també vostè.

¿Pensa dir o fer alguna cosa davant de les paraules de la senyora Montserrat Tura al Parlament? ¿Potser ja li sembla bé el que va dir? ¿I la mesquina criminalització de les víctimes?

Ha de triar a qui és fidel, si a la senyora Tura i al partit del qual tots dos són membres, o bé al poble de Berga. Faci el que hagi de fer, però no oblidi que un alcalde ha d'obeïr al poble i no a cap partit.

Des de fora

Manresa

Nosaltres

El divendres de Patum també érem a Berga i davant de tot el què s'ha estat dient sobre els fets d'aquella nit, volem expressar el nostre punt de vista, tenint en compte que la resta de temps hem estat a 40 kms de distància i per tant ens hem pogut mirar les coses des de fora.

Pretenem plantejar-nos els fets analitzant per sobre àmbits tan diversos com l'autodefensa o l'autoorganització, la recerca de les possibles causes d'una agressió que en principi sembla inexplicable, la funció que ha jugat el "triangle maleït" (les Forces i Cossos de Seguretat, els mass-media i la classe política)...

◣En tercer lloc i seguint aquesta línea, no té sentit demanar-se perquè els mossos no varen intervenir. És sistemàtic en les seves actuacions esperar que les baralles es resolguin soles abans de passar a l'acció.

▲ *Dos solidaris pengen una pancarta a l'entrada dels jutjats mentres els concentrats aplaudeixen l'acció.*

En un primer moment ens plantegem els motius pels quals uns xavals són capaços d'utilitizar la violència contra persones que no els han fet res. Cal dir que nosaltres no pretenem jutjar-los, per què no hem viscut les seves vides i per tan no ens veiem capaces de fer-ho. Tampoc pretenem justificar-los. Pensar que són persones amb una maldat innata és fer un anàlisi gens acurat de la realitat, que ratlla la ignorància. Per intentar entendre'ls es fa necessari analitzar un cúmul de circumstàncies que podríem englobar dins de la seva realitat social i econòmica.

Circumstàncies com el rebuig social, la violència entesa com a forma de solucionar els conflictes diaris, la normalització del món punitiu com a factor implícit de les seves vides (i per tant no eficaç), la força que en un cert moment et dóna el grup i la voluntat de mostrar-se fort davant de tothom, la ràbia de viure en un sistema ple de promeses que mai no es satisfan, la por al desconegut, el consum de drogues, el poder que et dóna veure que tú fas el què vols i ningú dóna una resposta,.... Característiques totes elles de la realitat de la pobresa i/o de la marginació. Una realitat violenta en si mateixa, que molts demòcrates no han hagut de patir i que per tan no han intentat canviar. El problema ha estat que aquesta violència s'ha canalitzat d'una forma inadequada, cap als sectors més febles de la població (com sempre sol passar).

En segon lloc, aquests fets demostren la vulnerabilitat i la inmaduresa de factors importantíssims com l'autodefensa dins dels moviments socials. Aquí podem veure una gran diferència entre la teoria i la pràctica. Parlem de què existeix un conflicte social, però quan ens trobem amb algunes situacions límit en les què es fa necessària una reacció inmediata, se'ns fa difícil respondre. En aquest cas les persones que ens han agredit han sigut persones que no situàvem com a enemigues i amb les què nosaltres no ens hi hauríem volgut enfrontar. Però si apostem per la autorganització i per la auto-resolució dels conflictes com a forma de viure i de relacionar-nos, hem de prendre consciència del què això comporta.

Estem acostumats a aquesta pseudo-pau amb alts i baixos repressius i/o conflictius que ens enganya i ens fa abaixar la guàrdia. No podem delegar en cap cas factors tan importants com la nostra seguretat als aparells policials que el què pretenen és desactivar les nostres lluites com a forma de mantenir l'status quo.

En tercer lloc i seguint aquesta línea, no té sentit demanar-se perquè els mossos no varen intervenir. És sistemàtic en les seves actuacions esperar que les baralles es resolguin soles abans de passar a l'acció.

Que la parella de mossos de paisà que es van passar tota la nit a la plaça no moguéssin ni un sol dit per aturar les diferents agressions, no fa més que corroborar una vegada més aquesta lògica. Però és que repetim-ho: la seva raó de ser no és la de protegir a les persones, sinó als interessos del capitalisme i del poder.

Les veus crítiques amb l'actuació dels mossos han reforçat el corporativisme existent entre aquest cos policial, polítics i mitjans de comunicació. Els polítics responent de bones a primeres que els Mossos han actuat correctament i que les mesures que realitzaran per tal d'afrontar els conflictes serà l'increment dels cossos de seguretat a la població. Un detall curiós: els polítics que ni tan sols han estat als llocs dels fets, són els què acaben explicant a la resta de població com ha anat tot i els què acaben imposant la seva veritat. Amb tot la molt honorable consellera d'interior Montserrat Tura, ha utitlitzat la típica estratètgia de convertir els agredits en agressors al culpabilitzar, davant del Parlament de Catalunya als organitzadors del concert de divendres, entre els quals molts companys de l'Isanta, de no haver evitat l'assassinat al no cumplir certes normes de seguretat .

Per la seva banda, els mitjans de comunicació, han mostrat la seva típica complicitat amb la classe política i els cossos policials. A més, s'han recreat (com és habitual en ells) en els detalls més intims del dolor de les persones properes a la victima passant per sobre la voluntat d'aquestes, invaint vides de persones com si per ells només comptessin els índex d'audiència, comportant-se com a veritables carronyers.

Tots aquests aspectes han provocat una forta pressió sobre la gent dels col·lectius i jovent en general de Berga, en som conscients. El dol sentit, sentir les bestieses que surten pels mitjans de comunicació, les desafortunadíssimes declaracions de polítics no ajuden a tirar endavant. Amb aquestes ratlles no volem crtitcar ni jutjar ningú, és una autovaloració, una reflexió feta des dels 40 Km que ens separen. Des d'aquí enviem una forta i sentida abraçada a tots i totes les companyes de Berga i un munt d'ànims que us permetin recomposar el dia a dia.

Salut i força!

extrets del Pèsol Negre núm. 22

Per tu, Pep

Berga

D.C.

Sóc incapaç de recordar quan ens vam conèixer... deviem tenir uns tres anys. De fet des que tinc ús de raó, et recordo al meu costat. Sempre...

De cop i volta m'he trobat sol davant de la pantalla, mirant fotos, recordant; Tot és molt contradictori... Quan et veig, no puc evitar que un somriure se m'escapi de la boca, mentre les llàgrimes més amargues que han tastat les meves galtes, baixen sense que res ni ningú no ho pugui evitar. Et trobo a faltar.

És molt dur fer-se a la idea que no ens tornarem a veure. Molt. El meu cap no para de donar voltes endintsant-se en els records. Quantes històries que hem passat, eh? Em vénen al cap un munt de moments, plens de rialles, i també d'alguna llàgrima. Segur que tu també els portes ben guardats, com jo. Recordo un munt de converses. Per mi era molt reconfortant parlar amb tu, com una bossa d'aire fresc quan et costa respirar. Sempre intentant ajudar a tothom... Sempre estimant. Sempre compartint. Generós com no he conegut mai ningú... Te'n recordes quants cops t'ho havia dit? Que de bo que eres que et deixaves prendre el pèl? Mai em vas dir que no, perque sabíes que a vegades, era veritat... Tampoc mai em vas dir que sí. Eres massa humil per reconèixer-ho. Simplement encongies les espatlles amb un somriure, com només tu sabies fer-ho, i llavors demanaves un parell de cerveses més, que mai em volies deixar pagar...

La teva alegria contagiosa, s'ha esvaït des de divendres... I em fa mal. Sento una buidor a dins que em cou. Com una ferida oberta que mai cicatritzarà del tot. I et prometo que tiraré endavant, que recuperaré aquesta alegria que tu m'has ensenyat a viure a mi i a tants d'altres, perquè sé que així ho voldríes. Però és difícil. Perdre tant, en tant poc temps, és una cosa que no puc assimilar de cop.

Te'n recordes de la casa vella? Amb aquells núvols i aquelles flames de cartró, que tu mateix havies fet? Allà sí que estaves a la teva salsa... les parets de pedra, rodejat de bosc... Envoltat sempre pels teus. Era màgica aquella casa. Tenia un encant especial. Aquella pau de les tardes d'hivern a la vora del foc, amb el teu fantàstic "xoriço cremat", o la bojeria absoluta d'aquelles nits de festa que muntavem, que acabaries transformant en el "punk al bosc"... Era genial. Com tu... Perquè eres tu el que feia que aquella casa fos màgica... Ara m'ha vingut al cap la temporada en que buscaves una casa de pagès per anar a viure, abans de trobar la casa vella. Me'n recordo que provaves de convençe'm per què me'n anés a viure amb tu, però només vas aconseguir que t'acompanyés a buscar cases. Vam anar a mirar-ne una que estava aparentment abandonada, i en comptes d'esbrinar qui n'era l'amo, vas deixar un paper escrit amb llapis, en aquella porta vella plena de males herbes, dient que t'interessava llogar la casa, i deixant el teu telèfon. Mai et van trucar. Qui sap si encara hi és el paper, un dia d'aquests ho aniré a mirar...
Alguna vegada m'havia imaginat com seríem de vells... Asseguts en un banc a la fresca recordant velles històries. Repassant records. Mai m'hagués imaginat trobarme en aquesta situació. Diuen que sempre se'n van els millors...

Desgraciadament aquest cop és veritat. Sóc incapaç d'entendre com ha pogut passar. Sento una rabia tremenda, una impotència terrible que m'estreny i em porta sempre a una mateixa pregunta... perquè?
Com pot ser algú tant desgraciat? Com pot algú assasinar a una persona, que basa la seva vida en els demés? Es inexplicable per a mí... Son ells els que no mereixen viure.

Pep, tu m'has donat molt. Molt més del que és possible escriure en aquestes pàgines. Els records que tinc de tu, els guardaré com un tresor, i t'asseguro que mentre els meus pulmons bombejin aire, mai no moriràs del tot. Et porto a dins. I t'hi vull portar per sempre. I els dos sabem que molts altres també pensen i senten com jo. Ens has ensenyat molt. Gràcies Pep. Una abraçada i dos petons. Arreveure.

La rabia se va acumulando

Apareció la oscuridad,
al filo de un adiós forzado,
sin tiempo a despedir,
a no querer olvidarlo.

Miles de corazones partidos,
cada uno en mil pedazos,
unidos en uno solo
que llora por su encanto.

Voces ahogadas en llantos
escuchados en lo más alto,
solo intentando asumir
que partió en el viaje más largo.

Y cada recuerdo se clava
en lo más profundo del alma,
promesas de vidas cercanas
matadas por una navaja.

Perdimos una batalla
que nos ha dejado exhaustos,
pero almenos nos da la fuerza
para poder seguir luchando.

La rabia se va acumulando.

Ofuska

Els amics de l'Isanta estem molt dolguts

David i Eva (Berga)

Dolguts perquè ens han pres amb una violència desmesurada, aleatòria i gratuïta la presència d'una gran persona, de la seva pau i del seu permanent somriure. Dolguts perquè s'ha volgut classificar a una persona que l'unic que era és ell mateix, que estimava la terra i sobretot a les persones, que ho donava tot a canvi de res i sense distingir races o ideologies. Estem dolguts per l'absurda especulació i poca sensibilitat per part de tertulians, polítics i mitjans de comunicació, que ni tan sols van deixar-nos despedir del Pep en la nostra intimitat i dolor; que divaguen especulacions sense sentit i que barrejen fets passats que no tenen res a veure amb el nostre estimat amic ni amb la seva família.

Només volem alçar la veu perquè s'imposi el respecte. Respecte a la memòria, respecte a la intimitat, respecte a la convivència i, sobretot, respecte a la vida. Perquè, com deia sempre el Pep, compartir és viure.

extrets del Pèsol Negre núm. 22

El sistema al descobert

Berga
Barrikada

Mai m'oblidaré de les cares llargues, els ulls vidrosos mirant al no res, els plors desenfrenats d'aquella nit de divendres. La notícia havia arribat, una trucada ens informava del pitjor. Ningú no s'ho podia creure, ningú s'ho volia creure. Un company va arribar corrents de l'hospital golpejà la barra del centre d'estudis i , no sense embarbusar-se, així ens ho confirmà. En Pep era mort.

Vint minuts, potser mitja hora passà i seguiem sense poder-no-sho creure. Vam decidir apropar-nos a l'hospital i la desesperació, el plor i la impotència col·lectiva hi eren presents com mai havia vist abans.

Va ser llavors quan va començar tot, quan aquest sistema ens deixaria veure la seva cara més cruel i inhumana.

Les mobilitzacions espontàneas van pendre carrers i places, el dol, la impotència i la ràbia van ser l'expressió més notable de tot un poble. Ningú entenia com tot allò havia pogut passar.

Primer van ser els mossos d'esquadra. Aquests personatges, farts de registrar i intimidar a gent normal i corrent no havien evitat que la gent realment perillosa actuessin de la manera com van actuar i amb el final que tots coneixem.

Després va ser el poder polític. L'alcalde, més preocupat de desvincular la mort d'en Pep de la Patum per aconseguir nosequé de la UNESCO, que de la mort del company i amic en si mateixa. Arribant fins hi tot a intentar desmobilitzar a la gent, per tornar a la "normalitat democràtica". No presentant-se com a acusació particular fins que tot el poble era al carrer, exigint justícia. En definitiva, en Ramón Camps volia fer com si res, calmar els ànims d'un poble que demanava justícia, no fos cas que la cosa se li escapés de les mans i la seva poltrona i els seus 4000 eurus mensuals perillésin. En Camps tancà files amb els seus caps i també afirmà que la policia havia actuat correctament.

Però el colofó va arribar amb la senyora Montserrat Tura que amb una mostra de cinisme i falta d'humanitat increïble no feu cap autocrítica i arribà a assenyalar-nos a nosaltres, els amics d'en Pep de culpables de la seva mort. Convertint les víctimes amb culpables.

▲ *La caserna dels Mossos de Berga protegida pels antidistorbis.*

Llavors va ser el poder mediàtic. Els voltors van arribar amb les seves furgonetes per fer d'una mort una notícia, el més morbosa possible. Amb una falta de rigor periodísctic increïble van agafar les fonts del poder i les van plagiar en els seus diaris i telenotícies. Parlaven de baralla, de motius ideològics, de tribus, de drogues i un no parar de bajanades més que encara no sabem d'on les van treure. Sense escoltar la veu del carrer, la veu de les víctimes. Copiant i enganxant tot allò que els hi deien des del poder.
Mediatitzant l'enterrament, convertint així una cosa que s'havia de dur a terme en la més estricte intimitat amb un xou mediàtic sense escrúpols.

I tornant a la senyora Montserrat reprouïnt el seu discurs com si de portaveus del govern es tractéssin. Desinformant a tot Catalunya i a tot l'Estat Espanyol.

◣ El sistema, basat en la divisió social crea aquesta situació de marginació i delinqüència.
Llavors quan la gent normal rep atacs d'aquest delinqüents, és el sistema el que utilitza el mateix monstre que ell ha creat per retroalimentarse, per legitimarse (necesitem més policia). Però aquest cop també vol intentar acabar amb tot el teixit social contestatari present a la ciutat que en Pep compartia.

I enmig de tot això hi som nosaltres, les víctimes, impotents davant tantes mentides i falses acusacions escupides pels mitjans de comunicació. Intimidats diàriament per la policia que no apareix quan com es cansen de repetir-nos enss ha de protegir (algu creu ara mateix que la policia esta aqui per protegir-nos?)

Representats per uns polítics més preocupats per conservar el poder que per fer justícia.

Jo ja no creia en tot aquest sistema molt abans de que tot això passés. Però ara m'ha tocat viure el seu costat més cruel de manera molt més intensa que la que visc diàriament i sento odi i ràbia però a la vegada una impotència tant gran que em fa replantejar la lluita. Rabiós de veure que mentres les declaracions de la senyora Tura aparèixien a portada de molts diaris la nostra resposta a tanta mentida és arraconada de manera tant indiscriminada. Rabiós de veure com els polítics ens acusen a nosaltres de responsables de la mort del nostre company i no poder fer res perquè la gent de fora sàpiga la veritat. Rabiós contra els mitjans de comunicació, perquè com hem pogut veure son veritables portaveus del poder.

El poder i el diner son el que mouen aquest sistema i no es dubta en fer qualsevol cosa per conservar-los o aconseguir-los. Si cal es mercantilitza el dolor de les victimes, si cal es menysprea la mort d'una persona i s'intenta ignorar-la si això permet conservar el poder. Aquest sistema esta podrit.

El sistema, basat en la divisió social crea aquesta situació de marginació i delinqüència. Llavors quan la gent normal rep atacs d'aquest delinqüents, és el sistema el que utilitza el mateix monstre que ell ha creat per retroalimentarse, per legitimarse (necesitem més policia). Però aquest cop també vol intentar acabar amb tot el teixit social contestatari present a la ciutat que en Pep compartia.

No ho sé, són dies molt difícils on un es sent tant trist per la perdua d'un amic i impotent davant la megamàquina al veure que ho tenen tot tant lligat i ben lligat que donen ganes d'abandonar la lluita.

Espero no fer-ho.

Pep mai t'oblidarem.

extrets del Pèsol Negre núm. 22

Sí, el sistema

Berga
Pep i tu

En aquest sistema social que ens han imposat i que hem acceptat de més o menys grat sempre perd el poble. La societat, dividida i malalta, té enganxat l'estat, les grans empreses i les grans religions que actuen com un paràsit. I a sobre han propagat aquesta manera de fer, que tothom exploti a tothom i així és, i en diferents mesures i maneres aquestes relacions socials es van extenent arreu del món.

D'aquesta manera els assassins, sorgits d'una classe social determinada i marginal (han d'haver marginats perquè hi hagi super rics i poderosos) assassinen gent del poble. De vegades aquest assassins han estat "formats" a les diverses presons catalanes (on es deshumanitza les persones i on moltes passen a ser assassins). Les institucions que ens han imposat creen aquest malalts -molts d'ells irrecuperables- que assassinen als fills del poble. I la resposta del sistema és més policia que actui amb més duresa, ara sí suposadament amb més legitimitat, contra el mateix poble, ja que no està per protegir el poble sinó per defensar els interessos d'uns quans que ja no són poble (i als fets em remeto). Senyors que tant us agrada manar: vosaltres creeu els assassins que ens maten i creeu la policia que ens reprimeix amb la falsa excusa de defensar-nos. El cercle es tanca i aquí sempre perdem nosaltres. El colofó de tot plegat: els insults i les mentides de la senyora Tura i el silenci dels demés. Ja es trist que els "antisistema" us haguem de recordar constantment als "demòcrates" el funcionament del sistema de la democràcia parlamentària representativa, que de fet rebutgem.

▲ *Davant dels jutjats centenars de persones recriminaven als mossos la seva no actuació al divendres de Patum.*

A la família Isanta-Casellas

Dejen la memoria ahí, donde se olvida el olvido,
para que el verdugo sepa que adonde vaya lo sigo.
No importa que ya no esté, soy un silencio testigo.
Si soy recuerdo, recuerda.
No olvides que no hay olvido.
Cuando las madres pregunten qué fue de nuestro destino,
no se olviden de acordarse de que aquí y ahí comienza el camino.

Gossos de Tura

No s'atura la penuria d'entomar la seva furia,
la teúrgica centúria fa abatre amb injuries l'unanimitat,
d'un comportament condescendent sense embocament.
Quan afirma els tetrics axiomas ens surten hematomes,
la censura de la matrona ens fa pagar la manca d'usura,
amb turgida ubiqüitat capturant la partitura que s'escapa del compàs.

Quid pro quo senyora Tura
si s'escapen els gossos no culpi a les ovelles.

Absències enyorades

M'agradaria conversar amb tu,
sense parlar d'amargues absències,
hores duradores carents de pressa.

M'agradaria que els braços estesos de l'arbre,
on van ensenyar-nos, i vam aprendre a créixer,
no s'estellessin just quan donen fruit.

M'agradaria parlar-te sense anomenar la tristor,
la ràbia, la incúria, la buidor, o l'impotència,
sense humitejar l'ambient de llagrimes.

M'agradaria trobar la saba de la vida,
provar-la i alimentar-nos del seu suc.
sense pensar que per primera vegada estàs lluny.

On és la saba si no la portes tu ???

Pel Pep

Sóc un radical i també un antisistema, Ah! i també un mamífer

Berga
Pep i tu

M'adreço a vostè perquè vaig veure al Parlament que és lectora d'aquesta publicació llibertària, antisistema i radical.

Senyora mamífera i consellera Tura. Vostè i jo som mamífers. Jo ja ho sabia perquè m'ho va dir el bon amic Lizano, però em penso que vostè es creu que és consellera. També em sembla que vostè es creu que és socialista i demòcrata i fins i tot està convençuda de que va ser antifranquista; però tot això només s'ho creu vostè.

Sóc i vull ser radical, sí. Radicalment diferent a vostè perquè a mi em repugna la injustícia, la desigualtat, la mesquinesa, la demagògia i la mentida. Adjectius que a vostè l'omplen i li donen sentit.

Sóc i vull ser antisistema perquè jo intento no participar en allò que trobo injust, perquè no vull participar en el festí de la ignomínia i perquè hi ha molts altres sistemes socials més justos i lliures que al que vostè s'aferra tot defensant interessos bastards. Vostè diu molt del que s'entén avui per socialisme.

Vostè és una dona d'Estat (un invent molt masclista, per cert) i jo als Estats no els hi veig cap virtut. De fet vostè ha assumit la Raó d'Estat tant íntimament que ha esdevingut més papista que el papa, fins al punt que faria enrojolir al mateix Maquiavel. Pel seu bé com a persona, per la seva salut i la seva felicitat, i sobretot per la meva i la de les persones que estimo; senyora Tura, faci el favor de dedicar-se a alguna cosa que no faci tant de mal als altres. O simplement vagi-se'n a cagar.

▲ *La solidaritat s'extengué per tot catalunya. Pancartes de supor penjades a Lleida.*

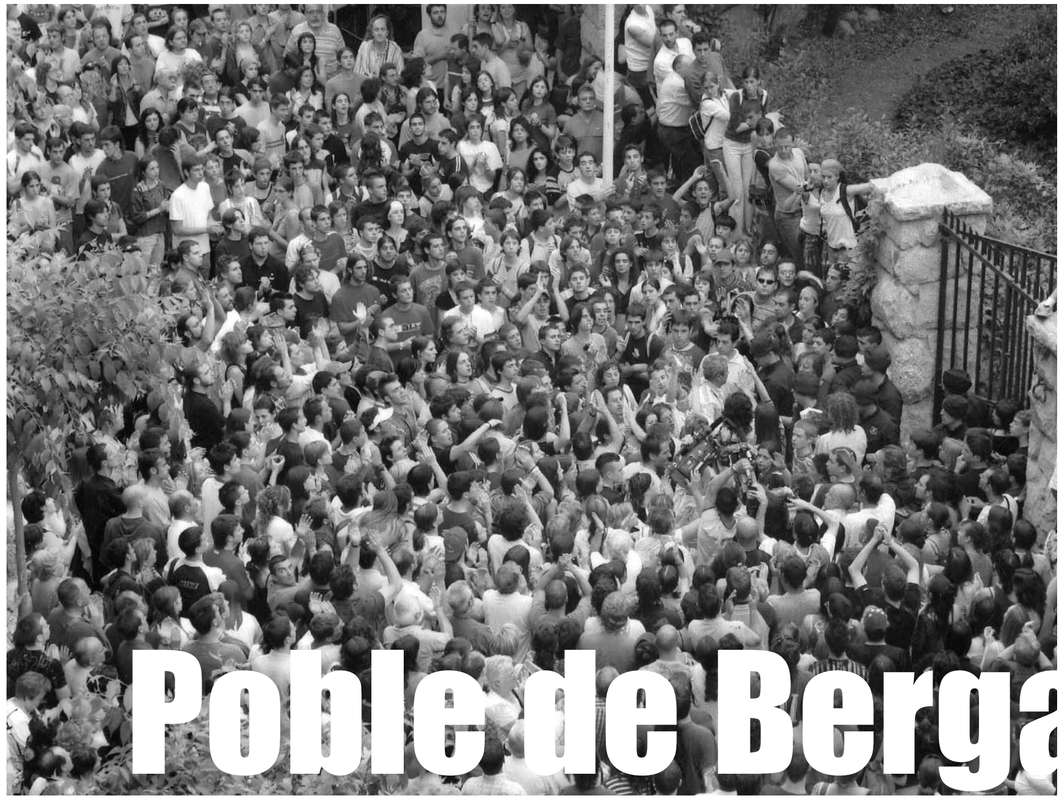

Poble de Berga no deixis de lluitar

extrets del Pèsol Negre núm. 23

Carta a la senyora Tura

Berga 20/07/2005

La Pantera negre

Hola Monste, com va això "guapa"? Perdona si et tutejo, però com sabem que ets una assídua lectora del Pèsol Negre ja crec que s'ha creat una certa confiança entre companys llibertaris, a més ens va fer molta il·lusió que ensenyessis el Pèsol al Parlament, que ho podries tornar a fer? Si no pot ser, no pateixis, ja sabem que tens molta feina reprimint moviments socials o visitant puticlubs a la Jonquera, ja se sap coses del càrrec.

De totes maneres agrair-te la carta que vas escriure al regió 7 el mes passat, ja veig que no pots deixar de pensar en nosaltres, nosaltres també ens solem recordar de tu.

Doncs bé anant al gra "el motivo de la presente " és dita carta en la qual a part d'intentar perdre el menor nombre de vots possibles fent-te la preocupada, per resumir i no avorrir a l'audiència venies a dir que Berga té dos problemes: un la petita delinqüència juvenil, gent marginada i sense recursos que es dedica a fer petits delictes que a vegades es fan grossos ja se sap pobrets; i segon una minoria de gent que no respecta les lleis, ni l'ordre (et faltava dir i ni creuen en la Mare de Déu de Montserrat).

M'imagino que això de gent que no respecta la llei ni l'ordre deu anar pels col·lectius de joves que es van manifestar bàsicament en contra la teva gestió, no és per ser corcó però crec que l´únic que s'ha fet és criticar la tasca dels Mossos d'Esquadra, la no-gestió dels polítics berguedans i a vostè en general per la seva gestió i per com és com a persona. Crec que en un estat democràtic i de dret que vostès tant defensen es poden tenir formes de pensar discordants amb l'hegemònica, sigui alhora de criticar dubtoses accions o noaccions policíaques, per manifestar el desacord amb lleis que considerem injustes o pel rebuig a les manifestacions d'alguns polítics que acusen a les víctimes per tal de salvar el cul i tapar-se les vergonyes.

Potser t'agradaria que el jovent de Berga només penséssim en treballar, consumir i creure'ns el què dieu, però per desgràcia teva i dels teus, hi ha molta gent que tenim desperta la consciència i no ens agrada que ens enganyin. Segons tu som gent que no respecta l'ordre ni la llei ... ni la Moreneta, però jo per la meva part tinc tot el dret a pensar que els Mossos d'Esquadra són una força de l'ordre ineficaç, i no ho dic com a rebuig a la policia en general (que també), sinó referint-me a les pèssimes actuacions dels Mossos, perquè m'agradaria recordar-te que si algú ha estat denunciat per Amnistia Internacional i si algú ha estat condemnat per tortures i maltractaments no hem estat nosaltres, sinó el teu cos de policia que en teoria ens ha de servir i protegir.
Que li demanin als joves independentistes de Torà, o que li demanin al Driss Zaidi que va ser torturat per 14 mossos a la comissaria de Roses, que li demanin al Francisco Javier Román amb la vella tàctica de reduir a la gent ofegant-la amb un matalàs (riu-te'n tu de la Guardia Civil de Roquetas, segur que us admiren) o demana-li al Pep Isanta que mentre l'apunyalaven, vosaltres ves a saber on éreu, potser perseguint algun pobre nano, no sigui que fumés un porro.

En fi, per tu potser només som gent que no respecte l'ordre ni les lleis, però jo seguiré manifestant-me per demanar un món més just, on la policia es dediqui a defensar-te dels assassins, enlloc de perseguir-te pels ideals polítics, fins a la pròxima

Carta a Roser Farràs

Berga, agost 2005

Els Tenebres

Senyora" Farràs: Els joves, i no tan joves de Berga, n'estem fins al capdamunt de vostè. Si, els seus esforços per destrossar qualsevol moviment en el qual estiguem els casals de joves han donat el seu fruit, i aquest fruit es diu VOMIT. Si senyora, ho ha entès bé. La seva presencia ens remou les tripes. Sentim fàstic, un fàstic immens i profund envers la seva persona, que avui volem fer públic. S'ho ha guanyat a pols mestressa… Ja fa molt temps que sabem que ens odia. Ens ho ha demostrat en diverses ocasions. Ens hem hagut de sentir dir coses molt grosses, i d'altra banda, també molt estúpides…"Aquests els hi mengen el cap als altres, i després els envien a matar…". A matar a qui senyora? S'ha de reconèixer que té imaginació…Però tant ens feia. Perquè sincerament, no ens importa el més mínim el que vostè pensi de nosaltres. Quan hi va haver la famosa batuda del novembre, es va afanyar a defensar-la sense saber el més mínim, del que havia passat realment…, lamentable. Però realment tampoc ens va importar massa, de fet ja ens ho esperàvem. Però aquest cop s'ha passat. Mentre nosaltres ens hem integrat en una plataforma cívica i ciutadana creada arran dels lamentables fets de divendres de Patum, vostè intenta rebentar-la. I ho fa només perquè ens odia. Encara que la seva repugnant doble moral cristiana no li deixi veure-ho, ho fa només perquè ens odia. I per aquí no pensem passar-hi… Vostè, "senyora" no te cap dret, a insinuar que els diners que recaptem per pagar despeses dels afectats directes en el cas Isanta, els recaptem per nosaltres. No te cap dret a enverinar les ments de les persones contra la plataforma, amb arguments sense fonament. S'ha dedicat a dir coses com que hi ha interessos polítics… M'agradaria saber d'on ho ha tret vostè això, perquè que sapiguem, només ha assistit a un parell de reunions, i sempre ho ha fet per criticar. Mai ha aportat cap cosa positiva… No te cap dret a parlar de la família, ni de testimonis directes i protegits de les agressions com si en fos la portaveu. Però tot i no tenir-ne cap dret, ho ha fet. Com també ha fet servir els mitjans de comunicació, mitjançant periodistes totalment mancats de rigor professional, com el "senyor" Raul Flores de Regió 7. Ha arribat a dir estupideses del tamany d'una catedral, com ara que les guardioles que s'han repartit extorsionen (ho va dir textualment) els botiguers… Va dir en declaracions a Regió 7 que l'Associació de Veïns del Capdamunt de la vila deixaria la plataforma. Pel que tenim entès, quan es van reunir només vostè i una altra persona eren partidàries de deixar la plataforma…, patètic. I el mal que vostè fa, ens el fa a tots. A tots els que d'una manera o d'una altra hem sentit nostra la terrible injustícia d'en Pep Isanta. A tots els que d'una manera o altra, intentem dia a dia mirar de fer menys dura de portar aquesta enorme carrega a la família d'en Pep i a tots els afectats. Per això, des d'aquí li volem demanar, que es quedi a casa. Que no molesti més. Que no menteixi, ni manipuli una plataforma, que està fent una feina important… Que es quedi a la seva cereria, i no ens munti més el ciri. Que deixi de "liar el cristo", i que se'n vagi a cagar. I a la gent, només li demanem que siguin conscients de qui és vostè, i que al què vostè pugui dir o fer, li donin la importància que es mereix… CAP.

Res de bo

Pep i tu (Berga)

Finalment i malgrat l'oposició aferrissada (que el temps ha donat per bona dels col·lectius de joves) la Plataforma es va reunir amb la Tura. Resultat menys que zero. D'altra banda i gràcies a la pressió social l'Ajuntament de Berga va reprovar les paraules de la consellera Tura. Diuen que més val tard que mai, però és que el cas de l'Ajuntament de Berga ha estat un escàndol: el poc que han fet ho han fet tard i malament. De fet han fet ben poca cosa, simplement marejar la perdiu per intentar treure's de sobre qualsevol possible responsabilitat. Pel que fa a l'oposició han estat a la mateixa altura que els que governen, intentant fer política del greu succés.

D'altra banda, s'han succeït una sèrie d'amenaces. Destaca les que els amics i familiars d'alguns dels detinguts per l'assassinat del company Isanta van fer a la que va ser companya del nostre amic. Nosaltres no esperem que cap policia ens tregui les castanyes del foc (d'altra banda mai ho han fet, ni quan se'ls va avisar la fatídica nit de divendres de Patum) i és per això que apel·lem a la responsabilitat de cadascú per evitar amb els mitjans que tenim al nostre abast que aquestes amenaces es repeteixin.

On éren els cossos de seguretat i els famosos secretes divendres de patum ?

Pep i Tu (Berga)

Ara s'obren noves hipòtesis o s'aclareixen coses. Molts ja van dir que els mossos estaven sopant. Fins i tot el cap dels Mossos d'Esquadra de Berga, Marc Fornas, va dir que els secretes no estaven al concert durant de 24 a 1 h perquè estaven sopant. I es que tenien molta feina a sopar i acabar-s'ho tot ja que només els diners gastats per l'Ajuntament de Berga en teca puja més de quatre mil euros: "Catering dels cossos de seguretat per Patum: 4176,21 euros".

Tampoc podien estar a la zona del concert perquè havien de protegir l'edifici de l'ajuntament (no sabem de què), en tot cas es van gastar dos mil euros per aquesta "feina": "Vigilància de la casa consistorial per Patum: 1848,95".
Total joguines pels cossos de seguretat: 24.460,41euros

Per veure algunes de les despeses de l'Ajuntament de Berga (les que es poden fer públiques clar) cal veure les actes de la junta de govern del 4 de juliol o altres a: http://www.ajberga.es/docs/docstramits.html

extrets del Pèsol Negre núm. 23

Violència per a nosaltres

Apologia de l'inalienable dret d'autodefensa

Berga, agost 2005

Yoko ono

Violència. Paraula maleïda que ningú vol per a sí. Es desqualifica socialment les persones parlant d'"els violents". Es desprestigia en l'àmbit personal quan es diu que una persona és violenta, que té una actitud violenta. Nosaltres som fills d'una societat a qui no li agrada la violència i això s'entén.

Violència, paraula satanitzada i que de fet, fa girar gran part dels discursos polítics actuals. Tothom rebutja la violència, tothom demana la condemna explícita de la violència com a requisit per a solucionar problemes polítics centenaris.

Així som fruit d'una generació que va créixer rebutjant la violència, vam aprendre els valors del pacifisme, de la tolerància, del diàleg i la comprensió. Quan ens barallàvem en el col·legi, ens renyien; quan era al carrer, ens detenien; quan era a casa, ens increpaven els pares i així vàrem anar aprenent a no fer servir la violència per resoldre els conflictes, ja que aquesta no porta mai a res de bo; vam aprendre a protestar contra la guerra, vàrem ser insubmissos, vam aprendre a rebutjar les actituds violentes. Ara som una generació que no sap barallar-se, que no sap defensar-se, que no sap què fer davant d'una agressió si no es mirar-se-la, i anar després corrents als mossos d'esquadra per que aquests ens fotin més navallades per l'esquena (controls d'alcoholèmia camí de l'hospital, fets a les rodes de reconeixement, inoperància davant les amenaces...).

Però la violència perdura. Malgrat tot, la violència no ens ha dit que no a nosaltres. Vam veure com les guerres continuaven, com les massacres seguien generant els ordres dels dominants i el nostre benestar, vam comprendre que el dret, la propietat, la economia estan basades sobre terribles violències, exercides de manera estructural sobre els més febles; vam viure la violència laboral, i encara patim la extorsió exercida a través de les ETT. Veiem com aquesta violència no s'atura, malgrat el nostre pacifisme benintencionat. La població ha renunciat doncs a la violència, però ha sigut la única a fer-ho. La població, malgrat el seu gest afable, suportem com els delinqüents ens atraquen; com la policia ens matxaca a multes, entre actituds prepotents de considerable violència psicològica quan no és directament física; com els patrons ens imposen reestructuracions econòmiques cada cop més agressives; com els polítics de les capitals ens destrossen les contrades amb autovies per anar a esquiar i especular també a la muntanya. Però sembla que tot això no sigui violència. Nosaltres, per si de cas, per no ser com ells, per no ser com la resta del món, seguim sense exercir aquesta maleïda violència.

També vàrem patir una violència més tràgica i desesperant. Vam veure com vint i quatre monstres descerebrats (aquests si que no semblaven rebutjar la violència) apunyalaven varis companys nostres, vam estar a l'hospital, vam sentir la noticia de la mort d'un company. Vam rebre un altre cop la violència de la manera més àgria. Aquesta violència es va anar multiplicant, amb les violentes declaracions de la Tura, compenetrades amb les violentes amenaces de l'entorn dels assassins. Tots els violents s'ensanyen contra la població, oh, tan pacífica.

Aquí tampoc vam ser violents. Durant els apunyalaments, nosaltres miràvem, purs i atònits, sense entrar en el joc de la violència que mai porta a res de bo. Tampoc vam respondre a les agressions perquè no volíem generar una dinàmica plena de violència que no és bona. Tampoc vam cremar l'Ajuntament quan la Tura ens va fer culpables de la mort del nostre company, i ara, tampoc responem a les constants intimidacions de l'entorn dels assassins. Això es ser bo de debò.

Sembla doncs que estem en una situació molt curiosa: ens van dir, des de sempre, que no s'havia de ser violents, i ara sembla que som els únics que segueixen les regles d'un joc que no és pas el nostre. Violència per a nosaltres: sembla que, de tant rebutjar la violència, aquesta no para de recrear-se sobre nosaltres. Això de la no violència està molt bé, però ¿Quan de temps l'haurem d'aguantar? ¿En quina posició quedem si rebutgem una violència que es fa present i que malgrat el nostre rebuig, no deixa de ser exercida sobre nosaltres? ¿Quants Gandis, quants companys demanant pau haurem de veure caure, plorant-los amb ulls de ràbia i impotència, de violència continguda? ¿Quanta violència, sempre només en un sentit per a nosaltres?

I es que jo també sóc un demòcrata: sé que en l'estat de dret, se suposa que hem firmat un contracte social. Que hem cedit la nostra força, la nostra potència a un Estat que, ja que nosaltres neguem la nostra violència i la cedim a l'Estat, és el seu deure de defendre'ns: aquest és el veritable sentit del dret a la seguretat. Quan cedim a l'Estat el monopoli de la violència, és amb el pacte que aquest ens defensarà, perque nosaltres hem renunciat a fer-ho. Però els mossos no ens defendran, ja ho s a b e m : estan massa ocupants en castigar-nos contínuament. La prova es que les amenaces continuen i aquí ningú fa res, perquè a Interior ja li va bé, ofegar-nos en les nostres pròpies festes, en la nostra pròpia tragèdia. Encara s'ha de veure que els mossos no estiguessin darrera els fets de Berga. Masses coincidències.

Jo sóc un demòcrata, però considero que ja fa temps que no vivim en democràcia, sinó que aquesta ha estat suplantada per una aristocràcia que, ara per ara, ha degenerat en una oligarquia fosca; avara, egoista. Una oligarquia que té la policia al seu servei (protegir la gran propietat privada, protegir l'Estat de dret quan s'aplica contra les capes desafavorides): Per això la policia és violenta amb les poblacions: per això les poblacions estan indefenses.

L'oligarquia, en desprotegir la població, trenca el pacte social que legitima l'Estat. Es per això que, en l'actual estat de les coses al Berguedà, no podem continuar en aquesta cultura de la pau, perquè la violència només es pot respondre amb violència. Si no hi ha ningú per exercir-la en la nostra defensa, estem condemnats a desaparèixer. A més d'una això li interessa, és per això que ningú no ens defendrà mai, i és per això que no es pot continuar esperant entre banderes blanques ja tacades de sang.

Només es pot ser pacifista quan algú altre agafa la responsabilitat de la seguretat, i ara ningú no exerceix aquesta funció per a nosaltres, al Berguedà. Vivim en un món on abunda la violència i no podem ser els únics il·luminats en rebutjar-la. Perquè ens hi va l'existència com a població, com a societat civil organitzada contra els violents abusos dels poders... Perquè ens hi va la vida companys i companyes, i ens hi va de veritat. Fiquem-nos doncs una cosa al cap, que tenien clara tots els revolucionaris de fa cinquanta anys i l'amnèsia social ja ha fet oblidar: en un món violent, s'ha de ser violent: "és això o res". Hem d'aprendre a ser violents si volem sobreviure. Dit d'una manera més planera: cap agressió sense resposta.

Abans de tancar aquest article, vull deixar ben clar als dirigents o funcionaris que el llegeixin, que no es tracta aquí d'una apologia a la lluita armada en la que l'autor no creu (encara que pensi, això si, que els berguedans hem de començar a armarnos per defendre's en la situació actual), sinó d'una crida desesperada al inalienable dret a la autodefensa. La violència fa fàstic, és horrible, lletja, però quan és pateix és pitjor, i a falta de solucions, no es pot esperar a seguir rebent-la. Quan la confiança i la credibilitat en els mossos d'esquadra i la classe política està en el seu pitjor moment des de fa 30 anys, no ens deixen altre camí, tant de bo no fos així. Que no sobti a ningú, ja hem precisat que, avui dia, no estem en democràcia, i en aquest règim hem d'aprendre a defendre'ns tot esperant una nova i profunda reforma democràtica.

N'estem fartes de ser les que reben la violència, constantment, sense poder exercir-la, tenint en compte que en el nostre cas es tracta exclusivament d'autodefensa. Continuar cedint la nostra força seria un disbarat. Té ronyons la cosa: ens demanen que no donem bufetades i ens maten a ganivetades.

És doncs molt senzill, senyors i senyores diputades, senyors funcionaris, detestada consellera:

¿Violència per a nosaltres?
O cap...
O totes.

extrets del Pèsol Negre núm. 23

El pueblo, eterna alegría golpeada

Berga, agost 2005

Otro

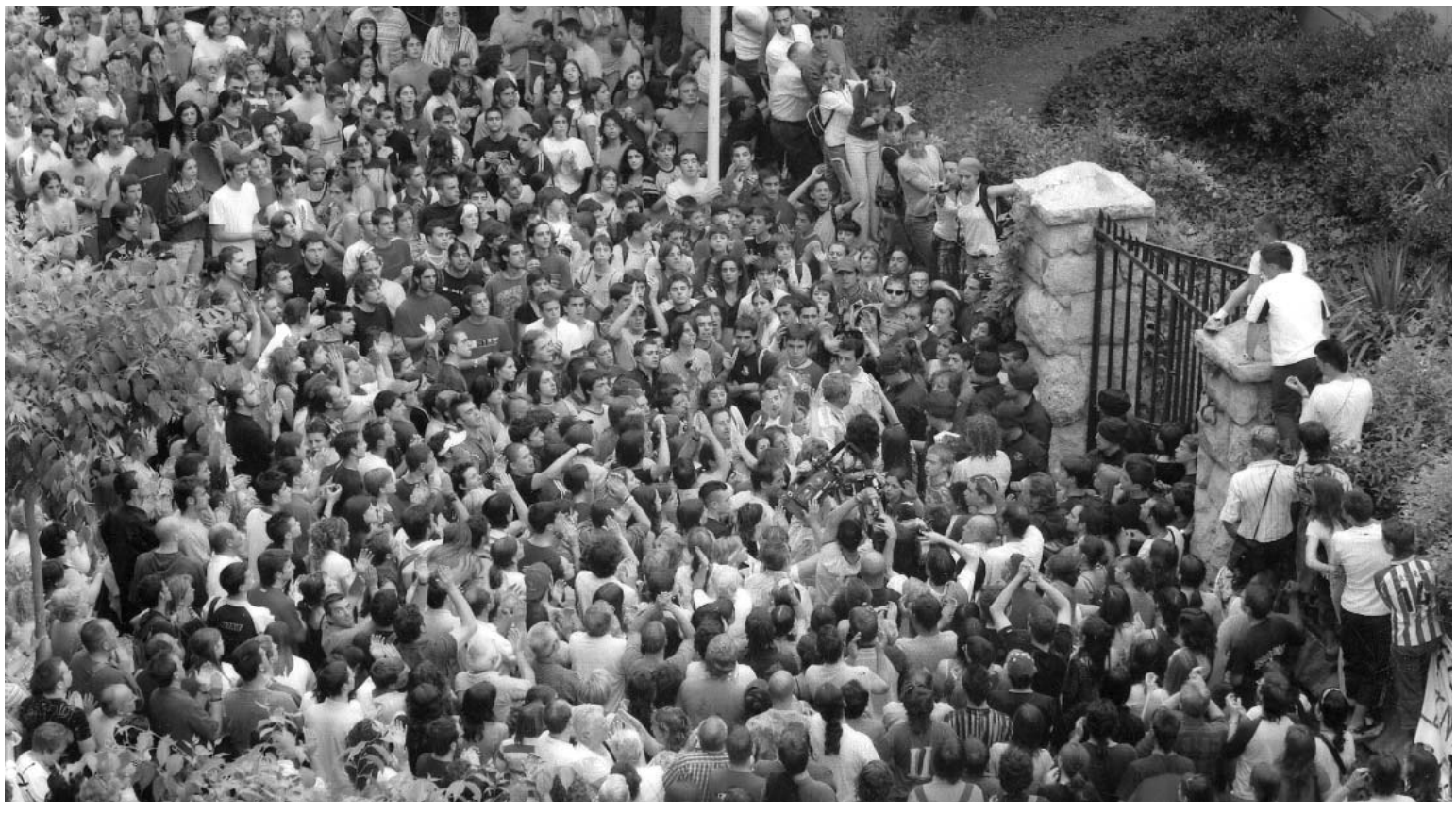

El pueblo golpeado de nuevo por dos costados. El pueblo al que asesinan en su propia calle, el pueblo al que agreden desde los medios de comunicación y las instituciones de la dominación de los dominantes. ¿Qué mecanismo actúa para que los golpes siempre caigan sobre los mismos lomos? No es suficiente que trabajemos todo el año, partiéndonos el lomo por la riqueza de otros. No es suficiente que la policía nos cosa a multas, precisamente a aquellos que batallan para llegar a final de mes, mientras que los poderosos envían sus abogados a proteger su impunidad; no es suficiente que el pueblo muera apuñalado en su propia calle. Era necesario más encarnizamiento, era necesario hacer un espectáculo porque la noticia era rentable; era necesario acusar a los jóvenes libertarios y exhortar su sentimiento de culpa.

◣Cuando las instituciones trabajan a las órdenes de una clase múltiple pero dominante, sus consellerías y sus policías oprimen, por razones estructurales, al pueblo soberano ante el que deberían postrarse.

El pueblo víctima de todo, de todo culpable.

Se supone que la Consellería d' Interior debería trabajar para la seguridad de su pueblo -puesto que ante él responde-, pero en lugar de ello señala, difama, amenaza. Las fuerzas de seguridad deberían proteger al pueblo, y en lugar de ello, multa, golpea, vigila.

Cuando las instituciones trabajan a las órdenes de una clase múltiple pero dominante, sus consellerías y sus policías oprimen, por razones estructurales, al pueblo soberano ante el que deberían postrarse. El caso de Berga es muy representativo.

Tratan de hacer responsables de los acontecimientos de Berga un tres docenas de chavales, en lugar de comprender que su policía es ajena al pueblo porque no ha podido, por causas estructurales, ser cercano a él. Lo han cosido a multas, le han abierto la cabeza en Sallent, han quebrado el entramado social de la noche tomando las carreteras. No es suficiente que les vendan los coches, los permisos de conducir, los impuestos, la gasolina y los peajes: además es necesario detenerlos, quitarles el carné, registrarlos, ficharlos, multarlos y si no pagan, perseguirlos.

No se dan cuenta, pero es tal el peso que el pueblo debe soportar, y los mossos han tenido que ejercer una presión tan fuerte sobre él, que no podían sino caer en desgracia.

¿Qué se espera de una policía democrática? Una policía "de algodón", quizás, pero con y para el pueblo. Una policía dura, porque no, con los políticos corruptos que viven de la política, con los empresarios que contaminan los ríos con sus purines y sus abocamientos, de los terratenientes que lanzan insecticidas sin reparo y secan las fuentes con sus explotaciones animales, los empresarios con su riqueza siempre oscura y sus negocios siempre irregulares, con los proxenetas (tan cercanos siempre a la policía) que se enriquecen con el trafico de mujeres inmigrantes, con los especuladores que hacen un lujo del hecho de tener un hogar, construyen carreteras para sus camiones y pisotean nuestros valles, de las ETT que imponen normas de trabajo insostenibles para la juventud abocada al implacable mercado de trabajo en el que la carne fresca sale más barata.

Si se hiciera esto o algo similar, las problemáticas sociales de las calles, que también paga el pueblo, la violencia de las calles de manos de sectores marginales, la precariedad del trabajo, la sanidad lenta, quizás se resolverían al tiempo.

Se es revolucionario cuando se comprende que las clases dominantes nunca querrán hacer ese paso, que la oligarquía seguirá lavándose la cara y las manos, que el pueblo seguirá pagando los platos y poniendo los muertos.

Si siguen golpeando, sigamos despiertos.

"Contra los palos de ciego
la única respuesta eficaz
es dar palos de vidente"

Mario Benedetti.

Sobre algunes associacions de Veïns

Berga, agost 2005

Un veí del Capdamunt de la Vila

A Berga moltes persones n'estan fartes de gent que s'autoproclama portaveu de col·lectius diversos sense que siguin aquests col·lectius els que els hagin nomenat. Hi ha molts lladres de voluntats i a la més coneguda, darrerament li escriuen moltes cartes. Jo no li faig cap carta perquè ho considero inútil i perquè no parlo amb gent que em demostra personalment tant poca qualitat humana i tanta baixesa. Però sí que m'adreçaré als meus veïns.

Jo visc al casc antic (Capdemunt de la Vila que en diuen) hi he viscut sempre i conec molts veïns i veïnes i conec poca gent que se senti representada per la famosa i mediàtica presidenta de l'associació de veïns que se suposa defensa els nostres drets.

Crec que ha arribat el moment que els veïns exigim ser veritablement representats en aquesta associació o en la que sigui. Senyora (és una manera de parlar) aprofitant que s'ha de canviar la junta, com la normativa indica, perquè no plega i deixa el lloc a persones més vàlides i amb el cap més clar. Si no és així considero que els veïns del casc antic haurem de fer una altra associació o encara millor una assemblea per tractar dels nostres problemes sense que ningú manipuli la nostra veu.

Personalment no em sento gens representat per vostè i com jo moltes persones ens esgarrifem quan la sentim parlar com si parlés en nom nostre. Li repeteixo, faci el favor de plegar que per sort al barri vell hi viu molt bona gent que va de cara, sense hipocresies i per sort no la necessitem per res.

Els veins del casc antic ens mereixem una associació que faci sentir la nostra veu i defensi els nostres drets i vostè està al capdavant de l'entitat per motius personals i això és molt lleig. Si vol fer política presentis per alcaldesa i sinó resi que d'això en deu saber i em penso que a vostè li farà bé

extrets del Pèsol Negre núm. 23

Sobre la Plataforma per la Convivència

Berga juliol 2005

Gbx

Dies després dels tràgics fets de Patum es constituïa la Plataforma per la Convivència del Berguedà, a la que s'hi adherien més d'un centenar de col.lectius i associacions de la comarca. La Plataforma, sorgida com a resposta espontània i popular es marcava uns objectius, es dotava d'uns estatuts i es registrava com a associació amb entitat legal pròpia. La preocupació compartida davant la gravetat dels fets posava a treballar en comú persones i col.lectius molt diversos: es generaven aliances impensables mesos enrera. Aquesta circumstància ha suposat que la tasca no hagi estat gens fàcil, doncs ha representat un gran esforç de flexibilitat per moltes bandes. Malgrat aquests esforços i els objectius compartits sembla que a algunes persones, espantades per l'autoorganització de la societat civil berguedana, s'han posat en la tasca d'intoxicar, difamar i generar la discòrdia en el seu si.

◣Paral.lelament ha sorgit a Berga una assemblea de joves que ha suposat un apropament i intercanvi molt profitós (més enllà de discrepàncies ideològiques i organitzatives)

Els primers passos de la plataforma varen ser els de condemnar les agressions i recolzar les víctimes a través del suport moral i l'engegada d'una campanya econòmica -a través de la difusió de guardioles i d'un compte corrent- destinada a les despeses, bàsicament legals, que se'n puguessin derivar.

La Plataforma, alhora, ha fet un treball de denúncia, informació i movilització destinat a que aquests fets no es tornin a repetir. Destacarém la manifestació de suport realitzada el passat 2 de Juliol de vora 1000 persones i la cassolada de rebuig a les amenaces produides per persones despreciables després d'aquests fets. Desde la Plataforma -i no sense la desconfiança d'alguns col.lectius de joves, bàsicament- s'han produit entrevistes amb les institucions, d'entre elles la Consellera d'Interior Montserrat Tura. En aquesta reunió es va repetir l'actitut tancada i coorporativista que la Tura havia mostrat en les diverses compareixences i declaracions a la premsa, provocant el desencant i la indigació dels assistents. Dies després es filtrava d'una manera interessada i parcial el contingut d'aquesta reunió i es desencadenava tota una ofensiva mediàtica per part de la Conselleria d'Interior i Regio 7, mitjançant una llarga entrevista un dia i un espai d'opinió un altre dia. Al servei de la consellera. La Plataforma, desde la nostra perspectiva, va actuar tard i malament: en el camp de la batalla institucional i mediàtica s'acabà imposant la mentida. També destacaríem entrevistes amb representants de l'Ajuntament, Mossos d'Esquadra, Policia local, així com amb empresaris de l'oci nocturn i altres associacions empresarials, circumstància a la nostra vista no gaire encertada, tenint en compte que l'ACEB (Associació Comarcal d'Empresaris del Berguedà) es compta entre les associacions adherides a la Plataforma, i per tant, per qualsevol cosa a parlar, saber o manifestar, per part d'aquest col.lectiu té el seu espai en l'assemblea; els aires de prepotència i superioritat de part de la burgesia, no cedeixen, ni tan sols en aquestes circumstàncies. La voluntat de diàleg per part de la Plataforma és, a la vista, inquestionable. Darrerament, cal destacar l'actitut dels representants de varies associacions. Per una banda el representant de les AMPA's (associacions de mares i pares d'alumnes), que condicionava la seva adhesió a la Plataforma a un canvi d'orientació, tot criticant especialment el paper dels joves, que segons ell no havien exercit el paper que s'esperava d'ells. Per altra banda altres quatre associacions (Orfeó Berguedà, Associació de Veïns de la Font del Ros, Associació de dones i Associació de Fibromialgia) feien saber a través de la premsa que se´n donaven de baixa. Els seus representants questionen la politització de la Plataforma, el protagonisme dels col.lectius de joves o el fet de demanar responsabilitats polítiques. Més genericament s'acusa a la Plataforma de no respondre als objectius, per no promoure la convivència. Esperem, en aquest cas, que la seva tasca fora de la Plataforma sigui més reeixida, i ho dubtem alhora els que veiem la fractura social actual com a conseqüència de la incompetència o mala fe d'algunes persones i institucions, i que per tant s'imposen canvis.

▲ Imatge d'una de les múltiples manifestacions realitzades a Berga condemnant l'assassinat.

Paral.lelament ha sorgit a Berga una assemblea de joves que ha suposat un apropament i intercanvi molt profitós (més enllà de discrepàncies ideològiques i organitzatives) que ha donat un marc de treball comú que esperem tingui continuitat.

L'Ajuntament de Berga i la seva política cultural i de participació ciutadana

Berga, agost 2005

Pep i Tu

L'Ajuntament de Berga, com la majoria d'ajuntaments, mai ha tingut cap interès per la cultura més enllà de l'estríctament necessària per fer-se propaganda. Les úniques activitats, produccions i expressions culturals que ha potenciat i fins i tot subvencionat àmpliament han estat aquelles que poden ser considerades com propaganda política (explícitament o implícitament), aquelles expressions d'un malanomenat folklore i sobretot les que feien els seus amics, parents o algun altre berguedà il·lustre. Tot plegat la màxima expressió de la Catalunya rància. Durant la llarga tirania de CiU, en Farguell donava els diners per fer la cultura que ell volia de manera totalment arbitrària i sense que se sàpigues quan i què es donava, al marge de l'interès cultural o social que tingués l'actuació en qüestió. No tothom tenia els mateixos drets alhora de fer servir els pocs equipaments i infrastructures públiques de què disposa l'Ajuntament, les subvencions mai van ser clares ni responien a necessitats ni les despeses eren justificades, etc. Els de CiU sempre han estat uns cacics, fins aquí d'acord. Ara bé, amb l'entrada d'ERC a l'Ajuntament, primer de la mà de Badia (CiU) i més tard de Camps (PSC) es va fer molta propaganda de que les coses canviarien, ara es democratitzaria l'accés als recursos municipals, la gestió econòmica cultural seria transparent i el tracte amb les entitats seria igualitari, democràtic. El caciquisme s'havia d'acabar. I això ho garantia el Pla d'Acció Cultural que havia de culminar amb la creació de l'Institut Municipal de Cultura, la gran aposta de Josep Xoy (ERC). Doncs si algú es pensa que res ha canviat va molt i molt equivocat. Ni durant la legislatura en que manaven Badia i Xoy ni amb aquesta que manen Camps i Xoy (se suposa que ara ja haurien hagut de tenir temps d'acabar amb les males costums anteriors i desenvolupar la democratització de la gestió municipal). Obviament no ha canviat res, i si no ho ha fet ja és perquè no ha farà mai.

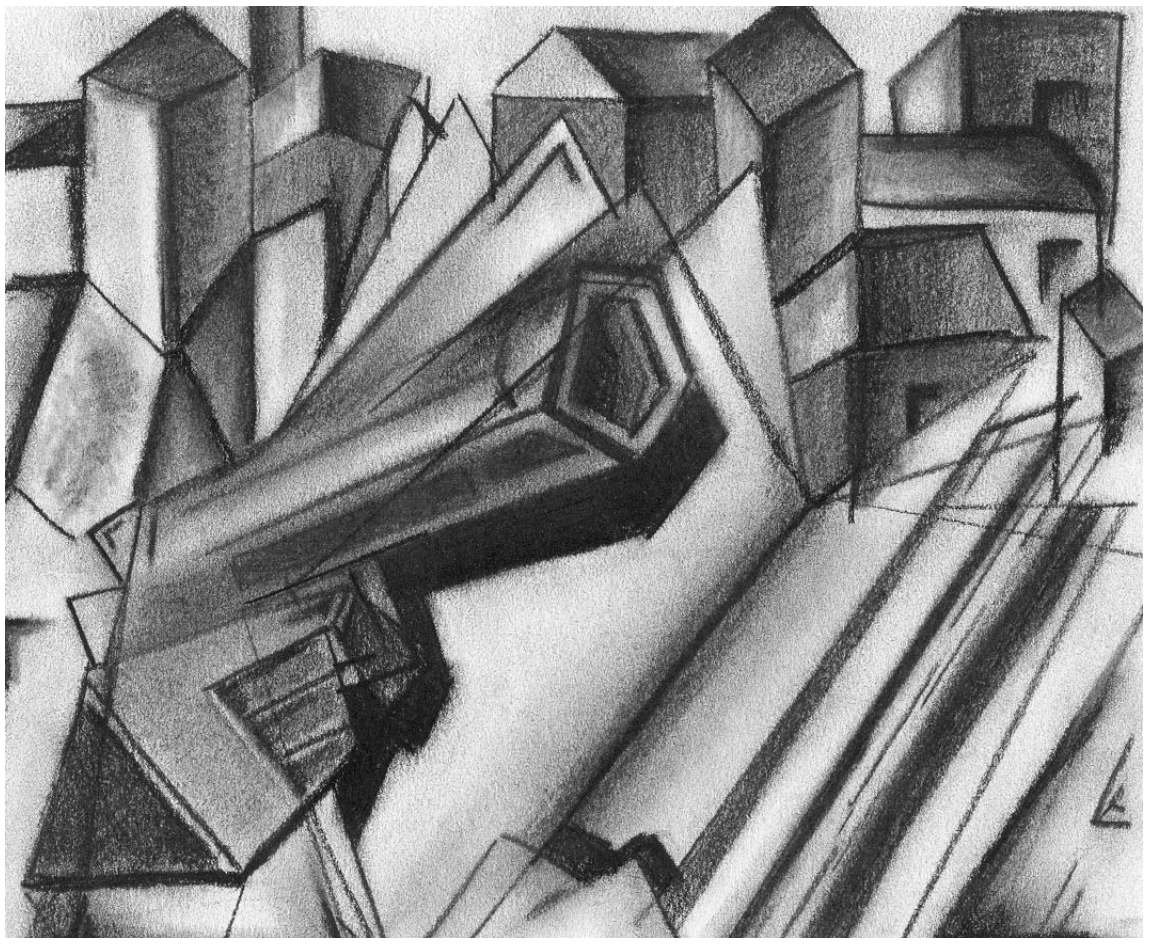

L'Ajuntament està desenvolupant normatives que mai ha tingut i que a la pràctica fan impossible la celebració de cap acte legal al carrer si no és que es compta amb la seva col·laboració

Pel que fa al foment de la participació ciutadana (darrera invenció de l'Ajuntament del PSC) és el colmo de la hipocresia. Ja que la poca activitat municipal en el terreny de la participació ciutadana va just encaminada a evitar-la, ometre-la, no escoltar-la i aixafar-la a tota costa. És a dir com sempre, però a sobre tenen el morro de parlar de la conveniència de la participació ciutadana quan no fan res més que evitar-la a tota costa.

Res no ha canviat. Fer plans d'acció cultural o plans per a la participació ciutadana és com fer una comissió d'investigació i només buscar allò que deia Lampedusa: "Cal que tot canvïi per tal que pugui seguir igual". La resta es cantarella política i només se la creu qui li convé creure-se-la pels interessos que hi té en joc, o bé aquell que és absolutament estúpid.

Tot això que explico ho faig amb coneixement de causa, amb més de vuit anys de tracte constant amb l'Ajuntament he pogut comprovar tot això i més. I és que clar, si vols fer ús d'una infrastructura pública, demanar un permís per fer alguna cosa al carrer..., has d'acabar parlant amb ells per força. Els col·lectius que tenim vocació autogestionària i d'autofinançament volem el mínim tracte amb l'Ajuntament però poc o molt n'has de tenir per fer segons quines activitats públiques. Doncs és esgotador, decepcionant i fins i tot repugnant. Durant anys i panys (al marge de qui governi) ens han posat pals a les rodes, tots els que han pogut i a tots els nivells, mentre la "cultura" rància o la domesticada o la d'aparador o la del folklore mal entès ha seguit gaudint de totes les avantatges. Un exemple per acabar: si vols fer ús d'un equipament públic (que paguem entre tots) un ciutadà o col·lectiu anònim haurà de fer una instància, possiblement no la responguin i si ho fan potser que la deixin o no, i si la deixen li ho diran a darrera hora i posant tants impediments tècnics i legals com puguin. Si això mateix o vol fer alguna altra entitat (Penya Boletaire, Àmbit de Recerques, Patum o alguna altra pocasoltada) no cal presentar res, amb una trucada a l'amic de torn tot va sobre rodes.

No hi ha res a fer, és definitiu. L'activitat social i cultural ha de ser efectivament autogestionada i per evitar els pals a les rodes dels politicutxus locals cal que es faci al marge de les seves lleis i normes, ja que només les fan servir quan volen i només les apliquen a qui volen, per tant cal ocupar el carrer perquè és nostre i no és d'ells. Cal fer la nostra activitat social i cultural al marge d'ells i si ho volen impedir que ens tanquin a tots, el conflicte el crearan ells perquè la cultura popular no pot ser aturada per quatre mamarratxos que viuen de la política o que són addictes al poder.

A partir de l'assassinat del company Isanta

Més enllà del fàstic que ha fet l'actuació de tots els grups municipals, ja que el poc que han fet o han fet tard i forçats per la realitat social (presentar-se com acusació particular i la reprovació de la consellera Tura), ara es torna a veure el poc que els interessa l'associacionisme de la comarca i és que com va dir la seva amiga Tura és preocupant que existeixi teixit associatiu no depenent ni controlat per l'Ajuntament.

Des l'assassinat del nostre company s'han derivat diverses conseqüències. L'Ajuntament està desenvolupant normatives que mai ha tingut i que a la pràctica fan impossible la celebració de cap acte legal al carrer si no és que es compta amb la seva col·laboració, ja que amb les exigències municipals és econòmicament impossible fer res de les esmentades característiques. A la pràctica això que vol dir? Doncs que de fet, un cop superada la por que els va fer no tenir les normes desenvolupades (ja que han continuat fent el que feia CiU), por de què es depurin responsabilitats per la seva incompetència que va portar els tràgics resultats que tots sabem, por en definitiva de perdre el seient. Doncs bé, un cop superada aquesta por i desenvolupades les normatives municipals que calguin, podran seguir actuant com fins ara però amb la llei de la seva part. Podran prohibir, sense prohibir-ho explícitament, qualsevol acte al carrer que no els interessi que es faci. Les normatives són simples impediments econòmics a la lliure creació cultural i ells ho saben molt bé i ho fan servir conscientment.

Davant d'això cal seguir creant i fer tanta cultura i lluita social com sigui possible, legal o il·legalment, tant és. Si les lleis i les normes són simples instruments de coerció i d'impediment camuflat de la lliure associació i la lliure expressió, caldrà sens dubte desobeir i ensenyar a desobeir. Visca la desobediència! Fora polítics i fora la mediocritat dels berguedans il·lustres! Visca la llibertat!

extrets del Pèsol Negre núm. 24

▲ *Concert a Castellbisbal per recaptar fons pel cas Isanta.*

Als carrers de Berga

Passen els mesos, el poble segueix demanant justícia, les institucions insisteixen en la seva actitud enrocada i als carrers s'adverteix una forta tensió social. Mentre la Plataforma demana mesures institucionals (polítiques, judicials i policíacs) altres col·lectius, especialment juvenils, animen a la mobilització.

Berga, octubre 2005

Gbx

Ja han passat uns quants mesos des dels fets de Patum. Des de llavors persones afectades i bona part del poble hem viscut tot un seguit de circumstàncies que han fet augmentar el dolor, la ràbia i la impotència a la què ens aboquen les institucions d'aquest país. Davant la desídia institucional, el poble organitzat no ha parat de treballar per a que fets similars no es tornin a repetir i per a que els responsables i còmplices no segueixin eternament malferint-nos en les seves dinàmiques criminals. Ja vam explicar com les amenaces continuaven amb la passivitat institucional de qui no fa, ni tan sols declaracions d'intencions o suport. En aquest context a principis de setembre corria la veu sobre una altra agressió amb navalla al Passeig de la Pau. Algunes persones van ser testimoni d'aquest fets però Mossos d'Esquadra, Policia Local, Ajuntament i *Regió 7*, tot aplicant un nou protocol i per no fer créixer l'alarma social (paraules de l'alcalde) silenciaven aquest fet. Tan sols quan els fets eren de domini públic, una setmana després, *Regió 7* en feia esment. L'alcalde donava poca gravetat als fets, però el que no es deia és que l'agressor és un dels acusats pels fets de Patum, en llibertat provisional.

El passat 22 de setembre la Plataforma per la Convivència del Berguedà realitzava una assemblea general. Hi varen assistir representants de més de 40 entitats i associacions de la comarca. En aquesta assemblea es va poder calar l'estat d'ànim del poble berguedà: per una banda no van faltar crítiques al paper de l'Ajuntament de Berga i la seva Policia Local així com a la nostra estimada Conselleria d'Interior per la seva actitud tancada i enrocada. Entre altres aspectes es va gestionar el paper de l'Ajuntament en les diverses reunions realitzades amb representants de la Plataforma, a la que tracta com a adversària política. Vam saber, entre d'altres coses, que el regidor de Governació, Sr. Fernández Pola no ha assistit a cap de les reunions realitzades, que el tan cacarejat pla de seguretat amb el que van estar marejant la perdiu durant una quants mesos no existia, com va reconèixer el cap de la Policia Local durant la última reunió, que l'acusació particular de l'Ajuntament de Berga, que a hores d'ara ja ens costa a totes les ciutadanes vora 20.000 euros, no fa més que desviar les responsabilitats institucionals cap als col·lectius organitzadors del concert i poca cosa més. També vam saber que les úniques mesures que es proposen són de caràcter policíac, i això, a algunes, ens mereix molt poca confiança. En aquesta assemblea, per altra banda es posava a votació la junta provisional de la Plataforma, que va ser reafirmada per majoria aclaparadora, potser per acallar certes veus difamadores.

Tornant a les amenaces per part de l'entorn dels detinguts, la Plataforma n'ha recollit informes i fins i tot s'hi ha celebrar un judici creuat. És convenient, en tot cas, no deixar aquests fets només en mans de la policia i la justícia ineficient, que no actuen mai amb caràcter preventiu, sinó repressiu.

Pel que fa a les forces repressives, hem sabut del discret relleu del Marc Fornas, cap dels Mossos a la Comissaria de Berga així com del cap de la Policia Local. En aquest segon cas, l'entrada va ser triomfant: el nou cap de la local afirmava que el poble de Berga havia estat manipulat per una minoria. Vaja, que ens ha tractat de tontos en amunt. Bona manera de començar.

De les accions sorgides de la Plataforma i els col·lectius de joves cal destacar la Marató esportiva que va tenir un gran èxit de participació i de recaptació de fons, així com el concert solidari organitzat per companys d'en Pep Isanta a Castellbisbal, on vam anar a fer un cop de mà i gaudir de la festa per donar una patada a la tragèdia. Moltes gràcies als organitzadors, grups i assistents al festival, al poble de Castellbisbal per cedir-nos el local cultural i recreatiu (que guapo), i sense que serveixi de precedent, a l'Ajuntament de Castellbisbal, que ens va donar les facilitats i suport que no trobem al nostre poble. I sobretot al Pep, perquè sense ell això no hagués estat possible (Punk not dead!). Finalment dir que Berga no s'aTura. Ho llegim a les parets del poble i ens ho creiem fermament. Que escoltin, els que no ho han fet fins ara, la veu d'un poble que reclama Justícia, no institucional sinó social.

Aunque no quieras

Aunque no quieras
mañana será
otro día
Y te pregunto:
¿Dónde te vas a esconder
de tamaña alegría?
¿Qué vas a hacer
para evitar que cante el gallo
si el gallo insiste en cantar?
Brotará agua nueva
nos amaremos todos
sin parar.
Cuando llege el momento
voy a cobrarme este
sufrimiento
con creces, te lo juro.
Todo este amor reprimido,
este grito ahogado,
esta samba prohibido.
Vos que inventaste la tristeza
tené la delicadeza
De dar marcha atrás.
Porque vas a pagar caro
todo el llanto derramado,
Mi penar.
Aunque no quieras
mañana será
otro día.
Y te apuesto lo que sea
que veré el jardín florido,
ese jardín
que tu odio no desea.
Cómo te vas a amargar
viendo nacer el día
de repente, impunemente.
¿Y como vas a sofocar
nuestro coro, nuestra gente?
Aunque no quieras
mañana será
otro día.
Y vas a tener que ver
la mañana renacida,
el desborde de poesía.
¿Cómo te vas a explicar
que el día pueda asomar
sin pedirte permiso?
Me voy a morir de risa,
ese día va a llegar
antes de lo que creés
Aunque no quieras
mañana será
otro día.
Te vas a sentir tan mal,
va a ser algo fenomenal

Chico Buarque

extrets del Pèsol Negre núm. 25

L'atenció psicològica al jovent afectat pels fets de Patum i el nostre ajuntament

Berga, desembre 2005

Barrufet rondinaire

Llegim al *Regió7* de dijous 8 de desembre de 2005:

"L'Ajuntament de Berga ha posat en marxa el servei d'atenció psicològica per als afectats del cas Isanta, segons la regidora de Serveis Socials, Mª Antònia Carrasco.
Ara l'ajuntament es penja una medalla de mèrits propis quan la realitat és que la seva actuació ha sigut totalment decebedora.

Des del primer moment, es constatable, que es va produir una commoció directa sobre el jovent assistent al lloc dels fets i que més tard va derivar en episodis d'ansietat, depressió, angoixa i afegint-hi por per amenaces rebudes des de l'entorn dels agressors.

Un ajuntament "normal" de qualsevol altre municipi català, espanyol o de qualsevol racó de món més o menys desenvolupat en termes socials, segurament hauria actuat IMMEDIATAMENT, donant suport en aquestes persones, sobretot tenint en compte que parlem de jovent el qual psicològicament te teòricament menys elements per defensar-se de la violència.

No sols no es va actuar des d'un primer moment sinó que set mesos després quan molts dels afectats ja estan en un procés avançat i aguditzat d'estrès somàtic, el "nostre?" ajuntament es penja medalles. Set mesos durant els quals han estat insistint als mitjans de comunicació que a Berga NO PASSAVA RES, que senzillament era l' hora de la justícia i que a part d'això a Berga s'ha estat respirant un ambient d'absoluta normalitat.

Si la sospita que aquest "no fer res", "no actuar" es confirmés que ha obeït a consignes de Partit i de Govern Català, seria ja absolutament decepcionant, perquè:

A qui es deu en primer terme un alcalde que representa ciutadans, i a qui ha de garantir la seva tranquil·litat i les seves demandes? Tampoc no es pot argumentar que no hagi hagut una demanda social des de primers de juliol, quan es va fer la primera demanda d'atenció pels fets d'amenaces a la General. A partir d'aquesta primera demanda, i sobretot a través de la Plataforma per la Convivència s'ha insistit en les reunions de la Junta de Seguiment.

La resposta era sempre la mateixa: "Ja hi estem treballant, vosaltres no us ocupeu ni preocupeu". Fins que al final es va haver de recórrer a l'amenaça: "o reaccioneu o us fem una roda de premsa denunciant la ineptitud de l'ajuntament". Davant d'aquest avís, i de la constatació d'una notícia no publicada sobre un intent de suïcidi, l'alcalde va adquirir un compromís personal que no va acomplir adduint posteriorment que tot s'havia degut a un malentès entre la regidoria de Serveis Socials i la gerència de l'Hospital Sant Bernabé.

És a dir que estem molt contents i més tranquils ara que s'han fet els "deures". Cal afegir que aquí l'únic que ha adquirit un compromís personal ha sigut el psicòleg de l'hospital que des del primer moment que se'l va requerir va mostrar esperit de col·laboració i interès, tot atenent casos que la comissió d'afectats de la Plataforma li presentava i als quals se'ls ha d'agrair la feina duta a terme malgrat el tracte rebut per l'ajuntament i mentre es produïen els "malentesos" entre la regidoria de Serveis Socials i la gerència de Sant Bernabé.

Polítics berguedans: el pitjor de cada casa

Berga, desembre 2005

Pep i Tu

Quan la política se separa de la societat com passa a les societats amb Estat, la injustícia està servida. A les anomenades democràcies representatives els polítics, sorgits d'una classe social determinada i al marge del color que diuen representar, són els encarregats de gestionar el control social mentre roben al poble. Els polítics solen ser persones mediocres, culturalment justetes, amb doble o triple moral i amb el benefici propi com a màxima. Això passa arreu. És una norma aplicable a tota la classe política.

A Berga passa com a la resta del món. Però és que poder observar un espectacle tant dantesc de tant a prop és realment fastigós i alliçonador. Després de l'assassinat del nostre company per Patum hem pogut comprovar de què estan fets els polítics, per si algú tenia dubtes.
Fem una repassadeta:

El senyor Camps, en Pola i els suposats socialistes (com s'embruten les paraules de vegades). Repugnant, només mirant de tapar-se les vergonyes sense importar-los res més i sense dissimular. Marejant la perdiu i amagant el cap sota l'ala. Ni tan sols van tenir pebrots per defensar els berguedans davant l'acarnissament de la seva companya de partit la molt despreciable senyora Tura.

◣Ara mateix no votaria no només els que no votem habitualment per convicció o distracció sinó moltíssima més gent

Xoy i els suposats republicans d'esquerres (que no són ni d'esquerres ni tenen ni idea de què vol dir ser republicà). S'agafen al poder com a un clau incandescent però no són tant estúpids com la resta. Han protagonitzat la millor interpretació, fora de temps respecte els aconteixements però perfectament sincronitzats respecte les properes eleccions. Ara comencen a criticar als seus socis amb grans escenes, però quan calia donar la cara callaven com...

Badia i la colla troglodítica de Conveniència i Unció: Des del primer moment van voler fer porca política de l'assassinat del Pep. Aprofitar la situació per comprar algun vot en el futur i desgastar a l'inoperant alcalde i el seu equip, més per oportunisme que per convicció. Una interpretació tant pèssima com patètica.

El del pepé, aquest simplement s'ha mantingut en la seva línia habitual.

Ara mateix no votaria no només els que no votem habitualment per convicció o distracció sinó moltíssima més gent, perquè el panorama fa fàstic. Realment si a les properes eleccions es presenta part del jovent es possible que treguin uns bons resultats, es difícil fer-ho pitjor que com s'ha fet en els darreres vint i cinc anys a Berga, tot i que a mi no em consola massa perquè no sóc creient de la religió política. Tan de bo algun dia ens deslliurem d'aquesta xacra social que són els polítics. Salut i anarquia!

extrets del Pèsol Negre núm. 25

La Justícia garanteix la impunitat policíaca

Berga, desembre 2005

Pep i Tu

El passat dos de desembre el jutjat de primera instància i instrucció número 1 de Berga va disposar sobreseure provisionalment i parcialment les actuacions en relació als fets denunciats per tres de les persones que van ser objectes d'agressions per part del Mossos d'Esquadra a Berga el passat novembre de 2004.

Recordem que, com s'explica àmpliament *el pèsol negre* número 19, durant la matinada del 6 al 7 de novembre de 2004 un fort desplegament dels Mossos d'Esquadra, previ acord amb l'Ajuntament de Berga, va protagonitzar un episodi de violència gratuïta, indiscriminada i injustificada cap a tothom que es trobava als carrers de la ciutat de Berga. En resum: cap a quarts de tres de la matinada arriben davant del Bar Musical El Cau dos cotxes i una furgó matrícula CME-9097, en surten un bon nombre d'agents dels Mossos d'Esquadra, excitadíssims i sense que fos visible el seu número de placa. Van començar a fer fora la gent de davant del bar a empentes i poc després i SENSE QUE REBÈSSIN CAP AGRESSIÓ (més enllà de les queixes verbals) van carregar amb molta violència contra tothom que es trobava caminant del Bar el Cau cap al Bar la General. Diverses persones van haver de ser ateses a l'hospital i un noi va ser detingut acusat falsament d'agressió a l'autoritat. Si som contundents amb les afirmacions és perquè els nostres ulls no ens enganyen i perquè foren desenes les persones que eren presents allà aquella nit.

El dissabte següent, dia 13, mil persones sortien al carrer per denunciar el flagrant abús d'autoritat protagonitzat pel cos de Mossos d'Esquadra. Paral·lelament eren presentades tres denúncies als jutjats de Berga i al Síndic de Greuges. També es demanava a l'Ajuntament de Berga que es posiciones. L'Ajuntament com es habitual no va fer res. L'stalinista senyor Ribó (ICV), actual Síndic de Greuges, va tapar les vergonyes al cos de Mossos d'Esquadra de la senyora Tura (PSC), antiga stalinista. La nit després de la manifestació una patrulla dels Mossos d'Esquadra intentava detenir un noi davant la General, una multitud que va sortir del bar va intentar impedir-ho. La setmana a sobre eren assetjades i detingudes a casa seva tres persones que casualment eren al capdavant de la manifestació i "casualment" també (visca la independència judicial) algun d'ells era dels denunciants de la setmana anterior. En aquest cas el judici de faltes es va fer immediatament i van ser condemnats, sense proves, a pagar una multa, tot i que nombroses persones van donar el seu testimoni conforme els acusats no van participar en els imperfectes que l'automòbil dels mossos va patir. Les contradiccions dels mossos van ser espectaculars i el jutge simplement va donar la raó als policies, basant-se únicament en les mentides del segurata de la General Sergio Garcia Leon i fins i tot acusant penalment de fals testimoni a un persona que va dir el que va passar, negant per tant les mentides del segurata. Dissabte 20 cent persones es tornaven a manifestar davant la caça de bruixes que el senyor Fornas, amb la complicitat de l'Ajuntament de Berga, havia iniciat contra qui s'atrevia a denunciar els abusos d'autoritat a Berga.

Ara la jutja de Berga diu que "resulta evident que aquest dia els agents de Mossos d'Esquadra amb carnet professional 2546, 7708, 7878, 9246, 10310, 10321 i 10578 van actuar en l'exercici de les seves funcions" (ella sap els números nosaltres no, perquè aquella nit no els duien visibles i es van negar a dir-los quan se'ls hi va demanar). La jutja segueix dient que "es procedent de disposar el sobreseïment provisional parcial de les actuacions d'acord amb el que disposa l'article 641.1 de la Llei d'enjudiciament criminal". L'esmentat article diu que "procedirà el sobreseïment provisional quan no resulti degudament justificada la perpetració del delicte que hagi estat motiu de la formació de la causa". Les denúncies van ser degudament justificades amb l'explicació detallada i verídica dels fets, aportant els informes mèdics i aportant gairebé una desena de testimonis. La jutjessa sembla que no ha cridat a declarar a cap testimoni ja que en té prou amb allò que diuen els Mossos d'Esquadra. Queda la possibilitat de fer recurs però els nois que aquella nit van rebre la violència dels mossos i que van tenir el valor de presentar denúncia i la ingenuïtat de creure que era possible que es fes justícia (creient en la separació dels poders i la independència judicial) han comprovat que els mitjans que el sistema ens ofereix per defensar-nos no serveixen per a res: ni els mossos, que en lloc de protegir-nos ens agredeixen; ni el síndic de greuges que ha quedat demostrat que no és un organisme independent; ni la Justícia que funciona corporativament amb la resta de poders, sense ser independent i estant al servei de l'Estat i no dels ciutadans.

Negligències arxivades

Berga, desembre 2005

Els Conillets d'Índies

A mitjans de desembre, en arribar-nos la comunicació dels jutjats, ens trobem amb una resposta per mala sort recurrent en aquests casos. Hi pensem una estona i veiem que mentre la gran majoria de població berguedana, després d'un seguit força voluminós d'actuacions dubtoses dels mossos d'esquadra, demana que els agents d'aquest cos compleixin la seva feina amb al màxim de correcció possible (en són capaços?) deixant de banda els típics errors als que ens tenen acostumats. Als jutjats s'arxiva una denuncia formulada per 3 persones on es denuncia una de les actuacions més criticades últimament, la del mes de novembre de l'any passat, on es va produir una batuda contra el jovent que es trobava aquella nit al carrer, amb uns posteriors arguments oficials molt allunyats de la realitat.

La setmana següent, després que tots tres fóssim agredits entre molta altra gent varem decidir que aquesta actuació no podia quedar impune, i per això, varem presentar tres denuncies als jutjats, perquè aquells que ens van colpejar indiscriminadament assumissint les seves responsabilitats. En la denuncia, apart de nosaltres tres, s'hi van afegir les dades de vuit persones més que van ser presents durant els incidents, per si a la jutgessa li feia falta informació addicional.

Ha passat un any, als denunciants durant tot aquest temps transcorregut, només varem ser citats una vegada per declarar davant del jutge uns mesos després de presentar la denúncia. I ara, ens arriba un paperet, on diu que quatre dels mossos presents van anar a declarar i que això ja li ha servit a la jutgessa per deduir que aquella nit van actuar com ho havien de fer. Ens preguntem si els nostres informes mèdics, i la resta de vuit testimonis citats a la denúncia, als quals ni tan sols se'ls ha demanat que vagin a declarar per contrastar les dues versions, es veu que no tenen tant valor com les mentides dels agents de la Generalitat. Ja se sap, en aquesta societat les mentides pesen més que les veritats.

Després de conèixer tot això, arribem tots a unes conclusions similars. No pot ser que els membres integrants de l'organisme encarregat de vetllar per la llibertat individual i col·lectiva, a més de la seguretat de tota la població quedin impunes davant d'un cas de negligència professional com aquest, és a dir quan són ells mateixos els que fan perillar la llibertat i la integritat física de la gent. Aquesta gratuïtat comporta que aquestes deficiències en la seva conducta es repeteixin variant la seva duresa en funció de l'humor amb que s'hagin aixecat els mossos de torn aquell dia.

◣Després que tots tres fóssim agredits entre molta altra gent varem decidir que aquesta actuació no podia quedar impune, i per això, varem presentar tres denuncies als jutjats(...)

I ara, ens arriba un paperet, on diu que quatre dels mossos presents van anar a declarar i que això ja li ha servit a la jutgessa per deduir que aquella nit van actuar com ho havien de fer.

La utilitat de la policia de la Generalitat ha quedat totalment qüestionada, no tan sols per la majoria de joves, sinó per gran part de la població berguedana. Com va quedar prou demostrat en la manifestació de la setmana posterior. Davant d'aquesta situació crítica per les autoritats governamentals, i de manca de legitimació a l'hora d'actuar pels mossos que estan patrullant als carrers. Les forces obscures del poder (Tura, no t'amaguis!) han hagut d'aixecar la seva urpa perquè la justícia, que en la teoria actua i pren decisions de forma autònoma, no evidenciï més la ineficàcia de la policia, que produeix aquesta fractura amb la població.

Només sóc una més

Berga, gener 2006

Una més

Una persona més que tot i no pertànyer a cap dels col·lectius organitzadors, era al concert el divendres de Patum. Una més que, tot i no ser tan jove, vaig poder disfrutar de l'estona que aquells brètols ens van deixar disfrutar. Sóc una més que va poder conviure amb la bona gent que assistia al concert; joves, grans, menuts i fins i tot nadons.

◣Després de tot allò, vaig ser una més que va haver de suportar, amb impotència i ràbia, totes les mentides que van explicar els diaris i les notícies, una més que va haver d'aguantar les acusacions i insults de la Sra.(?) Montserrat Tura

Sóc una més a qui van despertar a crits del somni de la convivència sana, una més que es va esgarrifar davant de tanta brutalitat. Vaig ser una més dels que van ser agredits, humiliats, assaltats, apunyalats, una més a qui els Mossos d'Esquadra van negar l'auxili desesperat. Una més que va esperar, desesperada, l'arribada d'algú que pogués aturar tota aquella bogeria. Durant molta estona. En va. Perquè no van fer-ho a temps. Sóc una més que se la veritat del que va passar aquella nit; se que els Mossos no van arribar quan diversos assistents els havien avisat, i també se la impotència que vam sentir totes les que vam saber la terrible notícia a l'hospital. Vaig ser una presa més de l'horror i la incomprensió. Sóc una més de les que sap la veritat de debò, perquè sóc una més que hi era. Només nosaltres sabem el que va succeir. Només nosaltres sabem el que vam sentir. I això ens uneix i ens fa forts, perquè totes les que érem aquella nit ens uneix una mateixa veritat, una mateixa realitat.

I jo no sóc cap anarquista. Ni cap radical. Ni jove. Ni diferent. Només sóc una berguedana més com vostè. O vostè. I qualsevol persona com vostè que fos allà podia haver estat l'objectiu d'aquella banda d'assassins i còmplices sense escrúpols.

Des de aquell dia, jo sóc una més que no ha deixat de pensar en tot allò cada dia, una més que ha tingut malsons cada nit.

I després de tot allò, vaig ser una més que va haver de suportar, amb impotència i ràbia, totes les mentides que van explicar els diaris i les notícies, una més que va haver d'aguantar les acusacions i insults de la Sra.(?) Montserrat Tura, que encara no ha tingut la dignitat de disculpar-se. Sóc una més que vaig haver d'empassar-me la ràbia, un cop més. Jo sóc una més que es va haver de buscar assistència psicològica, una més que s'ha hagut d'espavilar per demanar justícia, una berguedana més a qui l'ajuntament ha volgut fer callar, ha volgut fer oblidar, ha ignorat i ha mentit. Una més que es fa creus de la inoperància i poca sensibilitat del consistori local. Una més que ha vist, amb tristesa i estupefacció, com alguns berguedans han volgut fer d'aquesta desgràcia una olla de grills, criticant, dubtant, inventant, traint els propis conciutadans, contribuint a fer aquests fets tan dramàtics encara més dolorosos i tristos. També sóc una més que ha sentit en la pròpia pell les amenaces de l'entorn dels agressors, cada cop que ens han insultat pels carrers, cada cop que ens han trencat una pancarta, cada cartell que ens han estripat. Amb total impunitat. Sóc una més que s'ha sentit indignada per tot plegat.

Per tot això, sóc una més que se sent molt dolguda per l'actitud dels polítics locals. Una més que sent la impotència d'haver estat traïda pels propis representants, que no han escoltat la versió dels agredits i afectats, sinó que ens han ignorat i callat. Sóc una berguedana més que demano respecte, que demano comprensió, que demano ajuda, que demano recolzament. I sobretot, sensibilitat, això que ens ha faltat tant als agredits i afectats, això tan senzill que necessitàvem, això tan humà i tan obvi que no ens han sabut donar, ni els serveis socials de l'ajuntament, ni els mitjans de comunicació, ni alguns berguedans/es insolidaris i detestables.

Per tot això, i molt més, sóc una més que no callaré. Ni oblidaré ni perdonaré.

És tan gran el fàstic que fins aquí hem arribat

Berga, gener 2006

Ateneu Columna Terra i Llibertat
Ateneu Llibertari del Berguedà
Casal Panxo
Centre d'Estudis Josep Ester Borràs
Assemblea de Joves

Anirem a Barcelona per dir ben alt que no oblidem en Pep, i preguntarem, fins a obtenir resposta: per què hem hagut d'arribar fins aquí?

Els volem preguntar als agressors què o qui els va impulsar en la seva ràtzia assassina.

Volem preguntar a la policia, que està per protegir-nos, perquè no ha parat de perseguir-nos, d'estar a sobre nostre, menys el dia que els hem necessitat, que no hi eren, han fet tard, massa tard. Per què? Potser mai ho sabrem.

Preguntarem també perquè la justícia és tan contundent i eficient amb certes actituds, persones i col·lectius i tan impune i cega amb altres.

Volem saber quines estranyes circumstàncies van generar aquell cúmul de confusions, casualitats i negligències.

Ens han assassinat un amic, un company. Ens han agredit i segueixen agredint-nos des de la Conselleria d'Interior, a través de mentides i difamacions, convertint víctimes en culpables. Des de l'Ajuntament de Berga, que ha jugat tan brut per cobrir-se les esquenes. I des de els carrers de Berga, on la prepotència en grup encara es veu i es viu, així com certes intoxicacions despreciables.

I ho farem davant dels jutjats i allà on calgui, perquè ens hi ha obligat, no ens queda més remei; o potser si, però en una societat sana, lliure de tanta podridura. Fins llavors anirem assumint amb pena i tristesa el paper que ens ha tocat jugar, amb la dignitat que puguem i des de la impotència i l'empenta, des de tots els fronts possibles, perquè mai més una cosa així es torni a repetir.

Ni oblit ni perdó.

extrets del Pèsol Negre núm. 26

Gotes de silencio

La patumaire edicions. Berga, 2006.

Josep Maria Isanta Casellas i Antonio Abad Siro.

Berga

Antonio

Aprèn a estimar, ara haurem de tornar a començar!
Ja no tenim por, sabent que et venim a trobar!
Com més diem més ens deixem per dir!

Així és com acabo la meva carta, ara la comencem entre tots si és que alguna està acabada.
Els nostres records, individuals, iguals! Tots plens d'amor i felicitat, la llum que ens has donat. El pilar major que eres de la nostra amistat, amb la teva mort, es transformarà en el sentiment d'agonia més fort, oprimint el nostre centre.

Agafant-nos a l'esperança de la trobada, allà, enlloc del lloc serà el nostre lloc.

Però tots sabem que ens diria el Pep: "Jo he marxat, però vosaltres us heu quedat aquí; gaudiu de la vida, sentiu-la dintre. Experimenteu les millors sensacions que pogueu trobar, lluiteu per la gent que us envolta, compartiu el dolor de la meva pèrdua perquè entre vosaltres podreu minvar l'amargor del sentiment".

El nostre més sincer agraïment a totes les persones que esteu aquí amb nosaltres i als que avui no heu pogueu assistir, per el comportament exemplar i per el suport que heu mostrat durant tot aquest temps. I sobretot agraïr al Toni que des del seu silenci, ha hagut de viure i conviure amb tots aquests grans records per obsquiar-nos amb aquest gran regal. Diu: "L'he fet per tots vosaltres, els que compartiu el mateix dolor que jo".

Com més diem, més ens deixem per dir, no hi cap en pàgines i pàgines la teva valia, la teva generositat, la teva filosofia de compartir i de gaudir de tot amb els teus, que estem aquí.
Mirarem enrere i riurem... pensant en tu, llavors ens diràs que cal mirar endavant.
Per la teva família un últim vers,
Per ells una bona abraçada
Que no oblidin mai per res
Que després de cada nit,
Ve una nova albada.

Las gotas, como representación de cada uno de nosotros, nuestra fragilidad, belleza, necesidad de existencia como elemento común, como elemento individual.

Hemos perdido la individualidad corpórea de una de ellas, su interacción con nosotros. Pero ganamos con el tiempo pasado, todos los recuerdos que compartimos con tigo.
Un recuerdo a Pep en estas primeras líneas, y en las siguientes, una descripción de conceptos sobre el libro que llevamos a cabo y acabó con el peor final nunca propuesto.

Lo primero que nos puede sorprender en este libro, es el hecho de utilizar dos lenguas. Acción que representa la realidad que nos rodea, el uso de todos los recursos lingüísticos a nuestro abasto. La utilización del lenguaje y la escritura con su finalidad esencial, la comunicación. La destrucción de las barreras ideológicas muchas veces impuestas por errores de la mente. La comprensión y la aceptación del individuo por encima de la identidad nacional o territorial.

Al adentrarnos en el libro observamos que esta formado por nueve capítulos, dos zonas de recuerdos y una reflexión final. Esta estructura se puede dividir en dos bloques, el Antes y el Después.

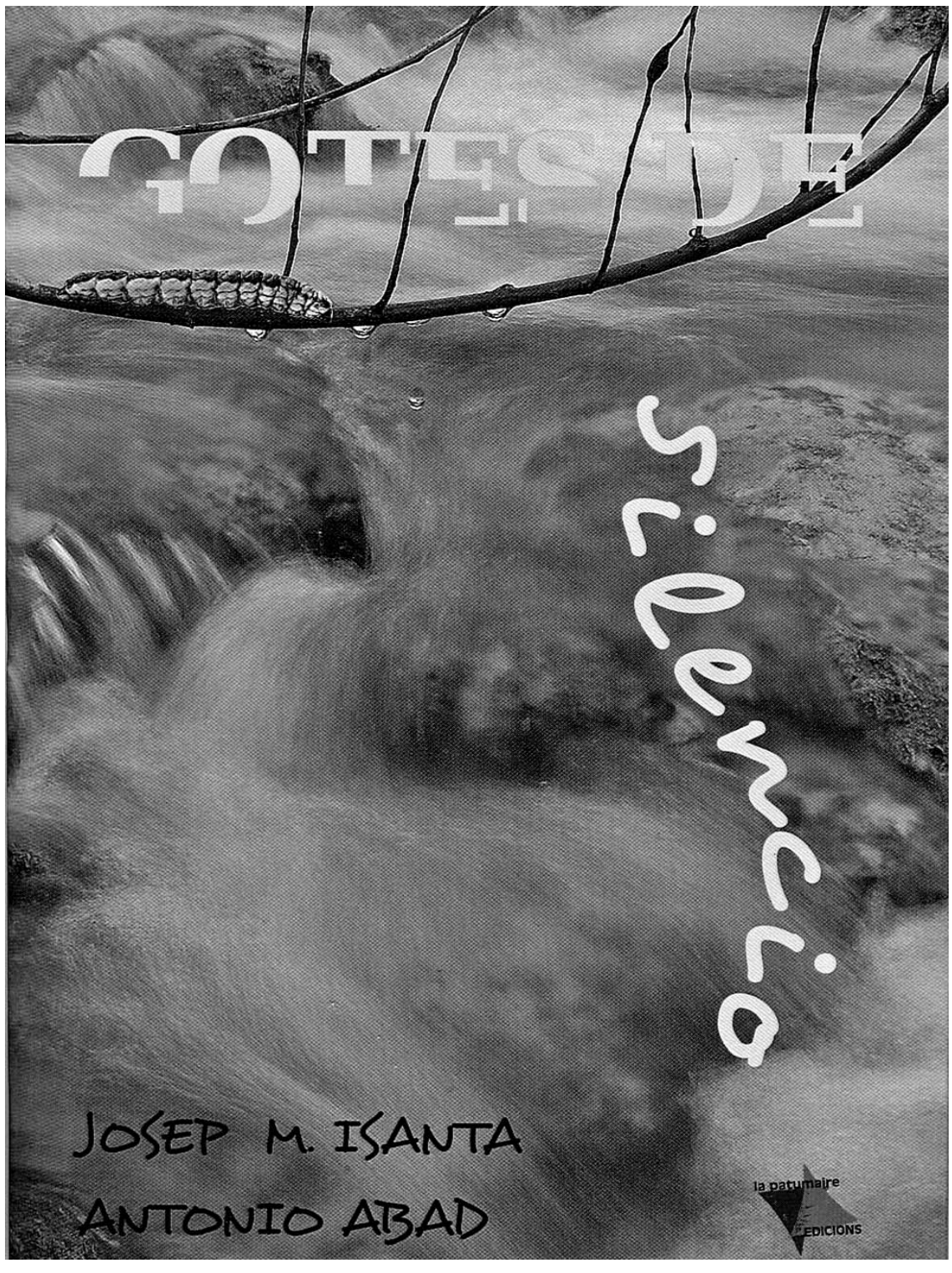

El Antes

Antes de la finalidad a la que estamos todos abocados, la presencia de la muerte. "Però aquest cop va arribar massa d'hora".
Los ocho primeros capítulos representan la expresión emocional de dos entes en la juventud. Cada capítulo un nuevo concepto, y en el paso del tiempo, su acumulación. Hecho que se be descrito en el libro con el paso de las hojas. Abanico que se va abriendo al observar la complejidad de la vida y sus posibilidades. El camino que elegimos fue el de las vidas emocionales. Por eso la impresión en papel de nuestros mejores tesoros; para que su oro sea utilizado en el mejor momento, para que su recuerdo nos lleve a la compresión de los actos pasados. Comprensión que no nos servirá para nada o para nacer en mejor al siguiente día.

El Después

La trasformación de la forma original del libro. De un cono que se abre, a otro que se cierra. Como se cerro la vida del autor que nos falta y como prosiguió la vida del que se quedo para acabar la historia que queríamos contar. Un triste despertar, no al amanecer, sino en medio de la noche cuando surgió la luna roja del odio, de la venganza, de la impotencia, de la locura, …

Pero en el movimiento del reloj, surgen las "Cartes des de aquí". Recuerdo de algunas de las muchas personas que esperaban su presencia, y en su ausencia su recuerdo. En la expresión de las cartas, la bondad descrita del amigo que hemos perdido.

En el cierre del libro, la proximidad: "Més aprop". Los textos, que a mi entender, tienen mas valor. La expresión de las personas mas cercanas a él. A ellos las gracias por compartir con nosotros el dolor, las gracias por su confianza.

Como última reflexión del libro, la expresión del autoconocimiento que concebimos al escribir y analizar lo que expresábamos, y su porqué. Nuestra comprensión, el instrumento que utilizamos para conocer al individuo. Nuestra aportación, una pequeña huella que dejamos para la curiosidad de cualquier mente.

" Que tingueu somnis de vells colors "

Sobre les noves ordenances

L'Assemblea de Joves de Berga vol posar en coneixement del conjunt de la ciutadania de la ciutat els impediments que el nostre Ajuntament pretén infligir a diverses entitats culturals locals per accedir als equipaments municipals i espais públics on celebrar els actes i activitats que els són propis.

Berga, març 2006

Assamblea de Joves

Aquestes traves han estat facilitades a representants d'aquestes entitats per responsables municipals en un informe on s'explicita la normativa aplicable a un munt de supòsits, acompanyats de les lleis i decrets que els justifiquen. Aquestes ordenances indiquen la obligació, entre d'altres, de nomenar responsables de cada acte amb nom i cognoms, encara que es tracti d'associacions de caràcter col·lectiu, així com la identificació de les persones o artistes que realitzaran l'acte o espectacle; o l'exigència de contractar serveis privats de seguretat, ambulància, etc.

◣tenim la sensació que l'Ajuntament pretén desgastar algunes entitats locals ofegant-les econòmicament retallant la seva capacitat d'accés als espais públics a cop de normativa.

És conegut per tothom que, en general, els ajuntaments d'altres poblacions faciliten aquest serveis de manera gratuïta als seus conciutadans, entenent les seves activitats com a part de l'engranatge popular d'oci i cultura.

Entenem, tanmateix, que l'Ajuntament ha de tenir eines de regulació de l'espai públic, que al nostre parer han de recaure sobre les persones o empreses que utilitzen la via pública per generar beneficis econòmics privats, però la lectura restrictiva d'aquestes no pot de ser aplicada a les entitats sense afany de lucre de Berga, que són part indissociable del teixit social de la Vila.

L'Ajuntament de Berga, tanmateix, es reserva la capacitat de d'aplicar de manera arbitrària la normativa sobre les entitats i/o actes selectivament (manifestat oralment aquest extrem per un responsable municipal en una reunió a l'Ajuntament).

Per poder celebrar el cap d'any al Pavelló d'Esports Municipals, el Consistori va demanar a l'Assemblea de Joves un seguit de requisits obligatoris (continguts en les Ordenances) que ascendien a 6.000 Eurus aproximadament (no es va poder assumir). D'altre banda, diverses entitats van sol·licitar el mateix Pavelló Municipal d'Esports pel carnestoltes, i els va ser concedit sense requeriments de cap tipus, cosa que des de l'Assemblea de Joves celebrem, però que crea un greuge comparatiu de difícil justificació. I a propòsit d'això, val a dir que l'Ajuntament ha intentat desautoritzar la concentració que la Plataforma per la Convivència té prevista el 22 d'abril a la Plaça St. Pere en homenatge a Josep Maria Isanta, adjuntant a la resposta de petició del permís un seguit de lleis en virtut de les quals l'acte no era autoritzat, entre les quals n'hi havia una que estava derogada des dels anys '80!

Malhauradament, des de l'Assembla de Joves tenim la sensació que l'Ajuntament pretén desgastar algunes entitats locals ofegant-les econòmicament retallant la seva capacitat d'accés als espais públics a cop de normativa.

Resulta evident que les entitats que treballen per aclarir totes les responsabilitats en el cas Isanta (no només dels culpables materials) resulten incòmodes a l'Ajuntament i a la Conselleria d'Interior, que pretenen apartar del cas l'absència de Pla de Seguretat Municipal i la negligència en el desplegament de l'operatiu especial dels Mossos d'Esquadra per Patum, i per això se les castiga. Tothom vol que el cas Isanta es tanqui, però no en fals. Vàries generacions de joves, que van viure traumàticament aquells fets, no comprendran de cap manera que l'Ajuntament castigui a qui cerca la justícia mentre dilapida sumes ingents de diner públic en un advocat que treballa únicament per eximir de tota responsabilitat al consistori.

L'associacionisme és imprescindible per compensar les arbitrarietats del poder.

Animeu-vos i participeu!!

AJUNTAMENT DE BERGA

22 FEB. 2006

Núm. 389

Plaça de Sant Pere, 1
08600 - Berga
Tel. (+34) 93 821 43 33
Fax: (+34) 93 821 17 87
e mail: berga@ajberga.es

NOTIFICACIÓ

[redacted]

Óscar González i Ballesteros, secretari de l'Ajuntament de Berga, poso en el seu coneixement la següent resolució adoptada per l'òrgan i en la data que s'indica a continuació:

Òrgan	Junta de govern local
Data	20/02/2006
Número	Sessió de Junta de govern local 2006/8

RESOLUCIÓ

PROCEDIMENT

Autorització Ús Espais Públics 2006/51

Instància sol·licitant autorització per a realitzar concentració a la Pl. Sant Pere el dia 22 d'abril, - concentració organitzada per la Plataforma per la Convivència al Berguedà

Instància: 10/02/2006 Registre General d'Entrada 2006/729

Emplaçament: PL SANT PERE - BERGA

MOTIVACIÓ

La policia local ha informat en data 15 de febrer de 2006 informe en el qua es diu que no hi ha inconvenient en la seva celebració i que per la seva part es procedirà a senyalitzar la via degudament i al tall del trànsit de la zona si és necessari.

De conformitat amb l'article 8 i ss. de la Llei orgànica 9/1983, de 15 de juliol, reguladora del dret de reunió, l'ens competent per l'autorització reunions en llocs de trànsit públic i manifestacions és l'administració estatal.

DISPOSICIÓ

La junta de govern local, actuant per delegació de l'alcalde en virtut del cartipàs municipal vigent, acorda adoptar l'acord següent:

Únic - Disposar que per part de l'Ajuntament de Berga no hi ha inconvenient en que es realitzi una concentració el dia 22 d'abril de 2006 a la Plaça Sant Pere, organitzada per la Plataforma per la Convivència al Berguedà, sempre i quan es disposi de les autoritzacions que siguin preceptives.

RECURSOS PROCEDENTS CONTRA L'ACTE NOTIFICAT

L'acte és una resolució, posa fi a la via administrativa i és susceptible d'impugnació separada per mitjà de recurs contenció administratiu, davant dels jutjats del contenciós administratiu de Barcelona, en el termini de dos mesos. Si l'acte vulnerés algun drat fonamental susceptible d'emparament ordinari de conformitat amb allò que preveu l'art. 53.2 de la Constitució espanyola (procés general aquest que es positiva a l'art. 114 i següents de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa) serà susceptible també d'impugnació per aquest curs, en el termini de deu dies, per interposició davant del mateix òrgan jurisdiccional. L'acció per ambdues vies sincament podrà ser simultània si responen a motius d'impugnació diferenciats. L'acte es podrà recórrer facultativament per mitjà de recurs de reposició en el termini d'un mes davant de l'òrgan que va dictar-lo o en el seu delegant, quan l'acte es dicti per delegació, presentant la interposició d'aquest recurs efecte impeditiu per accedir a la jurisdicció contenciosa administrativa.

MOTIVACIÓ

La policia local ha informat en data 15 de febrer de 2006 informe en el qua es diu que no hi ha inconvenient en la seva celebració i que per la seva part es procedirà a senyalitzar la via degudament i al tall del trànsit de la zona si és necessari.

De conformitat amb l'article 8 i ss. de la Llei orgànica 9/1983, de 15 de juliol, reguladora del dret de reunió, l'ens competent per l'autorització reunions en llocs de trànsit públic i manifestacions és l'administració estatal.

DISPOSICIÓ

La junta de govern local, actuant per delegació de l'alcalde en virtut del cartipàs municipal vigent, acorda adoptar l'acord següent:

Únic.- Disposar que per part de l'Ajuntament de Berga no hi ha inconvenient en que es realitzi una concentració el dia 22 d'abril de 2006 a la Plaça Sant Pere, organitzada per la Plataforma per la Convivència al Berguedà, sempre i quan es disposi de les autoritzacions que siguin preceptives.

▲ Estupidesa o mala fe? L'Ajuntament de Berga autoritza una concentració a la plaça de Sant Pere a la Plataforma per la Convivència sempre i quan aquesta entitat disposi de l'autorització del ministeri de l'interior de l'Estat espanyol. Per realitzar una concentració només s'ha d'informar al consistori, però sembla que segons els governants de Berga cal l'autorització del delegat del govern a la província, del Bisbe de Solsona i de la Mare de Deu de Queralt. I es que als polítics els fa nosa la democràcia.

Última hora

Pressionar a la justícia

Berga, març 2006

Un llibertari que cada dia flipa mes

De les múltiples definicions de "cinisme", ni ha una que vol dir actuar de manera contrària a com es pensa. És dir, un punt de indignitat superior respecta a l'hipocresia. El cínic és abjecte i desaprensible, amb tot el respecte que podem sentir per Diogenes, que res no té a veure ara amb tot plegat. L'hipòcrita mostra una actitud que no reflecteix el que la persona pensa realment; en canvi el cínic, no només ho farà en un moment puntual, sinó que tota la seva actuació sembla formar part d'un simulacre. El cínic, falseja conscientment i menteix amb alevosia, perquè és necessari, sota una excusa transcendent que tampoc s'acaba de creure, com en la raó d'estat.

Acceptem aquest significat com un dels possibles de la polisèmia paraula "cinisme", i passem ara al motiu del article que té l'honor de ser llegit, pel poble Berguedà.

Durant les concentracions davant jutjats, van ser molts els polítics que va llançar el crit al cel: "no és pot pressionar la justícia!!". I això es un escàndol. Ara ja fa temps d'això, i el vostre humil redactor no se'n recorda bé de si va ser la Tura (amb la de bestieses que va dir, la llenguallarga aquesta, durant aquelles dates, estic casi segur que ella n'és una), o la Eugènia Alegret, presidenta del TSJC, o bé si va ser algun altre dels polítics que va participar de la epidèmia de cretinisme crònic d'aquelles dates. Una vergonya. És una vergonya que es digui així, sense mes, que el poble no té dret a demanar, perdó, a EXIGIR justícia.

El fet és que van repetir fins la sacietat que no podien continuar tolerant les pressions sobre la justícia. Era necessari repetir una imbecil·litat tantes vegades com calgui, s'havia d'aturar allò... Però... perquè tant de zel aquest cop?

Tot plegat és el que em permet retornar al inici de la meva disquisició. La classe política sabia que era necessari mentir, tantes vegades com calgui, i eren conscients de que era un desgavell necessari. Aquesta classe, que sap perfectament que al justícia sempre rep pressions, que sap perfectament que la realitat de la justícia respon a interessos, polítics, econòmics, etc... ara ve a dir-nos que no podem ser el protagonistes de les pressions?! Es que no saben que el polítics no pressionen els jutges? Es que no saben que els oligarques, gran empresaris i alts càrrecs militars pressionen els jutges? Es que no m'ho puc creure. És una vergonya, és realment indignant. No entenc com ningú no ha sortit a dir res, m'estranya que paraules com aquestes passin com si aquí ningú hagués dit quelcom.

I és que em sembla fins i tot innecessari posar exemples de judicis de lo evident que em sembla. Banquers milionaris que entren a presó uns dies, militants que entren i no en surten mai, assassinats a les presons no investigats, polítics amb casos de corrupció mai clarificats, grans traficants mai condemnats...
la llista és tan llarga! Qui creu en la Justícia, qui creu en la seva imparcialitat, avui dia? Qui és creu que no es pressiona, des del poder, a la justícia?

El que de fet estan dient que rics i polítics tenen el dret de pressionar els jutges, però el poble no. Aquesta es la història de com Justícia -burgesa- esdevé una fal·làcia.

Resulta doncs necessari mantenir el status quo, mantenir la fal·làcia. Ningú no es pot permetre dir les coses com són: "en una societat con rics i polítics SEMPRE pressionen la justícia, al poble si li diu que no pot fer-ho". Un cop més, cal ser cínics, el deure s'imposa en la mentida.

Que no es pot pressionar la justícia! Que fort, quina barra. Cal riure per no plorar. Cal riure per no cremar. Cada dia que passa m'allunyo més del ramat, perquè el pastor i els gossos no son pas de fiar, i el ramat, pobre, el ramat...Ningú sap cap a on va.

Convocatòria als jutjats de Barcelona pel judici de menors pels fets de Patum

Berga, març 2006

Assemblea de joves

El divendres 28 de maig del passat any, durant les festes de la Patum, en la celebració del concert organitzat per diversos col·lectius de Berga, un grup d'unes 25 persones va interrompre violentament l'acte provocant vàries agressions de les quals en resultaren 9 persones ferides de diversa consideració i Josep Maria Isanta fou assassinat.

La impotència de fer front als fets, la omissió de socors per part dels mossos d'esquadra, la inoperància de l'Ajuntament de Berga, així com la posterior difamació d'alguns mitjans de comunicació i la Conselleria d'Interior portaren al poble de Berga a la crispació absoluta.

D'aquest fet nasqué l'Assemblea de Joves i la Plataforma per la Convivència amb la intenció de donar suport a les víctimes i fer front als actes de violència (amenaces, agressions, seguiments,...) que s'han succeït fins el dia d'avui, sent una mostra del rebuig compartit de col·lectius, entitats i persones que hi participen.

Els propers 26, 27 i 28 d'ABRIL es durà a terme el Judici dels menors imputats, es convoca a totes les persones que vulguin donar suport als afectats a:

DIES 26, 27 I 28 D'ABRIL A 2/4 DE 10 MATÍ

JUTJAT DE MENORS
C/ Roger de Flor nº62 – 68
L1 Arc de triomf
BARCELONA

NI OBLIT NI PERDÓ

L´hotel Ciutat de Berga no col.labora

Berga, abril 2006

Gbx

Les agressions de la passada Patum van comencar hores abans de l'assasinat d'en Josep Maria Isanta. Vora les 22:00 ja es van produïr varies agressions, després que diversos testimonis advertissin la presència de nois exhibint navalles. Just al costat d'aquest hotel van ser agredits dos nois de Lleida, i un d'ells va perdre varies dents i encara avui pateix les conseqüències físiques. Posteriorment alguns testimonis van trucar desde el telèfon de l'hotel. Doncs desde aquell dia l'Hotel Ciutat de Berga s'ha negat a facilitar les factures telèfòniques, tot i que la darrera vegada van ser els mateixos advocats de la familia Isanta els que van requerirles personalment. Des de l'hotel van reconèixer l'existència de les trucades en qüestió, però de moment no hi ha hagut manera d'accedir a aquestes proves importants per l'aclariment dels fets. En aquest punt, només a requeriment del jutge podríen ser obligats facilitar aquesta i altres informacions, perol'actitut obstruccionista dels advocats de l'Ajuntament, que es vol rentar les mans en l'afer, ho ha impedit.

L'acusació popular treballa per defensar l'Ajuntament

Al principi l'Ajuntament de Berga no volia presentar-se com acusació popular, després de la pressió al carrer es va veure obligat a fer-ho. Van contractar el senyor Francesc de Paula Jufresa Patau, tot i que fa la feina Xavier Corominas Frigola (Jufresa està per altres coses...). Però Camps i Xoy s'han assegurat que la feina del senyor advocat de l'acusació popular, que financem tots els ciutadans a través de l'Ajuntament de Berga, hagi anat únicament encaminada a evitar qualsevol responsabilitat de l'administració en els fets de Patum de 2005. Però som massa els testimonis que vam veure el que va passar la nit que van matar-nos al Pep.

Berga, abril 2006

Pep i Tu

Es per això que Jufresa-Corominas no han escatimat esforços per evitar cap responsabilitat de les administracions, impugnant per exemple el recurs que va posar l'advocat de la família Isanta per tal que es tinguessin en compte diverses diligències encaminades a determinar la responsabilitat que pogués existir fruit de les fets del passat Corpus. Proves com saber els mecanismes de seguretat dissenyats per la Junta de Seguretat Local de Berga; saber com es va fer la previsió de seguretat i com era format aquest dispositiu de seguretat (mossos, Guàrdia Urbana, etcètera); quants agents dels mossos hi havia al lloc dels fets i si estaven de paisà o uniformats; les comunicacions internes de mossos, policia local; dispositiu de la Creu Roja; els incidents previs a les festes de la Patum a Berga per la possible relació amb l'agressió, la relació de trucades dels mòbils dels agressors i un llarg etcètera de qüestions de gran interès per aclarir els famosos i desgraciats fets de Patum. Qüestions, d'altra banda, l'interès de les quals és de sentit comú si es vol saber la veritat i que no haurien de molestar a ningú que no tingui por a la veritat. Però l'Ajuntament i la conselleria d'interior han demostrat sobradament que la veritat ni els interessa ni els agrada. Si d'una banda cal destacar i reconèixer la feina feta per l'advocat de la família Isanta per tal de saber tota la veritat de la mort del nostre amic i company, igualment cal destacar el gran interès i la força de l'advocat Corominas en nom de Jufressa i a les ordres de l'Ajuntament de Berga (acusació popular tot i que l'únic paper que ha fet ha estat de Defensa de l'Ajuntament) en evitar a tota costa que s'obrin les diligències sol·licitades per l'advocat de la família i que possibilitarien obtenir unes proves que esclarissin davant la "justícia" TOT el que va passar la nit de divendres de Patum. L'advocat de l'acusació popular el senyor Jufresa, per ordres de l'Ajuntament, s'oposa aferrissadament a totes i cada una de les propostes de l'advocat de la família Isanta i sense cap tipus de vergonya diu que res del que es demana té cap relació amb l'assassinat! i el pocavergonya de Jufresa (seguint instruccions del tàndem Camps i Xoy) diu que les propostes són impertinents, innecessàries i que cal oblidar tot el que va passar just fins al moment en que van assassinar al Pep.

◣L'advocat de l'Ajuntament s'oposa aferrissadament a totes i cada una de les propostes de l'advocat de la familia Isanta (...) diu que les propostes són impertinents, innecessàries i que cal oblidar tot el que va passar just fins al moment en que van assassinar al Pep.

▼ Jufresa Corominas: advocat de l'ajuntament

És per tot això que recordem a tothom (a l'Ajuntament, al seu advocat, a la "justícia", a la Tura, als assassins i a qui faci falta) que a Berga no s'oblida i que els amics i companys del Pep no l'oblidarem mai ni a ell ni el que va passar i vam veure aquella fotuda nit. Ah! i el perdó que se'l quedin els cristians; nosaltres no perdonem i aquestes no són paraules buides.

Comprant complicitats

Berga, febrer 2006

Lola de Bellesguard

El passat 28 de gener l'edició del diari comarcal Regió 7, concretament en la pàgina 45. Ens informava enmig de l'autoelogi que acabava de ser guardonat amb el Premi Tasis-Torrent pel treball periodístic sobre el crim de Josep Maria Isanta. Específicament l'objecte mereixedor del premi segons el propi diari era:

"El recull d'articles del cas Isanta...publicat en els 9 dies posteriors al crim, ocorregut la nit del dissabte 28 de maig, en plena celebració de la Patum, a més de la cobertura informativa de la compareixença al Parlament de la Consellera d'Interior, Montserrat Tura".

A partir d'aquí, era obligat preguntar-se qui atorgava aquests sucosos premis, Regió 7 es va embutxacar 6000 eurus per la feina ben feta, o potser per la submissió informativa. Els premis i la corresponent festassa eren promogudes per la Diputació de Barcelona, governada pel PSC i les mestres de cerimònies eren una premonició de la gran farsa, periodistes fidels al règim socialista i assalariades de COM Ràdio (altrament coneguda com la ràdio del partit) i Catalunya Ràdio (la ràdio del govern autonòmic). Arribats a aquest punt, el ferum que generava aquesta gran exaltació de la propaganda disfressada de bon periodisme, ja era considerable. Però, l'esdeveniment es converteix en repugnant a l'esbrinar els noms del jurat, que no són altres que el mateix president de la Diputació i el cap del Departament de premsa de l'entitat provincial. Així doncs, els companys de partit de l'estimada Montserrat Tura eren els encarregats de premiar la professionalitat del diari pel tractament informatiu que feren del cas Isanta i amb un èmfasi especial (li poso jo), la mencionada compareixença.

◣Regió 7 es va embutxacar 6000 eurus per la feina ben feta, o potser per la submissió informativa. Els premis i la corresponent festassa eren promogudes per la Diputació de Barcelona, governada pel PSC i les mestres de cerimònies eren una premonició de la gran farsa, periodistes fidels al règim socialista

L'arrogància de l'endogamia del poder premiava la docilitat informativa i comprava amb el prestigi que hauria de suposar rebre qualsevol premi i els diners que l'acompanyen, la domesticació d'un altre mitjà de comunicació. La veu del seu amo, a qui des d'aquí desitgem una gloriosa afonia.

Última hora

Carta oberta a en Titot

Berga, març 2006

Uns pèsols més

Sorpresa. És l'expressió que millor descriu el que em sentit alguns companys de Berga per la carta que em llegit i que vas escriure per al setmanari de comunicació Directa (www.setmanaridirecta.info, num.0, "Cas Isanta: nosaltres i la policia"). Entenem la necessitat de donar una explicació de cara a la gent que no era del poble, per tal que comprenguin alguna cosa del que ha passat, ja que vist des de fora, és difícil entendre bé la indignació d' una part considerable de la població, sobretot pel que respecta a la relació amb els mossos d'esquadra. Ens agradaria, deixant clar el respecte que tenim envers una personalitat important pel poble (i fins i tot per la cultura d'aquesta terra), poder exercir el nostre dret a dissentir i criticar molts aspectes d'aquell text amb el que estem en profund desacord. Sabem que ets un paio solidari i compromès i el notre respecte la nostra admiració envers tu no serà tan com artista que com a persona... Però tot plegat no pot entelar-nos la mirada. Anem doncs per parts.

En el text apareix una crítica a la relació del moviments antagonistes envers els mossos d'esquadra, tot evidenciant una contradicció que malgrat les aparences, potser no és tan excessiva com pot semblar, fet però que aclarirem més endavant. El text en qüestió, per nosaltres, parteix d'un supòsit completament erroni, que falseja tot el raonament. Que era aquest: els mossos d'esquadra ens protegiran "del primer pertorbat que passi". I aquí rau l'error, vèrtex silenciós de tota la reflexió. Les forces de l'ordre, abans de tot, defensen la propietat privada i l'ordre del dominants, del poder. Entenent per poder el mitjans pels quals una minoria privilegiada viu del treball d'una majoria treballadora. Els mossos d'esquadra son forces d'ocupació, però forces de classe, d'ocupació de classe. En aquest sentit és una ingenuïtat esperar que els mossos resolguin el que està succeint, perquè estan molt més interessats en la desactivació dels moviments llibertari i independentista que en la de la criminalitat "de baixa intensitat". És la vella estratègia de enviar els pobres a matar els pobres. Pel que fa "al primer pertorbat que passa", és sabut que les forces de l'ordre mai el reprimiran de manera definitiva, sinó que canalitzaran la seva presència, controlant els seus moviments per tal d'intensificar el poder. Així doncs, primer punt, enlloc de repressió, control de la 'delinqüència'.

Tot plegat té els seus motius, i anirà bé aclarir o recordar l'especial interès que pugui tenir per la classe dominant de "netejar" Berga, perquè fem, ara especialment, més nosa que mai. El marc en el que ens movem avui és el següent: Berga comercial, especulació creixent a la zona, autopistes que ja arribem per multiplicar els preus de l'habitatge, aposta pel turisme "de qualitat", i la cirera sobre el pastís: Patum, patrimoni universal de la humanitat. Aviat tocarà repartir-se el pastís, però abans, cal netejar la cuina.

La indignació de la gent que ha sentit i patit això és comprensible. Les redades per temes de drogues, no es centren sobre els grans traficants del poble, que tothom sap qui són i on són; ataquen la gent del poble que es fuma els seus lliris sense pertorbar ningú. Fan control d'alcoholèmia a les carreteres, trencant la xarxa social festiva ja prou complexa de l'indret, però deixen en impunitat que els malalts juguin arreu amb la seva demència sobre rodes; tanquen locals on és fa política, és a dir, cultura popular; ens identifiquen als carrers, mentre d'altres encara corren navalla amunt per tot arreu, sense gaires preocupacions. Pressionen els moviments socials mentre les màfies gaudeixen de total impunitat. Hi ho sabem. Si ens trobem doncs entre dos focs, amb dos fronts oberts, no és pas per atzar: és una qüestió estratègica, és la millor manera d'acabar amb nosaltres.

Un exercici de necessària humilitat és escoltar amb respecte la paraula del pobles, perquè de vegades les nostres teories flaquegen davant la realitat, milions de vegades més complexa que qualsevol teoria. "¿On éreu mossos?" s'havia d'entendre en el seu context: "on éreu aquest cop colla de mercenaris corruptes?". Per reprimir no falteu mai a la cita, per salvar vides no hi sou. Van ser-hi, durant anys, cada nit de Patum sense excepció, al costat de les barraques. Provocadors, segurs dels seus poder i la seva impunitat, molt vitaminats (fins i tot la creu roja se'n escandalitzava), menyspreant, insultant, pressionant. Només una nit, només una sola maleïda nit van mancar a la cita: la nit de l'assassinat d'en Pep Isanta, en que se'ls va requerir. Quina casualitat.

I ara ens podem fer la pregunta en el seu context: On éreu, mossos?

Per tot plegat no es pot caure en la ingènua posició d'esperar, des dels moviments de protesta social, que els mossos ens ajudin a resoldre els problemes socials que ens ofeguen. Ans al contrari, només cal esperar d'ells que apretin per reblar el clau. Sembla ser, pel que es diu en les altes esferes de Berga, que hi ha un sector de mossos que ens vol fotre candela, més candela. No resodran aquest problema fins que, primer, no hagin acabat amb nosaltres tot aprofitant-ho.

Ja ho va dir la Tura, quan justificava la injustificable actuació dels seus mossos d'esquadra la tràgica nit dels fets de Patum: el problema a Berga és la existència de quatre col·lectius radicals en una localitat tan reduïda. La traiciona el seu propi pensament ocult, que deixa veure la seva repugnant i vomitiva essència: el problema no és que ens matin, el problema és que existim.

El fet que s'assenyala a l'article, que els mossos formen part de la població dels països catalans i parlen la seva llengua, no és més que un mecanisme de legitimitat i, en aquest sentit, de reforç del poder. És veritat que té moltes més conseqüències, però no hi ha temps ni espai ara per aprofundir en el tema.

Res més sinó assenyalar que ens ha sabut greu que el judici fos, per part de l'autor, tan sever. Potser si que hi ha certa immaduresa en no saber resoldre aquest problema d'un altra manera, és a dir, resoldre el problema. Cridar justícia davant els jutjats és trist... encara que potser no tan quan es tracta de jutjats que no tenen pietat a l'hora de reprimir la dissidència política. Ben mirat, recalca les seves contradiccions, mes que les nostres. Potser és la sagrada intuïtiva saviesa popular. Potser: no les tenim totes.

Podríem acabar amb aquell lema, que s'ha fet conegut a través del món de l'espectacle, però a hores d'ara no sembla pas un inconvenient...

"Sols el poble salva el poble"

Un arbre,
una branca creix,
sola, distant,
seguint el camí més planer a la llum.
Lligant i deslligant. Vivint i abandonant.
Milions de rametes com tu
que cedeixen davant la telaranya invisible
de la vida.
Totes tenen el seu camí,
soles!!
Però totes beuen la mateixa saba.
¡Quina saba!!
L'has provat?

Josep Maria Tsanta Caselles,
ens has ensenyat que compartir és viure.

Control social, normatividad y regulación

Michel Foucault es un autor de referencia en las distintas reflexiones entorno a la cuestión del control social. Fue él quién sentó las bases para la reflexión de los nuevos rumbos que parecía tomar las nuevas formas de gestión social, basculando de una estrategia basada en leyes, en códigos jurídicos mantenidos sobre la amenaza del castigo, a una estrategia más sutil que vendría, si no a substituir la primera, si a complementarla y tomar gran parte de la nueva carga en la gestión de lo social.

Hablar de relación con disciplinas

La razón de esto, según el propio Foucault, era una cuestión económica, de economía del poder.

A partir del siglo XIX aproximadamente, los mecanismos de gestión se adaptarán a una nueva situación y los nuevos recursos generados por los bruscos cambios sociales que implicó la industrialización. El fordismo y el taylorismo fueron concepciones que desbordaron el marco de la fábrica para empapar una mentalidad que irá recorriendo todos los ámbitos. Paralelamente, el desarrollo progresivo de las tecnologías de la información y la comunicación permitirán una nueva organización de la gestión o política y social. Con regularidad va siendo necesario, como bien escribe Giuseppe Tomasi di Lampedusa, "cambiar alguna cosa para que todo siga igual".

Foucault señala tres grandes transformaciones en las estrategias del poder. Primero, como ya hemos ido señalando, está el desarrollo de la normatividad y la regulación como mecanismos intensificadores del poder. A través de la generación de la normativa, los mecanismos de inclusión /exclusión social quedarán diluidos por todo el entrando social, pasado de la esfera privilegiada del poder legislativo a otras esferas, como el entorno que se relaciona con la educación, la medicina, la sexualidad, etc. Que determinarán a su vez que responden a una actividad normal, asimilada, adaptada a la pauta exigida desde lo socialmente aceptada, y que responde a una actitud desviada, peligrosa, dañina. Esto sería, dicho con excesiva brevedad el primer elemento aportado por la reflexión del pensador francés.

Las novedades que suponen una gestión de lo social a través de una normatividad son muchas y enormes. El control de lo social deja de ser discontinuo (detención del infractor, aplicación de un castigo) para ser continuo, con unos límites que pueden ser desplazados constantemente, y con una comunicación instantánea (vale la pena subrayar la importancia del desarrollo de las TIC y su relación con el nuevo marco de gestión social). El régimen de sanciones y castigos puede seguir participando de cierta discontinuidad (la cárcel como medida disuasoria no desaparecerá, todo lo contrario), pero irán apareciendo una medida ingente de presiones sociales y nuevas sanciones que se aplicarán sucesivamente. Ese régimen normativo, estrechamente relacionado con los avatares del capital, se expondrá como un modelo a seguir, como un referente, patrón de comportamiento que colonizará nuestra vida cotidiana, que -promovido por múltiples mecanismos de estimulación, gratificación y recompensa- impondrá un modelo de mayorías. No importará si este modelo es seguido por un grupo reducido de gentes, seguirá siendo el modelo de las mayorías. En ese sentido, pertenece a la minoría es quien presenta un

comportamiento desviado respecto a la norma social.

Por otra parte la norma, su regulación y su vigilancia, deja de pertenecer a un lugar central, sino que esa tarea se diluye en todo lo social. Múltiples estamentos de la sociedad pasarán a ser los guardianes de la norma y establecerán un régimen invisible de vigilancia y sanciones. Quizás en este sentido dijo una vez Adorno, que las presiones sociales sobre las personas que disentían del orden de las cosas sería silenciosa y atávica, y que sólo un "héroe moral" podrá resistir a estas presiones. El poder ha pasado a ser local, microfísico.

Este significa que las sociedades ya no se regulan a través de mecanismos estrictos de castigo, sino mediante un control continuo de la adecuación de las poblaciones a las normas, de su regularización, con nuevas formas de conformidad, adaptación, sanción y vigilancia.

Otro elemento que vale la pena destacar es que –en el nuevo marco de actuación del poder, centrado sobre la vida de los individuos- los procesos normativos no se insertan tanto sobre los individuos, sino que enfocan poblaciones enteras. Los procesos disciplinarios apuntaban más a los cuerpos de los individuos, tratando de apelar a sus emociones, sentimientos, apetitos o deseos, mientras que los procesos normativos se encargan de la vida de las poblaciones. Sigue siendo la vida el centro de las atenciones del poder, pero esta vez se trata de la vida en un sentido normativo, de regular la vida (regular la natalidad, regular las condiciones de existencia, regular los flujos migratorios, regular la sanidad, etc.).

Finalmente, como ya hemos ido señalando, vale la pena insistir en el hecho de que el poder tomará como elemento preferente de control la vida, tanto de los individuos como de las poblaciones: es la vida lo que será elemento de investigación, es de la vida de lo que se tomarán datos precisos y es sobre la vida sobre lo que lo que se establecerán los nuevos discursos, por ejemplo, el nuevos discurso de la seguridad.

A través del establecimiento de una normativa, se podrá clasificar los individuos respecto a dos grandes grupos. Uno, regulado, y el otro desviado, o de riesgo. El tema de la desviación o de los grupos de riesgo es central para comprender la función instrumental del control social, su operatividad. Los individuos y los colectivos deberán ser categorizados y clasificados en uno de estos dos grandes grupos (que luego, evidentemente, se subdividirán en subgrupos). Y a cada grupo se le aplicará una actuación distinta. No importará dónde se halle exactamente un individuo, quien sea realmente una persona: el hecho de que pertenezca a un grupo u otro determinará la manera en la que se actuará sobre él. Principio del método actuarial. Para ello, será necesario identificar las personas, establecer bases de datos, listas y clasificar a las personas en las listas en las que pertoque, para aplicar posteriormente la política necesaria a cada colectivo o individuo. Esta labor de identificación es la que requiere de una recogida masiva de datos sobre cada persona, que es lo que se entiende de manera más generalizada por control social: pero la cadena que compone la estrategia es, como hemos visto, larga y complicada.

Finalidad política del control social

Raramente se recuerda, sin embargo los fines y los agentes interesados en estos fines. Pero no se puede pensar el control social si no se piensa la finalidad de este: no hay análisis de los mecanismo sociales sin teleología. Si bien el autor francés se detiene poco sobre esta cuestión, parece posible recuperar de su obra las razones materiales de este desenlace. Foucault apela a la necesidad de generar "cuerpos dóciles", es decir, mantener la mano de obra barata, lo que significa, hacer posibles en el nuevo marco de relaciones sociales, las relaciones de dominación entre la clase trabajadora y la clase ociosa, o como decía Lukács, la clase que trabaja forzosamente y la clase que elige trabajar.

No puede comprenderse en profundidad que significa el control social si no se busca comprender que agentes sociales impulsan esta estrategia y que fines persiguen. Es a partir de aquí que podemos hablar de control social, es decir, de controlar el rumbo de los acontecimientos políticos y sociales.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

SINDICAT DE MINERIA
SINDICAT D'ACTIVITATS DIVERSES
SALLENT
C./ Clos, 5. 1r pis.
08605 Sallent
tel. 938370724
CGT

llibres Música Roba
Taller de serigrafia
Centre de Documentació
Espai de recerca
Zona mèdia
C/ Riego 35
t. 93 298 99 47
08014 BCN
Laciutatinvisible

Bar la Plaça
Plaça Major. 6
Gósol
Telf: 973 37 01 89
gosul@hotmail.com

NAUCLH
SIRAID
ARTNBZ
QUATRE
ÚKPOES
IALNRT
OMUSIC
Llibreria QuatreCantons. Placeta Ciutat 12, 08600-Berga
Tel/Fax(93)8212948-4cantons@correu.vilaweb.com

Repressió al moviment anarquista

Berga, març 2006

Uns

El 9 de febrer els Mossos d'Esquadra organitzen un exagerat desplegament per detenir a tres companys anarquistes.
Inicialment detenen a dos espanyols i un italià. L'italià és posat en llibertat sense càrrecs per la tarda, després que la policia li fes preguntes sobre varies persones de Barcelona (algunes d'elles també italianes). Les preguntes no van ser contestades. A l'Ignasi i el Ruben se'ls acusa d'haver deixat dos artefactes incendiaris: un al Centre d'Iniciatives per a la Reinserció (CIRE) –treball a presons– i l'altre a un Banc de Sabadell entre el novembre i desembre del 2005. Als registres que se'ls va efectuar a casa seva no van trobar res que fos inflamable, la policia va agafar empremtes, roba, propaganda i un ordinador portàtil.

Les suposades proves amb que els acusen son les següents: a l'Ignasi l'acusen a partir d'un suposat comunicat on es reivindica l'acció al CIRE escrit a ma, diuen que la lletra és seva però un parell de proves grafològiques, de moment, donen la raó a l'Ignasi; al Ruben se l'acusa perquè diuen que el reconeixen a la gravació que apareix en un caixer cremat. Està pendent de fer-se una prova d'alguna cosa dels ulls (la súper tecnologia dels gossos d'esquadra) i amb aquesta prova acusar-lo.

De la comissaria se'ls van emportar als jutjats i d'allà a la Model. A la presó van estar uns deu dies compartint cel·la, llavors ja els van dispersar: a un el van portar a Quatre camins i l'altre a Can Brians.

Hi ha hagut diverses accions de solidaritat i de diversos tipus amb el companys empresonats. Aquestes accions han estat tant de caràcter nacional com internacional: talls de carreteres, ocupacions del consulat espanyol a diversos països, una manifestació a Barcelona el passat 18 de març –on van participar unes 300– persones, així com a altres llocs de l'Estat, i la reivindicació de l'incendi d'una acadèmia on formen per a les oposicions per a Mossos d'Esquadra i dues cartes bomba, una al CIRE i l'altre a un cap dels mossos.

Aquests companys compleixen tots els requisits per poder estar en llibertat fins al judici: domicili fixe, treball, núcli familiar i arrelament social, per tal d'evitar el risc de fuga. Tan la investigació policial del grup d'informació dels Mossos d'Esquadra com l'opinió del jutjat número 13 manifesten que els companys són membres actius de l'ideari anarquista "radical" i que formen part de grups de recolzament a persones preses i que formen part d'altres lluites socials.

Que no falti la solidaritat revolucionària amb els companys i que la repressió que llença l'Estat contra nosaltres no ens freni i ens reafirmi encara més en les nostres convicccions.

Som poquets però estem en guerra contra l'Estat.

Darrera hora:

El passat 30 de març va ser posat en llibertat sota una fiança de 3.000 euros.

En Ruben segueix empresonat esperant els capricis de la justícia. Per fer front a les despeses derivades d'aquest segrest "legal" per part de l'Estat, s'ha obert un número de compte: 0182-4209-47-0201518073.

PER SEGUIR LLUITANT

LLIBERTAT PER RUBEN I IGNASI, 3 DE SANT PERE MES BAIX, ANARQUISTES SETEMBRE 2003, PRESES POLÍTIQUES CATALANES...

Els companys Ruben i Ignasi van ser segrestats el dia 9 de febrer sent imputats de dues accions de sabotatge contra el CIRE (la patronal del treball a la presó) i Banc Sabadell (acusació particular contra Sergio L.D., encusant a la cinquena europea del 2002). La solidaritat i l'activitat política al marge del sistema democràtic també cau sota polítics al marge del sistema. Es nomenada "tolerancia zero". Es necessita la solidaritat de totes aquelles persones que com la mínima necessitat de plantar cara a aquesta la més mínima necessitat de plantar cara a aquesta societat repressiva que ens porta a situacions extremes i d'emergencia.
No entenem el segrest dels companys Ruben i Ignasi sense pensar en tots els abusos als que la societat està sent sotamesa.
El jutge col·laborador i inhumà resulta ser un personatge honorable i complidora d'una important tasca social; la policia, provocadora i educadora ment violenta és tractada com a defensora de llibertats; el maltractament a immigrants es vist com a necessari per a la pau social; la destrucció de la terra, dels barris, dels nostres habitatges i espais de lluita s'estructura com una necessitat pel progrés i el benestar social; mentrestant encobrim els guanys economics de bancs i entitats, constructores i partits polítics. Les regulacions de plantilla i les continues pèrdues de condicions laborals precaritzen la situació laboral exprimint sense pietat a totes aquelles persones que per sobrevi-ure necessiten treballar. Les banca supera el rècord de guanys gràcies a aquesta explotació laboral i a l'endeutament al que condueix la societat basada en el consum i la propietat privada. Les ordenances cíviques que es publiciten com normes ideals de conducta social son en realitat mesures de control, repressió i silenciment envers aquells sectors que, per la seva vulnerabilitat son fàcilment assenyalats i maltractats per les institucions de l'estat; així ho fan també amb aquelles dissidències polítics que no disposa dels aparadors d'aquesta societat dispos dels aparadors administratives. L'increment de la presència policial respon a la desconfiança dels governants envers tota la societat sabent que el que fan és tremendament injust; però també saben que tenen molts riquises i privilegis que conservar i amagar, ho saben.

RESPONGUEM A QUALSEVOL IMPOSICIÓ

▼ Mural en solidaritat amb els presos àcrates situat a Sant Boi.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

Bar Llança
C/ passeig, 7
telf· 8321164
Santpedor

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans
C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

C.I.R.E : explotació laboral a les presons catalanes

El treball a les presons catalanes està gestionat pel CIRE, una empresa pública creada el 1989, que depèn del Departament de Justícia de la Generalitat de Catalunya.

Manresa, abril 2006

Assamblea contra les presons

Fa de pont entre les empreses privades i els tallers de producció a les presons, al més pur estil d'una ETT amb les conseqüències que això comporta per les persones que hi treballen(precarietat laboral, sous baixos, flexibilització dels horaris, restricció dels drets laborals,...). El CIRE ja està produint també els seus propis productes, beneficiant-se directament de la difícil situació que viuen les persones preses.

El dret a treballar, queda restringit a una part mínima de la població penitenciària, ja que per exemple l'any 2001 només un 21'28% de les persones preses van poder treballar. Dades més recents, de finals de l'any 2005, mostren que la tònica general segueix sent la mateixa ja que d'un total d'unes 8.000 persones preses a Catalunya, només 2325 treballaven.

No s'adequa el treball al tractament de l'intern, sinó que és l'intern el què s'ha d'adequar a les condicions del treball. És a dir, que segons les necessitats de les empreses es seleccionen unes persones o unes altres. L'accés al treball es converteix en una forma de xantatge.

La majoria d'activitats laborals que es realitzen en els tallers consisteixen en activitats de manipulació que no suposen cap aprenentatge per les persones preses. El treball que realitzen les dones en els tallers és discriminatori, ja que sol estar totalment relacionats amb el rol que la cultura patriarcal sempre els hi ha atribuit: treballs de costura, d'elaboració de teixits, ...

En la majoria dels tallers de les presons es cobra a "tant per peça. No es garantitza la feina si no hi ha demanda de producció.

Tal i com diu l'Informe de l'OSPDP en els tallers de producció hi ha una total manca d'higiene i de mesures de protecció contra els accidents laborals. Molts pres@s es veuen obligats a utilitzar maquinària perillosa sense cap tipus de formació prèvia.

Tot i que la legislació actual diu que "la retribució ha de prendre com referència el Salari Mínim Interprofessional (SMI) vigent en cada moment", la mitjana salarial que es rebia l'any 2003 pel treball realitzat estava al voltant del 83% del SMI. Per altra banda hi ha treball a la presó (com ara el treball de manteniment) que el CIRE té dret a no pagar. Molts dels contractes que es realitzen a les presons es fan de forma verbal, de manera que hi ha llibertat total per acomiadar a la persona presa quan convé sense haver de donar explicacions i sense haver de donar la indemnització corresponent. Si hi ha canvi de presó o de mòdul o si es compleixen sancions disciplinàries d'aïllament es procedeix a la suspensió de sou i de feina.

Hi ha la possibilitat de d'acomiadar persones tan sols al·legant "raons de tractament". No està permès cap tipus de vaga ni de forma de mobilització tradicional "per raons de seguretat"

Algunes empreses, esdeveniments,... relacionades amb l'economia de l'empresonament:

-0 "La Caixa": a partir de la seva "obra social" s'explota a persones preses en tercer grau que treballen en la neteja i manteniment de boscos
-1 Productes Made in CIRE: bossa catalana (una espècie de bolso), l'Urna BIOS (urna funerària biodegradable).
-2 Fòrum de les Cultures: reciclatge de banderoles, confecció de bosses i motxilles de la marca Fòrum, realització de peces artesanals amb paper reciclat pel fòrum.
-3 Caro Import: empresa distribuïdora de les bosses del fòrum
-4 Raimat- Codorniu: l'empresa Raimat utilitza els tallers de les presons per elaborar taps d'ampolles de cava Codorniu
-5 El Corte Inglés: confecciona roba per a les persones preses, exèrcit i Mossos d'Esquadra

¡Alto a la extradición de Roberto Catrino López!

Amsterdam, abril 2006

Cruz Negra Anarquista

¡Alto a la extradición de Roberto Catrino López!

F.I.E.S. hay por todas partes

En julio de 2005 el anarquista español, Roberto Catrino López fue detenido en Amsterdam, unos meses después de haber escapado desde la cárcel de Zaragoza donde se encontraba detenido bajo el régimen F.I.E.S.

Por temor de ser extraditadido al Estado Español Roberto había decidido de no montar una campaña contra su detención en Holanda. A pesar de esto la justicía española logró descubrir el paradero de este compañero y la semana pasada pidió su extradición al Estado Español. Bajo ningun circumstancia Roberto, que se contagió con el virus VIH, quiere volver a la realidad dura de la detención aislada y los maltratos que se sufre bajo el régimen F.I.E.S. Este preso que por el momento se encuentra enferma de forma crítica y debe ser tratado conforme con su situación médica para poder terminar el resto de su vida de una forma digna.

Roberto es un preso social quien estaba cumpliendo una pena de 18 años, de lo cual pasaba la mayoria en aislación. Su pena original fue de 8 años, pero por su participación en varios amotinamientos, huelgas de paseo y de hambre y varios intentos de fuga, sus penas se acumularon hasta un total de 18 años. Sólo por no querer acceptar la realidad de la tortura y estar convencido de que la resistencia fue su sóla opción.

El régimen F.I.E.S. (Fichero Interno de Especial Seguimiento) fue la respuesta del Estado Español a los muchísimos rebelliones y amotinamientos coordinados que tuvieron lugar en los años sesenta y ochenta del siglo pasado (para mós información vease entre otras la pagina: http://www.nodo50.org/desdedentro y http://www.escapeintorebellión.info). Para acabar con la resistencia el estado construyó cárceles especiales dentro de las cárceles existentes, donde los presos fueron detenidos aislados el uno del otro. Este tratamiento en los módulos, que en general se consideran como calabozos, se combinó con aislación total, censura de correos y maltratos. Los presos fueron la víctima de la arbitrariedad y el odio de los carceleros. Los presos fueron trasladados contínuamente, se limitaba lo más que posible el contacto con el mundo fuera del talego y los enfermos no recibieron tratamiento médico. Cada año presos mueren en la cárcel por problemas físicas o por falta de esperanza de poder vivir dignamente.

Durante muchos años Roberto ha vivido bajo este terror y no puede soportar la idea de deber volver al régimen de donde se ha fugado. Por el momento se encuentra en el Hospital Penintenciario de La Haya (Holanda) donde se está recuperando de una neumonía grave, después de que la cárcel en Lelystad (Holanda) donde se encontraba detenido, le había negado tratamiento médico. Hasta que estaba al punto de morir, fue trasladado al Hospital Penitenciario.

No debe pasar el mismo con él como lo que pasó a otros presos enfermos en el Estado Español, que han muerto por y en la prisión. Nos recordamos muy bien la muerte del anarquista preso Xosé Tarrío, quien murrió en enero de 2005. Este chaval, que tenía una historia parecida a la cual de Roberto, sufrió el SIDA y murrío justamente después de su liberación a principios de 2005. En la última fase de su enfermedad destructiva le aislaron de su familia y casi hasta el final no le dejaron en libertad para murir en la intimidad de su familia. Desgraciadamente esto sólamente es un ejemplo de una larga serie de muertos en y por la cárcel.

Exigimos que Roberto Catrino López no sea extraditado y que sea dejado en libertad y que reciba el tratamiento médico que necesita. Seguiremos apoyándole y continuaremos luchando por su libertad! La semana que viene pasaremos más información sobre su caso.

¡Enfermos al hospital, presos a la calle!

Escriu a en Roberto

Roberto Catrino López
P.I. Haaglanden
Locatie Scheveningen-Oost
Penitentiair Ziekenhuis
Postbus 87810
2508 DE Den Haag
Holanda

Campanya d'Objecció Fiscal 2006 de la CGT

març 2006

CGT

Dóna suport als fons de resistència, fes Objecció Fiscal"

Cal fer un esforç per a explicar per què és important que fem l'Objecció Fiscal, com una forma de no col·laborar amb les despeses militars i de reivindicar que es destinin a finalitats socials, i a més que és fàcil i senzill fer-la.

A més, aquest any els comptes als que es dona suport es refereixen a fons de resistència contra la repressió, entre elles el compte de suport per la readmissió del company Angel Luis, delegat de CGT acomiadat per Atento i secretari d'Acció Sindical del Comitè Confederal de CGT, i el projecte de l'Oficina d'Okupació de Barcelona.

Amb el primer compte reiterem la nostra lluita enfront de la repressió sindical (no només contra un delegat sindical, si no contra la pròpia CGT). Amb el segon volem mostrar la nostra solidaritat amb els projectes d'autogestió social (ocupació d'habitatges per a habitar, i d'edificis buits per a centres socials) que lluiten contra l'especulació de les màfies immobiliàries, i que de forma reiterada i indiscriminada sofreixen la repressió policial i institucional dels desallotjaments i les inculpacions injustes d'usurpació i desordre, com en el macrojudici que tindrà lloc el mes de maig contra 32 okupes de Terrassa.

Descarrega't el Full explicatiu de la campanya de CGT en PDF a:

http://www.rojoynegro.info/2004/IMG/pdf/OF06GT.pdf

Joan Roma, denunciat

Berga, març 2006

C26

Segons ens fa saber un ciutadà anònim, el cotxe de l'alcalde de Borredà, parlamentari pel PSC, i predicador del Regió7 hauria estat denunciat (amb proves gràfiques i testimonis) per tres infraccions viàries, tan per estacionar assiduament i repetida en zona prohibida com per conduïr contradirecció. Sr.Roma, això és molt lleig, ni tan sols guardar les formes...és vostè un incivic.

Dit això, la redacció del Pèsol Negre, vol fer saber a aquest ciutadà (que ens ha demanat de conservar el seu anonimat) que esperem que un dia les seves denúncies deixin de caure contra les seus propis veins, que trampegen el normativisme que sobreregula les seves vides. No és el mateix, des d'una perspectiva ètica, denunciar un aforat en el seu exercici del cinisme, que ciutadans indefensos.

Sobre el artículo "Ecologistas en Acción, uns altres ignorants de l'anarquisme"

Sevilla, març 2006

Pascual Riesco Chueca

Estimados amigos:

En un reciente artículo publicado en vuestro Boletín, con fecha de diciembre, descubro con interés una nota de Hiram Gascoigne, en la que se alude a un artículo mío de El Ecologista (45), sobre ecofobia en España. Gascoigne lee con irritación un pasaje de mi artículo, donde se dice:

"si hay un ámbito de anarquía, donde cada uno hace lo que le viene en gana, es el de la trastienda rural"

A continuación paso revista a los diversos desarreglos sociales y ambientales que se ceban sobre el medio rural. Gascoigne, con alguna razón, clasifica estos desarreglos entre los frutos de la rapacidad capitalista. Pero su salto hacia la indignación es difícilmente comprensible. Evidentemente, mi artículo no hace ninguna referencia al anarquismo político (entendido como fenómeno circunscrito a una época y a unos cauces de acción pública).

Como mi texto indica, se está pasando revista a actitudes expresas en charlas de café y argumentaciones en la calle. Se dice con claridad, al mencionar el anarquismo ibérico exclusivamente para aludir, al modo impresionista, al "carácter presuntamente indómito atribuido a los peninsulares". Por lo tanto, uso anarquía en esta acepción popular: como mero sinónimo de "desbarajuste, desmadre, rio revuelto..."; y no intento tocar aspectos de ciencia política ajenos a la discusión central del artículo: la ecofobia.

Y por otra parte, aunque éste no fuera el objeto de mi artículo, claro que el anarquismo político mostró signos de acercamiento integrador al medio natural que no tenían otras corrientes de la época. Pero de eso no trataba mi breve nota. Parece pues poco feliz la invitación de Gascoigne a fulminar anatemas hacia Ecologistas en Acción, cuerpo social donde habitan no pocos simpatizantes de vuestra causa.

Un saludo cordial

Exit total del primer concert del grup de hardcore berguedà Hormigón Armado

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Els Territoris Autònoms a Chiapas

Hem intentat conèixer, o més aviat aproximar-nos a les realitats de l'estat de Chiapas (Mèxic) durant una miqueta més d'un mes i mig. Si Mèxic ja és un país complex i ric en diversitats, l'estat de Chiapas i els seus estats veïns són un bullir constant de lluites, propostes i acció. No podem parlar de tot, però si volem comentar i explicar a partir de les nostres vivències, el que ha estat conviure en les comunitats zapatistes, sense entrar en lloances o misticismes que hi ha al voltant de l'EZLN.

El món, març 2006

Lola X

L'1 de gener d'aquest any s'ha commemorat el 12è Aniversari de l'aixecament i ocupació d'algunes ciutats importants de Chiapas per part de l'EZLN. Però aquesta data és el resultat de 10 anys de preparació i entrenament a les muntanyes, prenent consciència i creant vincles entre les comunitats. Així doncs, han estat uns 22 anys de pèrdues i victòries, de desfer, construir, desaprendre, i tornar a construir de nou. Nosaltres hem arribat en aquest moment, on evidentment hi ha contradiccions, però també hi ha moltes coses a valorar positivament.

Quan entres a territori zapatista, el que primer et trobes és el cartell de "El pueblo manda y el gobierno obedece". Dins d'aquestes paraules s'amaga tot l'entramat organitzatiu que va des de les petites comunitats autònomes fins als caracoles, amb la complicitat sempre present dels insurgents de l'EZLN, que tal i com indica el seu nom (Ejército Zapatista de Liberación Nacional) té una estructura i jerarquia militar.

Per conèixer tot això, vam dirigirnos primer 10 dies a un caracol, per parlar amb la Junta de Buen Gobierno (JBG) i observar l'organització. Després vam anar 10 dies més a una comunitat autònoma, convivint i compartint amb els que fan créixer i enfortir l'organització.

Una comunitat és com un poblet rural que viu bàsicament de l'agricultura de subsistència. Des del 1992 algunes comunitats es van declarar Comunidades Autónomas Rebeldes Zapatistas, el que significava adquirir compromisos i responsabilitats amb un mateix i amb els altres, unint-se amb altres comunitats i formant territoris autònoms. Actualment es calculen aproximadament unes 1100 comunitats autònomes zapatistes per tot l'estat de Chiapas. El màxim òrgan d'una comunitat és l'assemblea, formada per totes les famílies i on es decideix el més important. Les comunitats s'agrupen en municipis. Des de les assemblees es reparteixen les diferents tasques a realitzar, o bé per comissions, o bé en alguns casos, en tasques col·lectives.

Cada municipi té les comissions següents: producció, seguretat, salut, educació i justícia i honor. Cada comissió està formada per 4 homes i 4 dones que treballen per les comunitats sense rebre res a canvi. A més, hi ha jornades de treball col·lectiu on participa tothom.

Des de les assemblees també s'escullen els representants de les diferents àrees que han d'anar a treballar en les qüestions d'àmbit regional als caracoles en representació de totes i cada una de les comunitats.

Pels zapatistes, Chiapas està dividit en cinc regions o caracoles: La Realidad, Oventic, La Garrucha, Morelia i Roberto Barrios. Nosaltres ven anar a conèixer el caracol número 4, el de Morelia.

Els caracoles i les JBG es formen al 2003 per intentar solventar dos problemes que s'estaven veient: Que no tots els municipis es trobaven al mateix punt de desenvolupament, per que uns rebien més que d'altres, i que la branca politico-militar de l'EZLN es ficava massa en les decisions que tocaven a la societat civil.

Així doncs, un caracol no és més que una zona amb diferents barracons o casetes on es troben els representants de cadascuna de les comunitats de la regió per desenvolupar les tasques comunes. Com a nucli central hi ha la Junta del Buen Gobierno que segons ells, "intentan resolver los problemas y demandas de todos y que el dinero, capacitaciones y solidaridad llegue a todos por igual". Paral·lelament a les JBG hi ha el Comité de Vigilancia que s'encarrega de "vigilar" que la JBG faci la seva feina. També els acompanyen la comissió de cuina per tot el tema logístic. Amb tots ells hi ha el Comité de Seguridad, que sense ser "insurgentes" són els encarregats de cada comunitat de les vigilàncies i control dels caracoles. A part de tot això, a cada caracol hi han petits tallers per autogestionar-se, com són els de sabateria, artesanies, latrines... i fins i tot una escola d'idiomes per estrangers.

En el caracol de Morelia, les comissions canvien cada setmana excepte la de seguretat que canvia cada mes. Aquest sistema de rotació és per garantir la democràcia i la participació, per evitar lideratges i distorsions de poder. A més d'aquesta manera ningú deixa més d'una setmana les seves obligacions quotidianes, tenint en compte que ningú cobra per la feina que fa, i tots/es depenen del camp.

Amb tot aquest sistema que sembla complexe, s'intenta que el poder sigui del poble i pel poble, el màxim d'horitzontal i que les decisions vagin de baix a dalt en les qüestions civils. D'aquesta manera tothom és tractat per igual i es procura que la participació sigui per part de tots i totes, sense distinció de sexes, edats o cultura. Totes i totes són iguals anomenant-se entre ells i elles compas.

Aquesta manera d'organitzar-se en els últims 10 anys s'ha reflexat en el millor desenvolupament

i qualitat de vida en les comunitats zapatistes, sense rebre res del govern, tal i com indica l'últim informe de Nacions Unides sobre desenvolupament i pobresa a Chiapas.

Paral·lelament a aquesta organització civil, es troba l'estructura militar de l'EZLN, compost per milicians insurgents i clandestins amb una comandància formada a les muntanyes i provenint de les mateixes comunitats de Chiapas en la seva gran majoria. Des de el 2003 i amb la formació de les JBG s'intenta separa l'àmbit militar del civil. Com ens explicava la JBG de Morelia, "El EZLN se hace a un lado como guardián del pueblo. El pueblo es quine debe hacer la autonomía. El EZLN solo interviene si el pueblo es atacado. Y las comunidades son bases de apoyo al EZLN". Tot i així a cada caracol i municipi hi ha insurgentes que clandestinament fan tasques al costat de la resta.

Tot i que aquest sistema s'està veient en el món com una experiència molt nova, la veritat és que les comunitats no estan fent res més que el que han vingut fent durant segles les comunitats indígenes. I si ens ho parem a pensar bé, no està tant lluny de les col·lectivitzacions que es van dur a terme a casa nostra.

Totes aquestes realitats viscudes en el passat i en el present arreu, no fan res més que confirmar que contra el sistema agressiu, destructiu i finit que ens volen fer viure i creure, hi ha una realitat de vida igualitària, sostenible, justa i respectuosa amb totes i tot. Començant per la consciència individual i creant el treball col·lectiu i autogestionat, es pot crear un món o totes les persones hi tinguem cabuda.

Consciència i Coherència.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

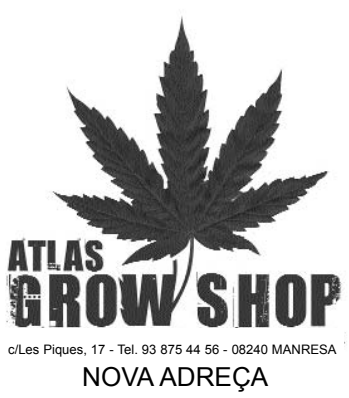

Torcidos Ibéricos: crònica d'una mort anunciada

▲ *Nau de l'empresa a Puig-reig.*

El sector del tèxtil de l'Alt Llobregat i Cardener està patint la crisis més greu de la seva història. La direcció del grup Torcidos Ibéricos amb plantes a Castellbell i el Vilar i Puig-reig ha presentat un expedient per tal de tancar les seves fàbriques deixant al carrer a 150 treballadores. Aquest és el tràgic i esperat final d'una empresa que ha estat jugant amb la seva plantilla des de l'abril de 2004, quan va presentar suspensió de pagaments i amb els 78 acomiadaments que ja vam explicar en aquest espai (vegeu el pèsol negre de desembre – gener 2004-2005).

Súria, març 2005

Farriols

Recordem ràpidament els fets: el Ministeri d'Indústria, amb Josep Piqué al front l'any 1998, subvenciona de forma fraudulenta l'empresa, amb 198 milions de pessetes, el 2004 presenta suspensió de pagaments amb 18 milions d'euros de deutes que acorden (comitè d'empresa i patronal) pal·liar-lo amb la suspensió temporal de feina a 45 treballadores. A finals del mateix any ve la segona garrotada per la plantilla: expedient de regulació de feina, amb 78 persones al carrer i ara la garrotada final, el tancament. Crònica d'una mort anunciada, sens dubte.

A més del tancament de les fàbriques, els i les treballadores han estat informades que l'empresa, que tot just va aixecar la suspensió de pagaments el mes passat, no pot pagar els salaris endarrerits ni el d'aquest mes. El tancament ha d'anar acompanyat d'un pla social per tal d'"alleugerir" els acomiadaments, però la veritat és que pinten bastos. Una possible solució és la venda dels terrenys de l'empresa, però ja se sap... són uns terrenys amb els que és més que probable que s'especuli. Ens podem imaginar els vincles entre el tancament de l'empresa i l'especulació amb els seus terrenys, tot es veurà.

El tèxtil a l'Alt Llobregat i Cardener
La situació que viuen totes aquelles treballadores i treballadors del sector tèxtil de l'Alt Llobregat i Cardener és, si més no, de neguit. El tancament d'empreses en el sector no fa més que créixer i són moltes les que trontollen, com per exemple Hilaturas Labor i Belfil a Súria, les quals porten 2 anys acomiadant treballadores, això si, en comptagotes per tal de no fer gaire soroll.

I és que el context econòmic internacional no és gaire favorable pel sector. L'aixecament dels aranzels als productes asiàtics tenen una gran part de culpa. No es pot competir amb els miserables salaris de supervivència i les condicions denigrants en què treballen els i les asiàtiques. Però hi han altres motius com per exemple l'antiquada maquinaria i la falta d'inversió de capital que han portat a aquestes empreses a desaparèixer del mapa, o més aviat hauríem de dir aparèixer a un altre lloc del mapa, en referència a les famoses deslocalitzacions. Tot plegat un entramat macroeconòmic en el marc del neoliberalisme que oprimeix al proletariat a nivell internacional.

Manifestació dels treballadors de Torcidos SA

L'empresa tèxtil Torcidos SA que té dues plantes, una a Puig-Reig i l'altre a Castellbell i el Vilar va plantejar un expedient de tancament. Arrel d'aquest acte de terrorisme empresarial, dos-cents treballadors de l'empresa es van manifestar davant del Centre de Mediació i Arbitratge de Catalunya (CEMAC) de Barcelona, el passat 16 de març per protestar contra aquest "Expedient de tancament" de l'empresa.

Torcidos SA. Definitivament al carrer

Com era d'esperar ningú hi ha fet res, i els treballadors de Torcidos SA se'n van al carrer. El comitè d'empresa, representants de l'empresa, i representants del departament de treball sembla que arriben al final de les negociacions. No hi ha res a fer 200 famílies més maltractades per incompetents.

Només afegir que hi ha matrimonis i parelles que hi treballen els dos components, i que el proper dimecres al matí es manifestaran davant del CEMAC.
Solidaritat amb els companys de Torcidos SA.

Explotació laboral i anarcosindicalisme a Mercadona

Bcn, març 2006

F. L. CNT Barcelona

Els treballadors de Mercadona, convoquen una onada de protestes a Barcelona. Es faran manifestacions diàries a les principals avingudes de la ciutat comtal. La CNT denuncia a més la presència de treballadors portats des d'altres centres. CNT legalitza davant la subdelegació del Govern, una onada de manifestacions a Barcelona per a denunciar la situació laboral a Mercadona. Paral·lelament, el sindicat seguirà denunciant la presència de treballadors foranis per a substituir els vaguistes (esquirols).

Els treballadors en vaga del Centre Logístic de Mercadona de Sant Sadurní d'Anoia (Barcelona), comencen la primera setmana de vaga indefinida. Amb la condició de poder informar a un ampli ventall de la societat catalana resident a Barcelona, han decidit plantejar un conjunt d'actes i manifestacions al centre de la ciutat durant el mes d'abril. L'onada de protestes, pràcticament diàries, començaran el dissabte 8 d'abril a la Plaça Universitat a les 12:00h.

A més, el conjunt d'actes es complementarà amb manifestacions periòdiques a Sant Sadurní d'Anoia, actes que desembocaran amb una marxa a peu cap al Centre Logístic.

Els treballadors en vaga volen, a través d'aquesta bateria de protestes, poder informar al conjunt de ciutadans de Sant Sadurní i Barcelona, així com als clients i usuaris de Mercadona sobre la realitat laboral de l'empresa.

CNT, per la seva banda, denunciarà avui la reiteració de la vulneració del dret a vaga per part de l'empresa, ja que segueixen treballant a les instal·lacions del centre logístic treballadors aliens al mateix centre de treball, amb la finalitat de Mercadona d'anul·lar la vaga indefinida.

Motius de la vaga

Mesures de seguretat i readmissió de tres delegats sindicals, un d'ells reconegut com improcedent per Mercadona, i el cessament de l'assetjament laboral són els motius de la vaga.

▲ *Manifestació dels treballadors de Mercadona pel centre de Barcelona.*

De l'home de fang a l'home de Plastilina

El món, març 2006

Memo

Pensar en temes seriosos està bé; però mai s'hauria de perdre aquell punt –puntet, si voleu- de sarcasme, si més no per tal que la grandiloqüència dels mots que ens parlen de temes seriosos –i això és, temes en què hi ha implicats valors- no enterboleixin allò que es diu, com es diu i els implícits d'aquest dir. I és que La Raó no existeix; no hi ha cap idea, cap pensament, que s'autojustifiqui, que pugui apel·lar a una pretesa autoevidència –a no ser que sigui una tautologia merament formal buida de tot contingut. En aquest cas, ni tan sols podem dir que hi ha formulació d'idea; no hi ha pensament sinó solament forma de pensament.- Si La raó no existeix, a l'únic que podem aspirar és a les raons: és en el joc del diàleg presentador de les raons on es juga la pretensió de versemblança dels pensaments i de les idees. Així, tota idea s'ha de sotmetre al joc dialògic en què haurà d'intentar justificar la seva pretesa versemblança. I en aquest àgora o espai públic on les idees i pensaments concorren per litigar en la seva pretensió de validesa, aquestes s'independitzen de les persones que les presenten i assoleixen aquella autonomia epistèmica que justifica a qualsevol dels concurrents a sospesar analíticament els fonaments i les implicacions de tota idea presentada a debat. És com a resultat d'aquest procedir analitzador i crític que els pensaments ens acabaran desvelant aquells valors implícits –i generalment inqüestionats en tan que operen inconscientment- en què es fonamenten, i que, solament suposant-los, les idees poden ser fonamentades. Aquest procedir ens mena, doncs, al qüestionament dels valors que, actuant com a marc paradigmàtic, sustenten els pensaments i les idees; a valorar fins a quin punt la derivació a partir d'aquests es adequada o intencionadament esbiaixada; i en últim terme, serà a partir de la total derivació d'implicacions d'aquests valors i principis d'on se'n podrà treure conclusions pel que fa a la seva consistència. Si com a resultat d'aquesta anàlisi crítica obtenim unes conclusions correctament derivades però que, contràriament, no són acceptades pels defensors de les tesis analitzades, estem justificats a exigir una reformulació dels principis i valors, o, si més no, una explicitació dels elements que operen en el seu pensar, a manera de prejudicis, condicionant la seva reflexió.

Com que tot això sona molt abstracte, i com que els exemples serveixen precisament per aclarir –en tan que ens remeten al concret- les abstraccions, deixeu-me oferir un petit exercici d'aquest procedir analitzador i crític que, espero, exemplifiqui el que he estat dient. En aquests últims anys hem assistit a una mena de debat públic (o seria millor dir que hem hagut de ser espectadors d'una altra parodia protagonitzada pels polítics professionals?) en què es debatia sobre la idoneïtat d'equiparar els drets de les parelles homosexuals amb les heterosexuals; això és, el reconeixement legal a les parelles homosexuals de la possibilitat de constituir nuclis familiars amb els mateixos drets i deures que gaudeixen les parelles heterosexuals. Sense entrar en l'anàlisi del contingut de la llei finalment aprovada i, per tant, de fins a quin punt aquesta equiparació a estat real o no, parem-nos un moment en l'anàlisi crític d'un dels plantejaments que van ser formulats en el seu moment (no cal atribuir-lo a ningú, però tothom reconeixerà els seus possibles defensors). En un moment determinat del debat un parlamentari afirmà que no s'havia de permetre aquesta equiparació pel fet, segons ell obvi, que en una família constituïda per una parella homosexual, les criatures que hi creixessin serien condicionades a desenvolupar en el futur les mateixes tendències sexuals. Evidentment, aquesta grollera argumentació va ser contestada per una parlamentaria (en aquest cas una dona; cosa que no considero que sigui anecdòtica. Donada la relativament recent incorporació de la dona al àmbit de la política professional, aquestes encara mantenen aquella clarividència original i, en certa mesura, autonomia de pensament que, en el cas dels homes, ja fa temps que ha estat domesticada per la disciplina de partit.), argüint que per aquesta mateixa regla de tres, actualment no hi hauria cap persona amb tendències homosexuals, donat que, en l'actualitat, tots els nuclis familiars són heterosexuals i, evidentment, en ells hi creixen infants que desenvoluparan tendències homosexuals tot hi que el context socio-familiar sigui heterosexual. La resposta no va produir l'efecte desitjat, simplement perquè l'interlocutor del cas ja partia de la pressuposició que l'homosexualitat és, de fet, una anomalia (una patologia fins hi tot) i, per tant, es pot esperar que es produeixin en el si de la normalitat. Tot hi això, es veu que aquella nit el grup parlamentari detractor de l'equiparació van fer els deures i, consultant algun manual de sociologia, descobriren

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difussor de les idees anarquistes
C./ del Balç, 4 baixos esquerre.
Berga.

Centre d'Estudis Josep Ester i Borràs

Distri de material alternatiu
Llibreria i Arxiu Històric
C./ del Balç, 4. Berga

que, en la mesura en què la família esta considerada un dels principals agents sociabilitzador primari, i que el procés de socialització és no solament transmissor de valors sinó també modelador de conductes, resulta que com més ric en models sigui un context humà, més enriquidor serà per a la persona que en ell es forma. Així, es parla de deficients socioculturals com a resultat de processos de sociabilització en contextos poc estimuladors, ja sigui per la manca de qualitat dels estímuls o per manca de quantitat (poca diversitat). Així, darrera de l'aparent cientificitat i objectivitat de tots aquests conceptes van poder fer l'afirmació següent: No s'ha de permetre legalment la constitució de famílies homosexuals amb infants (adoptats, inseminats, etc.), perquè s'estaria legalitzant una situació clarament discriminatòria per les criatures, condemnant-les a una mena de deficiència estimulativa, en tant que solament tindrien un model sexual i no dos (el masculí i el femení). Això és: la família heterosexual és millor agent sociabilitzador que l'homosexual per ser més rica en models sexuals; i l'Estat, en tant que ha de vetllar pels interessos dels seus ciutadans, no pot donar cobertura legal a situacions que generin desigualtats i discriminacions tan evidents. Tot plegat sembla que ens aboca a un contraposicionament clar i de difícil solució: per un canto aquells que defensen els drets dels adults a no ser discriminats per raó de la seva tendència sexual, i per l'altre aquells que defensen el dret dels infants a ser sociabilitzats en un context màximament enriquidor.

Arribats en aquest punt, i per tal de mostrar la fal·làcia que hi ha en l'argumentació precedent, reivindico el dret a independitzar les idees de les persones que les formulen i extreure'n d'elles tot allò que d'elles se'n derivi. Així, acceptem per un moment la importància de la família com agent sociabilitzador i l'existència de models socials masculins i femenins (que tot plegat ja és molt acceptar). S'haurà d'acceptar també l'existència de models lèsbics i gais (sense haver d'apel·lar a cap altra principi justificador que aquell que podria justificar l'existència del masculí i el femení). Així, per fer encara més enriquidora en models a la família s'hauria d'ampliar aquesta, a partir de la parella heterosexual de què partíem, amb quatre membres més (una parella de lesbianes i una de gais), constituint un nucli familiar de sis membres. Però donat que també hi ha la bisexualitat, caldria també inserir-la. En aquest cas, és més difícil comptabilitzar l'augment necessari, però com a mínim seria de quatre persones més si les filiacions afectives entre ells coincideixen (això són, pel cap baix, deu membres en la unitat familiar). Si, a més a més, és veritat allò que diuen alguns homosexuals que es senten dones en cossos d'homes, o homes en cossos de dona, també cabria la possibilitat que hi hagin sentiments de dona amb tendències lèsbiques habitant cossos d'home, i sentiments d'home amb tendències gais habitant cossos de dona (aquests casos són de difícil identificació conductual ja que aparentment simulen ser heterosexuals clàssics). Hem d'afegir, doncs, dos models socio-sexuals més amb les seves respectives parelles (catorze membres, si no m'he descomptat). Per acabar –i no sabria dir si és per una limitació meva (falta d'imaginació) o del tema mateix- caldria afegir un membre més (i farien quinze) com a model sexual –aquest genuïnament humà, ja que en cap altra espècie del regne animal es dóna- el celibat (en aquest cas dubto si, per tal d'oferir tota la riquesa en models, caldria diferenciar i introduir l'opció de celibat o contenció sexual absoluta per cada una de les possibles tendències. Però per a fer-ho més simple en el nostre model d'estudi considerarem una sola com a representant de totes.). Ara observo que encara en mancaria un: l'onanista (i ja en són setze). Hauríem de posar nom a aquest descobriment sociològic, que no em fa rés compartir amb els lectors, ja que no crec en la propietat privada ni tan sols de les idees; jo proposaria el nom de família plurisexual. Cal observar que aquesta estructura familiar té la virtut de poder realitzar tan els drets dels adults com els dels infants, que en els models anteriors apareixien com a contraposats; així, s'ha de concloure que a nivell teòric és clarament superior socialment a les dues estructures familiars de les què partíem; i l'Estat, com a garantitzador dels drets dels ciutadans, hauria d'imposar aquest model com agent sociabilitzador primari.

No sóc cec a les dificultats d'aquest model teòric, però tampoc a les seves virtuts; imagineu, per exemple, el ritual del dissabte a la nit en què s'acostuma ha poder dedicar a la manifestació de l'afectivitat (no s'ha treballat, i no s'ha de llevar d'hora; si més no, alguns privilegiats): catorze persones, pel cap baix, besant-se, llepant-se acariciant-se, xumant-se, etc-se.... No cal escandalitzar-se; si hi ha consentiment, no hi ha perversió. I dic catorze perquè a aquests hi hauríem d'afegir l'onaniste dedicant-se a l'autosatisfacció i el qui a optat per el celibat realitzant l'autoconstricció de la continència (sense temptació no hi ha santedat). Però també he dit que no em passen inadvertides les seves dificultats, aquestes no de caràcter teòric sinó pragmàtic. A tall d'exemple mencionaré la necessitat de canviar els estàndards pel què fa a les dimensions dels llits (modificacions en els sistemes de producció), augment significatiu de la superfície habitable en la construcció d'habitatges i redistribució d'aquesta (fins i tot en els de protecció oficial, i en l'àmbit de l'hosteleria), desaparició del clàssic turisme i substitució d'aquest per autocars (estil Imserso) –conseqüentment es reduiria també l'emissió de gasos contaminants -, sobredimensionament dels paks familiars en les ofertes de les grans superfícies comercials, etc.

Sembla que la reflexió ens ha portat a una situació de difícil solució: a nivell teòric la família plurisexual és el millor model possible de família en tant que agent sociabilitzador, ¿cal, doncs, imposar-lo institucionalment, tot i la seva dificultat material?. Pot ser que tot plegat no sigui més que un pseudoproblema. Pot ser que els principis dels què em deduït el concepte de família plurisexual siguin erronis; recordo: la importància de la família com agent sociabilitzador, i l'existència de models sexuals. Tot plegat, pot ser guanyaríem més reconeixent que els models són personals, i suprimint la família com a institució social (cal recordar que el concepte de família que culturalment s'ha imposat a l'occident es d'origen judeocristiá i de caràcter patriarcal i androcèntric. I no és pas difícil mostrar que en el si d'una institució social com aquesta, fonamentada i estructurada per relacions de dominació, es pot arribar a produir manifestacions extremes com son les tan actuals de la violència de gènere), i es sap que "mort el gos, morta la ràbia".

Amb tot això es fa evident que la seriositat d'una reflexió depèn directament de la seriositat dels conceptes a reflexionar. A qui li sembli que tota aquesta reflexió és estúpida, que es pregunti pel nivell d'estupidesa de conceptes com el de família i model sexual. El títol de l'article el deixo com exercici d'hermenèutica.

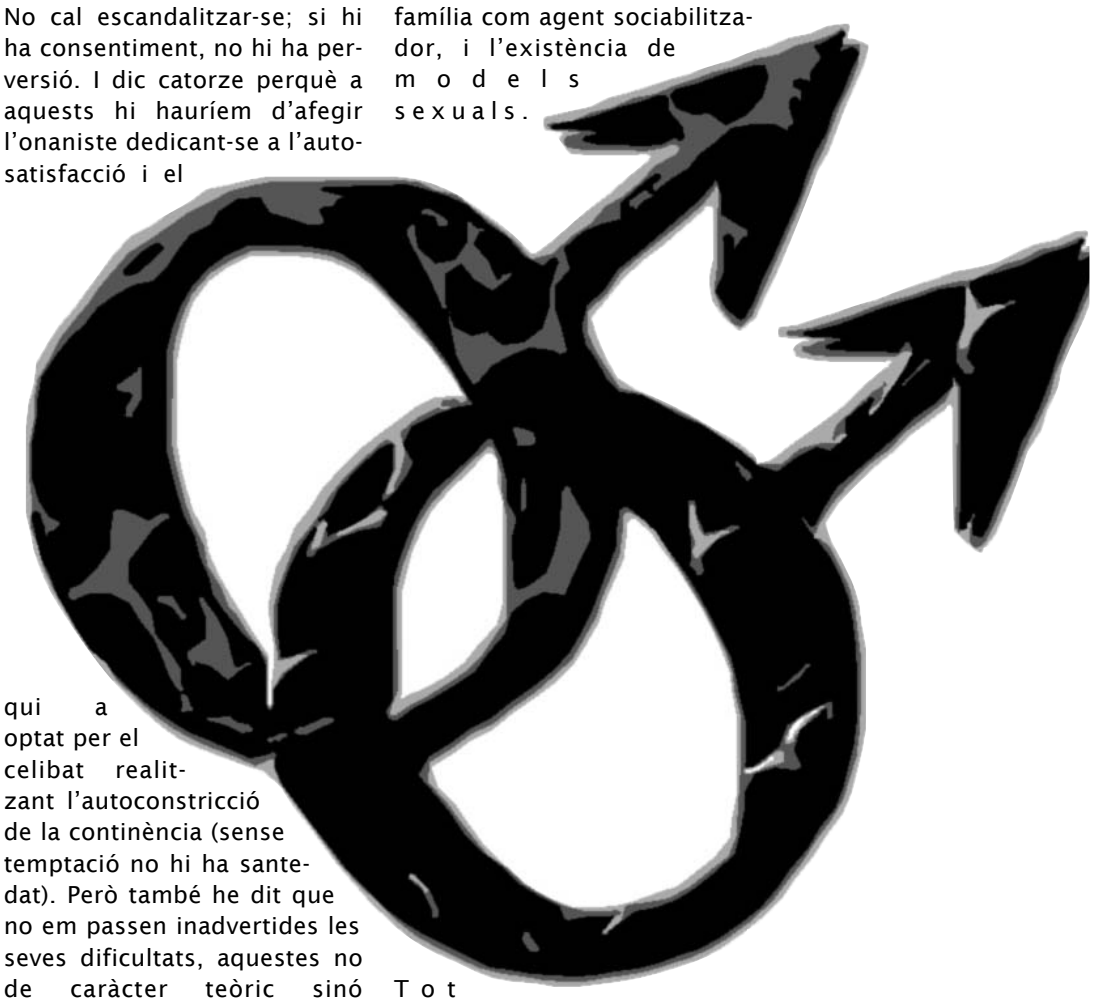

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

c/ de la sabateria (Manresa)
casal els carlins cuina vegetariana

BAR MUSICAL
EL CAU
RONDA MORETA Nº51
08600, BERGA

Bar porró
c/Major (Manresa)

Complements
CRIT
Roba Informal
Articles de regal
Tattoos
Piercing
C/St. Joan Bta. de la Salle, 32 - Tel./Fax. 93 875 11 50
08241 - MANRESA

ressenyes

Lo que queda de Auschwitz

Giorgio Agamben

Ed Pre-textos, Valencia, 2002

Allende

Berga

Tercer libro de la tríada de Homo sacer, *Lo que queda de Auschwitz* pretende reflexionar sobre la condición del "ser humano" teniendo en mente la dramática realidad descrita por Primo Levi (*Si esto es un hombre*) que supone el **musulmán** (de la etimología siguiente; hombre replegado sobre sí mismo, hombre sometido a la voluntad de Allá, el que ha visto la Gorgona...), esa especie de zombi, ni muerto ni vivo, retrato del ser humano que se ha rendido a la desesperación, que dejado de vivir antes de morir, cuanso su alma ha sido destruida y no ha soportado el horror del campo.

En ese ser, que no es ya hombre pero todavía no está muerto, esa realización de la promesa nazi "hacer que lo imposible sea posible", verá Agamben la posibilidad de hacer que lo humano sea no-humano, de quebrar lo posible en el terreno de lo humano, lo que le permite reflexionar, desde una base trágica, entrono la cuestión de lo humano, de la humanidad.

<< El denominado musulmán, escribe Amery, como se llamaba en le lenguaje del Lager al prisionero que había abandonado cualquier esperanza y que había sido abandonado por compañeros, no poseía ya un estado de conocimiento que le permitiera comparar entre el bien y el mal nobleza y bajeza, un haz de funciones físicas ya en agonía >>
<< Eran hombres momia, escribe Capri, los muertos vivos; y los hicieron bajar con nosotros sólo para hacérnoslos ver, como para decirnos: llegaréis a ser igual que ellos >> Giorgio Agamben, *Lo que queda de Auschwitz*, (p.41-42)

Agamben continúa su reflexión de un modo curioso, penetra en la perspectiva de la biopolítica foucautliana –la política que se centra sobre los cuerpos, los afectos, la vida-: es en ese sentido que ve Auswitch como una tecnología del poder, un experimento biopolítico: más allá de exterminar las personas en serie, hacer un sistema de gobierno enfocado a que las personas dejen de ser personas, que lo humano deje de ser humano.

Valga también resaltar otro aspecto de la reflexión : Agamben entra en conflicto con la concepción del sujeto de Foucault, que predicó la muerte de éste. Halla en la muerte del sujeto, un vacío ético, que lamenta. Inspirado en la obra de Primo Levi, del superviviente del campo, buscará en el testigo algo que supere la contradicción que halla en Foucault : un sujeto que no es sujeto directo (porque ha sobrevivido, porque no fue consumido como el exterminado o el *musulmán*), porque el sujeto directo no puede ya ser testigo. Así el testigo no es sujeto, pero de todos modos, no hay sujetos posibles. Entonces le único acto valeroso es la recuperación de este sujeto ético, precisamente en un lugar en el que el sujeto ético no tiene sentido, en el que la ética ha sido suspendida ha perdido todo sentido.

<< Lo que su palabra nos dice [la del testigo], es que por el hecho mismo de que el no.-humano y el humano, el viviente y el hablante, el musulmán y el superviviente no coinciden; precisamente porque hay entre ellos una división insuperable, puede haber testimonio. Es justamente el hecho de que éste sea inherente a la lengua como tal, porque el manifestase de una potencia de decir solamente por medio de una impotencia, lo que hace que su autoridad no dependa de una verdad factual, dela conformidad entre lo dicho y los hechos, entre la memoria y lo acaecido, sino lar relación inmemorial entre lo indecible y lo decible, entre el dentro y el afuera de la lengua. *La autoridad del testigo consiste en que puede hablar únicamente en nombre de un no poder decir, o sea, en sus ser sujeto.* >> Giorgio Agamben, *Lo que queda de Auschwitz*, (p.164)

Si alguien conoce la obra de Foucault, comprenderá el abismo que puede abrirse frente a sus nociones principales, esencialmente las epistemológicas, por la significación que el testigo tiene para Foucault, tanto en un sentido jurídico como extrajurídico (testigo como factor de verdad)

Para acabar una reflexión de este libro, un breve pasaje, que deja entrever la finura y la dignidad que su pensamiento alcanza por momentos:

<<La figura extrema de la "zona gris" es el *Sonderkommando.* Con este eufemismo -Escuadra especial- las SS se referían a los deportados a los que confiaban la gestión de las cámaras de gas y los crematorios. Eran los que tenían que conducir a los prisioneros desnudos ante la muerte en las cámaras de gas y mantener el orden entre ellos ; sacar después los cadáveres con sus manchas rojas y verdes por efecto del ácido cianhídrico, y lavarlos con chorros de agua ; comprobar que no hubiera objetos preciosos escondidos en los orificios corporales; arrancar los dientes de oro de la mandíbulas, cortar el pelo de las mujeres y lavarlo con cloruro amoníaco; transportar las cadáveres a los crematorios y asegurarse de su combustión y, por último, limpiar los horno de los restos de ceniza.

-- Levi refiere, con todo, que un testigo, Miklos Nyiszli, uno de los poquísimos sobrevivientes de la última Escuadra especial de Auschwitz, contó que había asistido, durante una pausa del "trabajo", a un partido de fútbol entre las SS y representantes del Sonderkommando.

Al encuentro asisten otros soldados e las SS y el resto de la escuadra, muestran sus preferencias, apuestan, aplauden, animan a los jugadores como si, en lugar de las puertas del infierno, le partido se estuviera celebrado en le campo de un pueblo

A algunos este partido les podrá parecer quizás una breve pausa de humanidad en medio de un horror infinito. Pero para mí, como para los testigos, este partido, este momento de normalidad, es el verdadero horror del campo. Podemos pensar, tal vez, que las matanzas masivas han terminado, aunque se repitan aquí y allá, no demasiado lejos de nosotros: Pero este partido no ha acabado nunca, es como si todavía durase, sin haber sido interrumpido nunca. Representa la cifra perfecta y eterna de la "zona gris", que no entiende de tiempo y está en todas partes. De allí proceden la angustia y la vergüenza de los supervivientes, "la angustia inscrita en todos los tòhu vavòhu del universo desierto y vacío, aplastado bajo el espíritu de Dios, pero del que está ausente el espíritu del hombre: todavía no nacido y ya extinto". Mas es todavía nuestra vergüenza, la de quienes no hemos conocido los campos y que, sin embargo, asistimos, no se sabe como, a aquel partido, que se repite en cada uno de los partidos de nuestro estadios, en cada transmisión televisiva, en toda las formas de normalidad cotidiana. SI no llegamos a comprender ese partido, si no logramos que termine, no habrá nunca esperanza.>>

Giorgio Agamben, Lo que queda de Auschwitz, p.24

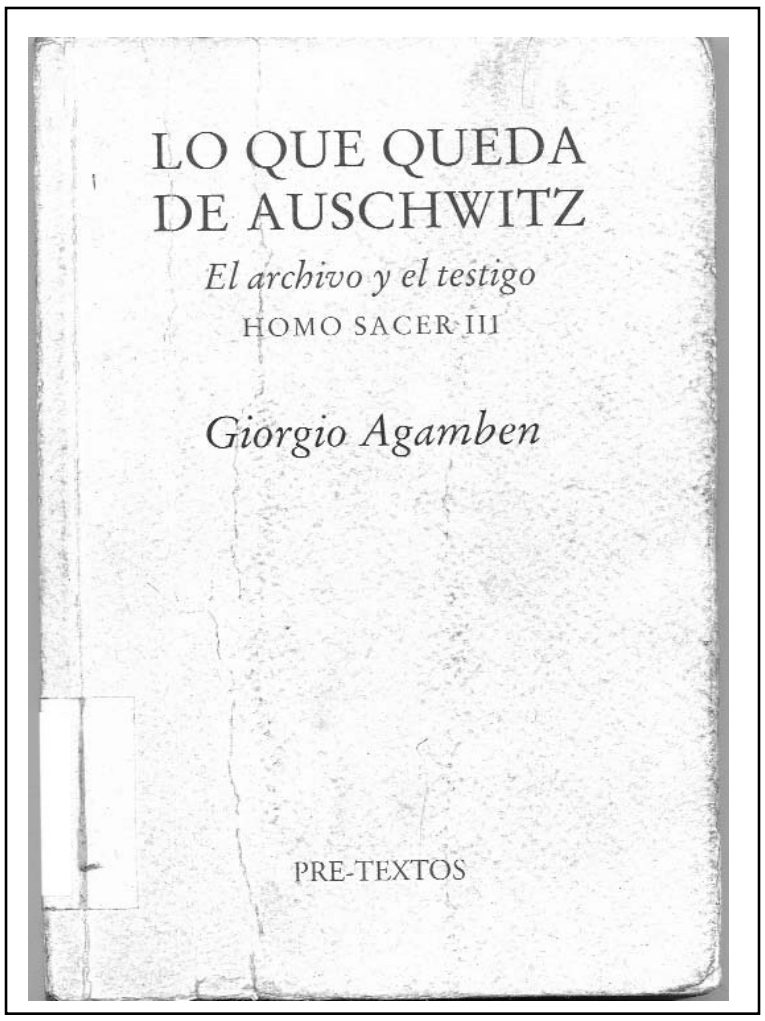

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

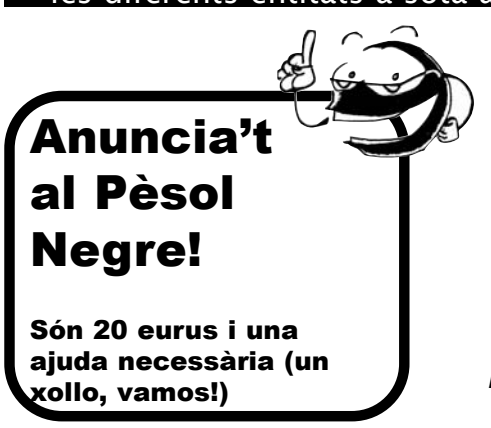

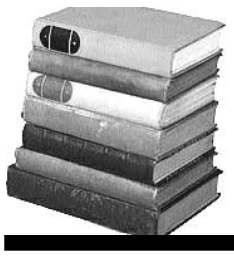

ressenyes

¿Por qué A?

Tomás Ibánez

Antrophos editorial, Rubí

Hiram Gascoigne

Navarcles

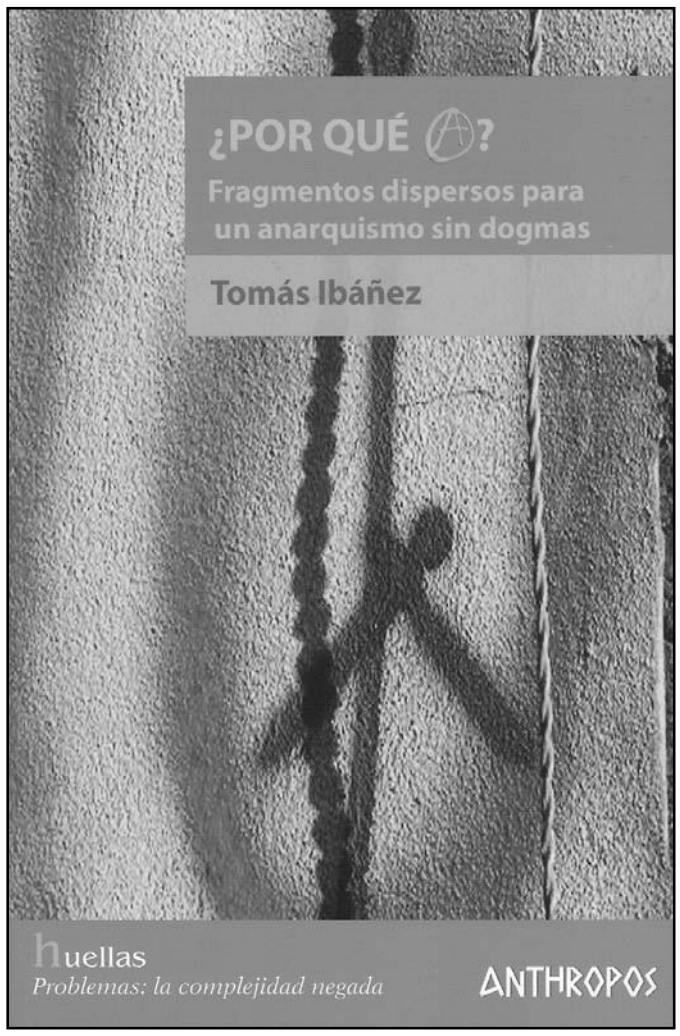

Vaig conèixer Tomás Ibánez fa uns anys mentre estudiava a la Universitat Autònoma de Barcelona, on encara exerceix de professor de psicologia social. Havíem coincidit en alguna de les assemblees del Fòrum Anarquista de la UAB, un espai de trobada per als diversos col·lectius i individualitats anarquistes presents a l'Autònoma (el Col·lectiu 30 de Febrer, la revista "Socialisme Llibertari", la CGT, un grup d'afinitat situacionista del qual no recordo el nom,...). Una de les coses què més em va impactar d'ell en aquelles trobades va ser la seva llarga trajectòria en el si del moviment anarquista francès (va residir a França fins al 1973) i ibèric i el seu protagonisme en la creació del símbol volgudament anarquista (A) (la "A-en-un-cercle").

¿Por qué (A)? és un seguiment de les seves aportacions teòriques durant la seva llarga trajectòria, i això és el que em va conduir a llegir-lo. Aquest llibre és una recopilació dels principals articles (20 de 42) que ha publicat sobre anarquisme (entre 1962 i 2005), i ordenats de forma cronològica. Entre aquests hi ha el seu primer article, "Pourquoi j'ai choisi l'Anarchie" ("Por qué he elegido la anarquía), publicat al Bulletin des Jeunes Libertaires, i el darrer, "Nacida en París y potenciada en Milán, miles de manos la crearon en las calles del mundo...", publicat a Polémica. Entre mig hi ha un conjunt d'articles escollits, tal i com diu ell mateix, a vegades per nostàlgia, d'altres per l'impacte que van tenir en el moviment llibertari o fins i tot pel moment en què van ser escrits. D'aquí que el subtítol sigui Fragmentos dispersos...

En tot cas, la seva lectura permet copsar com la construcció de l'ideari anarquista ha anat evolucionant al llarg dels anys. En la meva opinió l'interès d'aquesta obra no rau tant en veure quines qüestions ha analitzat sinó en adonar-nos que el corpus teòric de l'anarquisme no és homogeni; és més, que tal corpus no existeix, que l'anarquisme és un conjunt complex i heterogeni d'idees, sovint contradictòries i oposades entre elles. Ens permet adonar-nos que no pot parlar-se d'anarquisme en singular, sinó d'anarquismes en plural, sigui entre col·lectius i individualitats com en una mateixa persona. Aquest darrer aspecte sovint és oblidat per part dels anarquistes i, inclús, a vegades s'intenta amagar; i no entenc el perquè quan no hi ha res més anàrquic que deixar lliure el pensament, no domesticar-lo amb el llenguatge formal i acadèmic. Això explica que el seu subtítol sigui ...un anarquismo sin dogmas. Però ell va més enllà en qüestionar-se allò que es considera natural de l'anarquisme, és a dir, en aplicar l'anarquia a l'anarquisme: en el cas, per exemple, del seu primer i darrer articles passa de d'una idea ingènua de l'anarquia (1962) a desmitificar els símbols de l'anarquisme (A) (2005).

L'anarquisme sense dogmes no justifica pas que no hagin de raonar-se les idees expressades, tal i com el Tomás mostra en els seus textos: desenvolupa fins a l'últim detall el seu raonament. És possible que aquesta característica sigui fruit de la seva formació i professió universitària, que alhora provoca que alguns dels seus textos no siguin compresos a la primera. Però em quedo amb la idea que no és incompatible, sinó preferible, el pensament lliure amb l'anàlisi profunda, alliberat de dogmes i sectarismes. És aquesta la resposta a perquè un símbol assumible per tothom/totdon com és l'A-en-un-cercle.

Agenda llibertària

PRIMER DE MAIG 2006 A BERGA

Perquè el Primer de Maig no és cap fira!

Dissabte 29 d'abril

9.30 h Ruta per les antigues fàbriques tèxtils de Berga, comentada per un historiador que ens parlarà del moviment obrer berguedà al segle xx. Sortida des de la plaça Sant Pere.

14 h Dinar per l'autogestió a l'Ateneu Columna Terra i Llibertat.

18 h Concentració informativa a les portes de Mercadona, en solidaritat amb els treballadors en lluita.

20 h Concentració informativa davant Seat i Wolkswagen, en solidaritat amb els treballadors en lluita i els acomiadats.

Diumenge 30 d'abril

20.30 h El grup "Teatre Etílic" presenta: Pasturant bocs bords.

21 h Cinema a la fresca a la plaça de les Fonts. Projecció de Sacco e Vanzetti (1971) de Giuliano Montaldo.

Dilluns 1 de maig

Anem a la mani de Barcelona!
(Si vols venir i no tens cotxe envia un correu a: actll@berguedallibertari.org)

còmics

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

BAR DINAMIC
DESAYUNOS
TAPAS VARIADAS
PLATOS COMBINADOS

Estació, 16 - Telf 837 08 02 08650 Sallent

Bicilindrics
Bi.cilindrics, s.c.p.
C/ Raval, s/n
08272 Sant Fruitós de Bages
Telèfon i fax: 93 876 03 09
Especialitat en Moto Guzzi
Fanàtics de les OSSA i DUCATI
Servei DERBI i KAWASAKI
Mòbil: 639 11 25 58
web: http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics
Persona de contacte: Pep.
e-mail:bi.cilindrics@retemail.es

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS
C/ Mossen Jacint Verdaguer, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

"El Jazz és intergeneracional, com la bona escudella, les bones novel.les..."

La Berguedana de Jazz

Quedem a l'Ateneu Llibertari amb el "tripartit", com es fan dir tres membres actius d'aquesta associació cultural. Des de fa més de deu anys "la berguedana" pretén dinamitzar la vida musical a la comarca, oferint una programació estable d'actuacions en directe, tant de jazz com de músiques afins, així com crear una infraestructura que faciliti la organització d'aquest tipus d'activitats. Des de llavors, i malgrat els inconvenients, no han aturat la seva oferta musical. Uns veritables resistents. Nosaltres de la seves veus en fem una.

Berga, abril 2006

G bx

Com i quan va començar tot?
Ens vam trobar un dia al Celler i ens vam plantejar perque haviem d'anar a veure Jazz a Barcelona si podiem fer-ho a casa. Va ser la primavera del 94. Primer vam constituir l'associació i aviat vam fer el primer concert. Va ser dels Jazz Natural. Al principi ens plantejavem dos o tres concerts al mes. Ara anem a un concert mensual.

On eren els concerts?
Vam començar a la Font del Balç, a Gironella, un local on ja s'hi feien concerts i ens donava moltes facilitats. Després s'han fet a altres locals que han estat interessats i que s'han associat puntualment amb nosaltres. Són llocs una mica preparats per això També s'han fet concerts a varies .plaçes a Berga (Plaça Maragall, Plaça del Forn, Plaça St.Pere...).

Heu tingut ajut extern?
A nivell econòmic, funcionem per quotes de soci. El finançament és complicat. Les quotes són l'entrada del concert per als associats. La resta no paga. Volem que sigui una proposta gratuïta. Amb els locals ens ho fem a mitjes i per fer coses al carrer haviem fet un cicle de jazz a l'estiu, l'ajuntament ens donava permís i ens proporcionava part de la infraestructura. Ens van proposar d'organitzar actuacions sense haver de pagar fiança, ni assegurança ni aquests gastos; a canvi es posaven la medalla, pero a nosaltres ens era igual la medalla. Darrerament l'Ajuntament ens ha demanat masses coses i ens ha denegat permisos, ja abans de Patum.

Es pot viure del jazz?
Completament impossible. Nosaltres tan sols una vegada hem fet contracte. Com més bona és la música menys cobres.

Vosaltres també toqueu?
Si, es clar, pero no només jazz, també blues i altres. La gracia es la programació de musica en viu, en l'orbita del Jazz i la improvització, també hem fet flamenc, blues, fins i tot rock fora dels circuits comercials. Difondre la música de qualitat que no té uns canals oficials. Alguns fundadors teniem els nostres grups i vam tocar. El jazz no funciona tan per grups com per musics, individus, que fan funcionar els grups. Un tio truca i ho munta. D'aquí el nom d'un músic i el quartet, per exemple.

◣La gent del jazz és revolucionària. La base del jazz és l'improvització. És un aspecte artístic bastant insòlit, que no trobes en la resta de les arts. És bastant anàrquic.

Com van els contactes amb els músics?
No hi ha managers ni promotores. Ens truquen ells mateixos. Els músics són totalment freelance, toquen en multiples grups...funciona per famílies i capelletes. Portem músics de fama mundial, i més desde que tenim la pagina web (www.bdejazz.net). Actualment hi ha un contacte Barcelona-Nova York molt important. Quan ve un músic nou ens truquen. Hi ha contractes i locals més grans i aprofitem. A més alguns haviem estudiat al Taller de Musics a Barcelona i es mantenen els contactes i les coneixenças desde llavors.

I la vostra difusió s'ha limitat als concerts?
Haviem fet programes a Radio Berga. Tenim gravacions antigues, pero no hi ha qualitat ni mitjans. Són documents.

I com està la cosa al Berguedà...
Hi ha musics berguedans de jazz, hi ha un públic fidel pero minoritari. Hi ha associacions de jazz a varies comarques, hi ha l'associació de clubs de jazz de Catalunya, és una cosa més regulada, estan subvencionats i tenen una relació i un circuit, nosaltres hi tenim contacte pero no ens hem preocupat gaire en sortir de la comarca.

La Patum en Jazz...
Va ser un projecte d'en Guitó, que el va presentar a la berguedana i vam interessar-nos i ajudar-lo a muntar al concert. Eren musics d'arreu. Posteriorment ho va grabar. Vam estar encantats de col.laborar-hi.

S'hi interessa gent nova o és cosa de puretes?
Hi ha interès en la gent més jove, també minoritari pero és intergeneracional, com la bona escudella, les bones novel.les. S'ha anat renovant la llista de socis. Ara som 48.

El jazz té ideologia?
La gent del jazz és revolucionària. La base del jazz és l'improvització. És un aspecte artístic bastant insòlit, que no trobes en la resta de les arts. És bastant anàrquic. Un tema es fa i dificilment es repeteix. Era una música d'alliberament. Musica negra americana, sorgida del poble, de gent que no anava a les escoles de música (Nova Orleans...). No tenia l'aspecte intel.lectual amb que es veu ara. A partir del Miles Davis la cosa es va fer gran.

Participeu en disc d'homenatge a en Pep Isanta?
Si, formem part de la Plataforma i hi hem donat suport. Hem estat en el procés de preparació i alguns hi toquem. Està molt be perque hi haurà molta varietat estilística i serà una fotografia molt interessant de la realitat musical berguedana. Un treball antropològic.

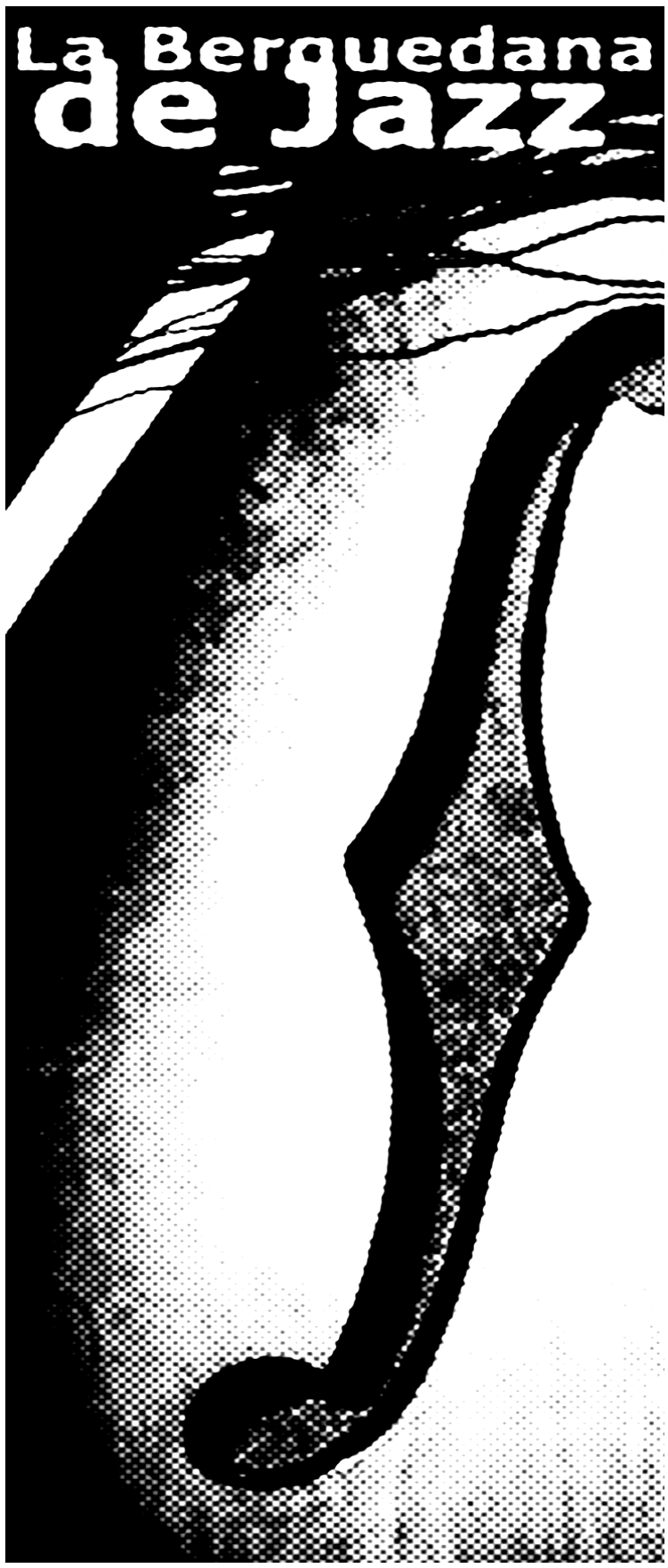

Que teniu entre mans darrerament?
Aconseguir nous socis per tirar endavant la programació. Continuem amb un concert al mes, pero l'equip humà està una mica cremat. Lo ideal seria tenir un local propi...

Continuem parlant una estoneta, de concerts que han estat festivals, de la relació del jazz amb el ball, de la relació de la música amb les drogues...i es aquí, quan la cosa es posa interessant, que s'acaba l'entrevista, pero ja sabreu on trobarlos...